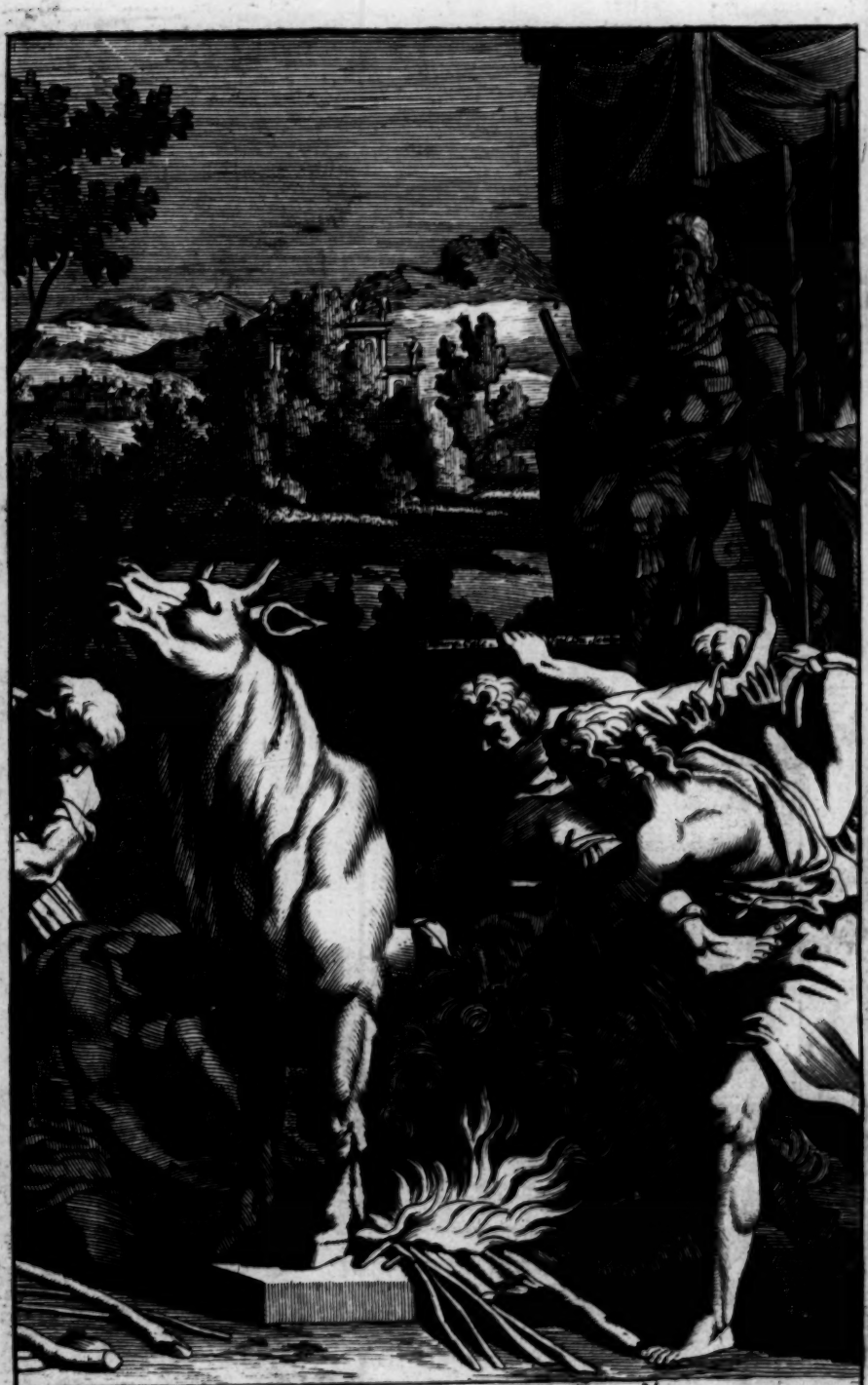

Πρῶτος ἐπεὶ τ' Ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τ' Ὄλεθρον
Εὗρε, τὸν ἐν χαλκῷ κ' πνεὶ κνόμψον. Callim. fragm.

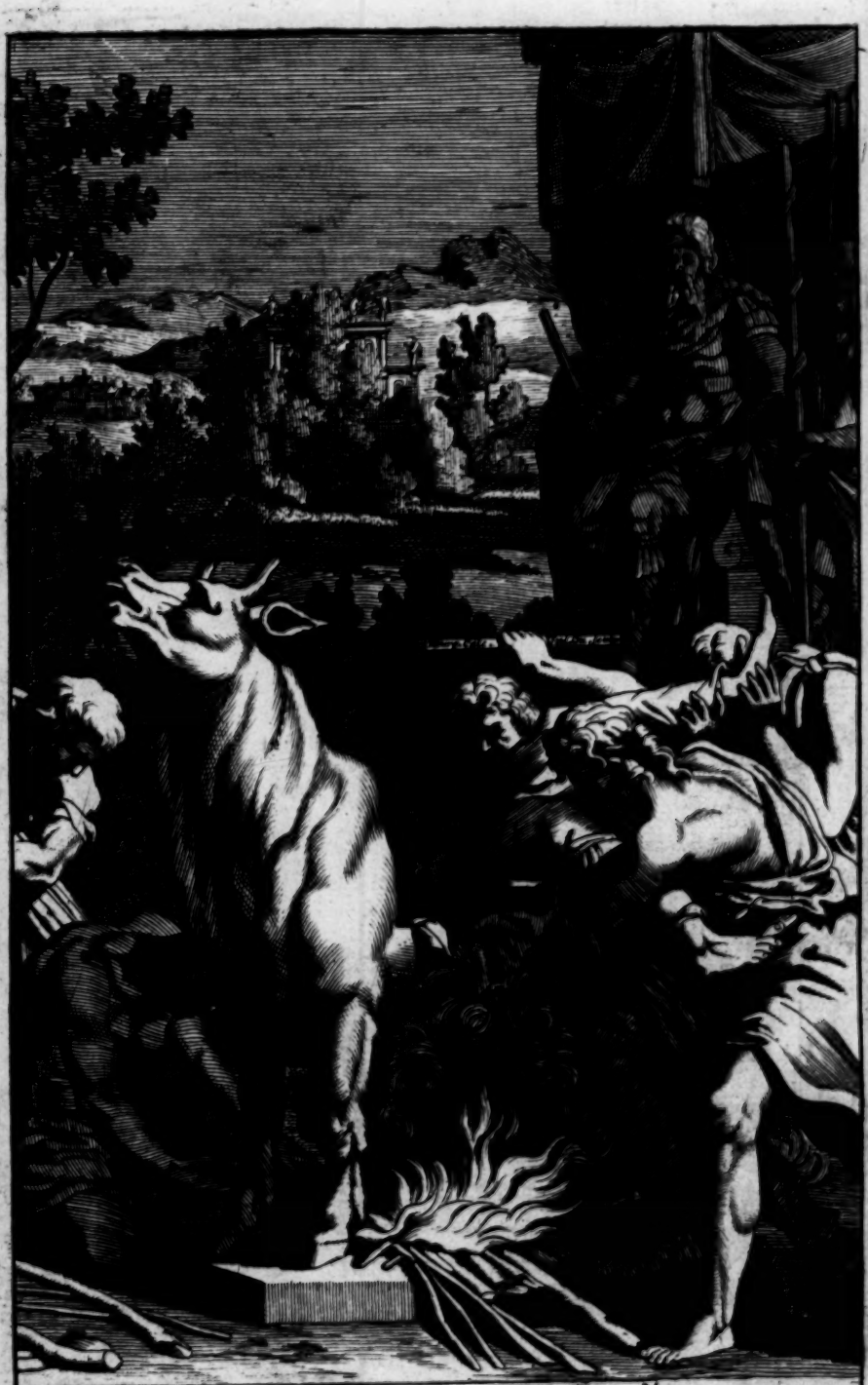

Πρῶτος ἐπεὶ τ' Ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τ' Ὄλεθρον
Εὗρε, τὸν ἐν χαλκῷ κ' πνεὶ κνόμψον. Callim. fragm.

Ter: Markland.

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ

ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Gal 10 W. b

PHALARIDIS

AGRIGENTINORUM TYRANNI.

EPISTOLÆ.

Ex MSS Recenſuit,
VERSIONE, ANNOTATIONIBUS,
& VITA inſuper AUTHORIS Donavit
CAR. BOYLE ex *Æde Chriſti.*

Mr. Dorr ſculp.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO
An. Dom. MDCCXVIII.
Impenſis STEPHANI FLETCHER Bibliopolæ.

19

MVSEVM
BRITAN
NICVM

REVERENDO VIRO

Henrico Aldrich

S. T. P.

ÆDIS CHRISTI DECANO

ET ACADEMIÆ

OXONIENSIS

VICECANCELLARIO

DIGNISSIMO.

OPUS, Reverende Vir, tuo hortatu ſuſceptum, tua ope adjutum æquus jam accipe, ſi non pro tua expectatione, pro meis tamen viribus abſolutum. Ita enim tota ſtudiorum meorum ratio ad Te, qui iis omnibus vitam dediſti, referri debet; ita quamcunque ego operam in re literaria poſuerim proprio quodam jure vendicas, ut nihil tibi de meo dicare poſſim, quod plane non ſit Tuum. Me tutelæ tuæ commiſſum amore ſtatim complexus es, & tua in me cuſtodis pariter atque amici officia benigne percepi, citius quam quanta

quanta eſſent potui ſatis explorare. Mihi autem beneficiis tuis quam plurimis ornato jam diu gratum atque jucundum fuit, non tam quod ipſa beneficia, quam quod à te receperim; quem boni omnes mecum una amant & colunt. Neque enim Te jam meo ſolius, ſed meorum æqualium ſociorumque, quibus Te propiorem indulges, communi nomine ſalutatum putes. Quantum eruditioni tuæ ſtudia noſtra, quantum prudentiæ mores debent, ſentimus omnes & uno ore læti profitemur. Nimirum ita nos tua illa humanitate ad virtutem trahis; ita quicquid in literis aſperum & incultum teneris ingeniis impedimento eſt, perſpicuum reddis & venuſtum; ut iis, qui ſub tuo vivunt imperio, nihil aliud ſit agendum, ſi eruditi eſſe velint, niſi ut quod Tu ſcribis, legant; ſi probi, nihil aliud niſi ut quod agis, imitentur. Mihi quidem, Præſes Venerande, & facile eſſet & gratum tua in nos merita ulterius proſequi, ſi Tu libenter audires: ſed meæ voluptati tempero; cum certo ſciam tibi non tam placere bene merendi præconia, quam ipſum bene mereri.

Tibi omni cultu

Devinctiſſimus

CAR. BOYLE.

Lectori S.

EPISTOLAS has in manus ſumenti non tam utile erit inquirere quis ſcripſerit, quàm jucundum experiri lectu dignas. De Authore doctorum inter ſe diſcrepantium ſententiæ fruſtrà fortaſſe conſulendæ; de operis dignitate teipſum majori cum fructu conſules. Ne tamen curioſis deſim, quanquam non tanti eſt controverſia ut pro alterutrâ parte acriter dimicandum ſit, quid mihi utrinque veriſimile videatur paucis aperiam.

Phalaridis eſſe contendunt Viri docti [1]Thomas Fazellus, [2]Jacobus Capellus, *& magnum hujuſce gentis ac ſæculi decus* [3]Gulielmus Temple Bar. *quocum ſanè dum cogitandi vim liberam & ſolutam, dicendi audaciam; affectuum pro diverſâ rerum facie vehementiam, & varietatem; effuſam in amicos benevolentiam, acerbum in hoſtes odium; piam erga literatos reverentiam, ſinceram adverſus probos amicitiam admiror: quum videam quale ſit Viri de vivendi ratione ac viâ, de morte contemnendâ judicium; quæ ingenii ferocia, quanta exercendæ vindictæ ſolertia; magnificum quiddam ac Regium animo obverſatur, & pœne cogor loquentem agnoſcere Tyrannum. A quo enim Rhetore pingenda erat tanta animi magnitudo? quâ arte imitabilis? quis unquam Scriptor perſonatus accuratè adeo Tyranni ingenium expreſſit, ut non ſimul proderet ſuum? ut non latentem ſub Rege Sophiſtam facile deprehenderes?*

(1) Rerum Sic. Dec. 1. lib. 6. cap. 1. (2) Hiſtor. Sacra & Exotic. (3) In Miſcell. de Erudit. Vet. & Nov.

Luciano

Luciano tamen adjudicant [4] Angelus Politianus, [5] Lilius Giraldus, [6] Bourdelotius; *qui cum nullam dignentur ſententiæ ſuæ rationem apponere, cur ita ſenſerint non intelligo; niſi forte ob duas Luciani declamationes, quas Phalaridas vocat, quæque, ut mihi videtur, nihil habent cum his Epiſtolis commune: diſpar eſt Phalaridis defenſio, diſſimile admodum orationis genus, diverſa etiam hiſtoria: in utriſque (quod obvium erat) famam ſibi malignam queritur, & neceſſitatis excuſatione utitur Tyrannus: verùm in illis crimen timidè fatetur, cautè diſſimulat, captat gratiam; in his audenter omnia & generoſè effatur; ita de famâ queritur, ut eam ſimul contemnat; & ſibi ſe non aliis purgat. Illæ demiſſæ ſunt, lenes, perſpicuæ, æquabiles; hæ vividæ, incitatæ, obſcuræ, aſperæ. An vero, ſi idem utriſque Author extitiſſet, cùm in illis præcipuum eſſet argumentum Tauri Delphos miſſi legatio, in his nulla occurreret tam celebris legationis mentio? An ibi neminem præter Perilaum Tauro incluſum, & illum viventem adhuc atque ſpirantem educi; hìc & illum & alios triginta ſeptem in eadem machinâ confectos memoraret? An ibi demum Phalaris & Perilaus uterque Agrigentinus; hìc ille Cretenſis, alter Athenienſis audiret? Hæc faciunt, quo minùs Epiſtolas has Luciano tribuam; ſunt etiam cur dubitem an Phalaris jure vendicet ſuas.*

Neque enim facilè poterant literæ & à viro tam inſigni ſcriptæ, & in ſuo genere abſolutæ ultra mille annos ignotæ penitus latere: neque cùm Siculis ſcriptoribus placuerit ſemper dialectus Dorica, Agrigentinorum (qui antiquitus Dores erant) Tyrannus aliâ uti debuit. Stylus nihil habet Rege indignum, niſi quod in Antithetis ſit nimius, & interdum frigidior. Adverti etiam quòd ferant nonnunquam Epiſtolæ nomina (etſi id for-

(4) Epiſt. 1. (5) De Poët. Dialog. 3. (6) Præfat. poſter. ad Lucian.

tuitum

tuitum esse possit) quæ ad earum materiem ficta videantur. Quod historiam spectat, quis tum fuerit Siciliæ, & rerumpubl. in illâ status, quæ bella gesta, quæ inita fœdera, temporis injuria incertum reddidit; & viri, ad quos scribit, plerique obscuri sunt præter Stesichorum, Pythagoram & Abarin, qui cum illius ætate bene congruunt, ita ut nullam hinc dubitandi ansam arripere possimus. Quod si vera refert Diodorus Siculus, Tauromenium, ad cujus cives hic author scribit, & conditam fuisse & eo nomine donatam post Naxum à Dionysio juniore dirutam; actum est de Phalaridis titulo, & ruit omnis malè sustentata conjecturis authoritas. Hæc ferè habui de Authore dicenda, quæ festinantiùs, quàm oportuerat, percurri; quibus tamen siquid Viri doctiores reclament, libens audio. Breviter jam, quid in hac Editione præstiterim, monebo te, Lector, & dimittam.

Codices Impressos quatuor præ manibus habui, qui eodem planè textu utuntur; apud quos Versiones sunt duæ, altera à Thoma Naogeorgo *Straubingensi, edita Ann.* 1557; *altera à quodam, ut videtur,* Jesuitâ, *in usum Schol. Soc. Jes.* 1614. *extat etiam versio* Franc. Aretini *inter Epistolas Miscellaneas à* Gilb. Cognato *collectas, cum Græcis, quantum scimus, nunquam impressa.* Jesuita *in dictione non inornatus est, sed laxus nimiùm & effusus; quo fit ut ab Authoris stylo semper alienus sit, sæpe etiam ita sensu dispar, ut non tam Phalaridis Epistolas interpretetur, quàm scribat suas; pressior est* Naogeorgus, *& accuratior interpres, sed parum elegans; utroque concinnior* Aretinus. *Sed cum in singulis esset quod minùs probarem, de novo Versionem instituí ad Authoris verba, quantum Latinè fieri potuit, fidam; ubi vero textum (ut sæpe est) obscurum vidi & mendosum, id egi ut sensum si non genuinum, aliquem tamen exprimerem, quem apud alios inveni nullum. Epistolas ipsas*

cum duobus MSS Bodleianis *è* Cantuarienſi *&* Seldeni *Muſæo contuli, collatas etiam curavi uſque ad Epiſt.* 40 *cum MS° in* Bibliothecâ Regiâ, *cujus mihi copiam ulteriorem Bibliothecarius pro ſingulari ſuâ humanitate negavit. Non quamcunque Manuſcriptorum ab impreſſis variationem appoſui (quod & prolixum eſſet & futile) ſed quoties à communi Lectione diſceſſi, quâ id authoritate fiat, in Annotationibus videbis. Libello huic è typis major, quam antehac, elegantia acceſſit, utinam & noſtro labore par gratia.*

VITA

VITA
PHALARIDIS.

PHALARIS [1] Aſtypalæâ urbe Cretenſi ortus eſt, patre Leodamante; [2] quo ſimul & matre ſub primâ infantiâ orbatus eſt: quin priuſquam eſſet in lucem editus, [3] Mater ejus viſa eſt in ſomniis videre Deorum ſimulachra quæ ipſa domi conſecraverat; è quibus Mercurium è paterâ, quam manu dextrâ tenebat, ſanguinem fundere: qui, cùm terram attigiſſet, referveſcere videretur ſic ut tota domus ſanguine redundaret: hoc matris ſomnium filii crudelitas plurium teſtimonio comprobavit; imò elati animi, & futuræ Tyrannidis præmaturum Juvenis exhibuit indicium: quàm primùm enim adoleverat, ſe reipublicæ negotiis immiſcuit, & [4] affectavit imperium; ita ut facto in illum civium impetu [5] exul è patriâ fugeret. Ibi [6] Erythiâ uxore & Paurolâ filio relictis, Agrigentum contendit; apud cujus cives [7] ſingularem gratiam & honorem conſecutus eſt. Sed animum ad majora accendit ambitio, & parvi duxit populo placere, niſi poſſit etiam imperare. Quare cùm Agrigentini templum ædificare decreviſſent, [8] Phalaris operi ſe præfuturum, ſi vellent, pollicitus eſt; quem, quòd publicanus eſſet, huic muneri idoneum judicarunt: acceptis itaque

(1) *Phal. Epiſt.* 4. (2) *Epiſt.* 49. (3) *Cic. de Divin. lib.* 1. (4) *Epiſt.* 95. (5) *Epiſt.* 49. (6) *Epiſt.* 69. (7) *Ariſtotel. Polit. lib.* 5. *cap.* 10. (8) *Polyæn. lib.* 5. 1.

pecuniis mercenarios conduxit, captivos coëmit, multamque lapidum, lignorum, & ferri materiam comparavit: jactis jam fundamentis eos qui lapides ex arce ſubduxerant indicanti præmium promiſit; à populo interim, qui materiam per furtum ſubduci indignè ferebat, conceſsâ ſibi muniendæ arcis poteſtate, captivos liberavit armavitq; bipennibus: hiſce copiis cives adortus, plurimos interfecit, & Tyrannidem poſt Theſea [1] primus occupavit circa [2] Olymp. LII. Plura ejus ſtratagemata narrat Polyænus, quæ viri acumen teſtantur & ſolertiam; talemque illum oſtendunt qualem ſe apud [3] Lucianum, & paſſim in his [4] Epiſtolis profitetur, ingenuis nempe artibus inſtructum, libere educatum, atque adminiſtrandæ reipublicæ non imperitum: & ſanè in principio Tyrannidis ita ſe vel moderatè, vel callidè geſſit, ut illius imperiis Himerenſes exercitum ſuum crederent; qui, ut veriſimile eſt idem cum Agrigentinis fatum ſubiiſſent, niſi illos periculi ſui opportunè monuiſſet [5] Steſichorus. At ſicuti privatus duræ adoleſcentiæ initio uſus eſt, ita Tyrannus vitam egit moleſtiarum pleniſſimam; regnum enim malè partum, malè tutatus eſt, & imperii neceſſitate ad ſævitiam coactus, plurimos adverſus ſe inſidiatores excitavit. Horum duos Melanippum & Charitona, quibus ob inſignem animi fortitudinem pepercit, memorat [6] Ælianus; & hanc in illos Tyranni manſuetudinem tanquam inuſitatum quiddam, & ab illius moribus alienum recenſet. [7] Phalaridis enim præter cæteros nobilitata eſt crudelitas; adeo ut tritum illud & odioſum *Siculi Tyranni* nomen aut ab illo natum,

(1) *Plin. Nat. Hiſt. lib. 7. cap. 56.* (2) *Suid. & Scalig. ad Euſeb. Chron.* (3) *Phalar. 1.* (4) *Epiſt. 4. & 77.* (5) *Ariſtotel. Rhetor. lib. 2. cap. 21.* (6) *Var. Hiſt. lib. 2.* (7) *Cic. Offic. lib. 2.*

aut

aut illi ferè proprium videatur: neque quiſquam eſt veterum Scriptorum qui illum, quoties occurrit, ſine crudelitatis & infamiæ notâ præterit. Sæpe illius meminit Cicero, nullibi ferè niſi adjecto Epitheto quo execrandam ejus immanitatem deteſtatur. [1]Jamblichus Deos impiè convitiis laceſſentem; [2]Plutarchus cives hoſpiteſque flagellis aliiſque ſupplíciis torquentem; [3]Athenæus coctos infantes, [4]Ariſtoteles & Andronicus Rhodius ſuos liberos comedentem deſcribunt. Jacta hæc in Tyrannum opprobria ab iis qui in liberâ republ. verſabantur, ut horrenda eſſet apud populum Tyrannidis imago, & qualis animos ambitioſos à regno capeſſendo detereret. Verùm hujuſmodi fabulis locum dedit novum illud & inauditum tormenti genus à Perillo fabro Athenienſi inventum. [5]Effinxerat ille Taurum æneum, grandem ultra naturæ modum, & ſpecie pulcherrimum, qui recluſo latere cruciandos reos intra ſe reciperet, & ſuppoſito igne torreret, ita ut intus vociferantes non gemitum ſed mugitum emittere viderentur. Hoc inhumanæ artis opus author ad Phalarin tulit, magnam ſibi ingenii ſui mercedem pollicitus. Donum libenter accepit Tyrannus; ſed utcunque artificium probavit, dignum cenſuit artificem, qui in eo primus periret, eumque machinæ ſuæ, uti ipſe oſtenderat, includi ſtatim juſſit & cremari. Juſtam hanc Phalaridis de Perillo ſententiam omnes uno ore laudarunt; & ſi hic conſtitiſſet, illud Ariſtidis nomen, quod à [6]Tzetze conſecutus eſt, poterat etiam ab aliis meruiſſe. [7]Sed in agro Geloo caſtellum habuit, ideo Ἐκνομον dictum

(1) *De vita Pyth. cap.* 32. (2) *In Parallel. c.* 75. (3) *Deipnoſ. lib.* 9. *cap.*12. (4) *Ethic. ad Nicomach. l.*7. *c.*5. (5) *Diodor. Sic. lib.* 19. *Plin. Nat. Hiſt. lib.* 7. *cap.*56. *Ovid. Triſt. lib.* 3. *Eleg.* 11. *Valer. Max. lib.* 9. *cap.* 2. *Phalar. Epiſt.* 122. (6) *Chil.* 5. 31. (7) *Diodor. Sic. lib.* 19.

quia

quia in illo immane hoc lethi inſtrumentum repoſuerat, quod in tot mortalium exitium convertit. Taurum hunc ab Agrigentinis demerſum affirmat [1] Timæus, ſed Carthaginem fuiſſe tranſlatum [2] Polybius, & iterum deletâ Carthagine Agrigentinis à Scipione Africano reſtitutum [3] Cicero ſcribit; quem illi [4] ſtudioſiſſimè conſervârunt, uti & [5] alia (quantum ex Plinii verbis conjicio) Perilli opera, ut quicunque illa videat, oderit manus. [6] Lucianus denique ab ipſo Phalaride Delphos miſſum fingit, & illius Tyrannidem non indiſertâ oratione excuſat. Sed longè meliùs in hiſce Epiſtolis cauſam ſuam defendit Phalaris, è quibus ſanè ſi Viri ingenium æſtimes, non modò non fœdum & immanem, ſed nulli vel juſtitiæ, vel humanitatis laude ſecundum judicabis. Paſſim fatetur quàm fuerit in puniendo ſeverus, ſed dolet ſimul tam duram ſibi Tyrannidis ſortem contigiſſe, ut ipſe tutus eſſe non poſſit, niſi aliis fuerit moleſtus: inimicis ſuis pœnam ideo acerbiùs minatur, ut ipſi ſibi diligentiùs caveant; in amicos ita liberalis eſt & pœnè prodigus, ut quicquid in eos beneficii contulerit, ab iis in ſe collatum reputet: juſta eſt illius in improbos indignatio, quos non tanquam ſibi ſed humano generi inſidiantes plectit; eximia in bonos omnes benevolentia, quibus, ſibi licet parum faventibus, publicæ tamen ſalutis gratiâ æquus favet. Superbos debellare regium cenſuit, ſubjectis ſæpe parcere humanum; quòd ſi aliquando nequiſſimorum hominum vitia pœnis exceſſiſſe videatur, multò magis proborum merita præmiis ſuperavit. Mariti, Patris, Amici of-

(1) *Pindar. Schol. ad Pyth.* 1. κωλ. ιε'. (2) *Excerp. de Virtut. & Vit.* (3) *In Verr.* 6. (4) *Spanh. de præſt. Numiſm. Diſſert.* 1. *p.* 5. (5) *Nat. Hiſt. lib.* 31. *cap.* 8. (6) *Phalar.* 1.

ficia

ficia nemo teneriùs expreſſit, nemo præſtitit fideliùs. Sapientes & literatos nimiâ prope reverentiâ coluit: univerſæ plebis convitia facilè ſprevit unius Epicharmi teſtimonio fretus: non citiùs accepti à Phalaride beneficii obliviſcitur Teſichorus, quàm illatæ ſibi ab illo injuriæ Phalaris; Pythagoræ colloquio tantâ cum voluptate fruitur, & Abaridis amicitiam ita ſubmiſsè flagitat, quaſi ſe Tyrannum eſſe non meminerit. Eſt verò cur illius in eruditos gratiam vel inde ſuſpicemur, quod ab illis parem non receperit: à Teſichoro enim ſæpe laceſſitus eſt, Abaridi ſemper odio fuit, Pythagoræ demum, ut aiunt, hortatu interfectus eſt; quanquam vel quo mortis genere, vel quibus conſiliis interierit apud Authores parum convenit. Hactenus ferè omnes cum Cicerone conſentiunt, quòd in illum univerſa Agrigentinorum multitudo impetum fecerit: ita verò illius exitum deſcribit [1] Tzetzes quaſi in ſe ſuâ voce populum concitaſſet. Cum enim Accipitrem videret plurimas inſequentem columbas, videte, inquit, quid faciat ignobilis timor: ſi una earum, quæ fugit, avium reſtiterit, ea, quæ inſequitur, fugeret: quo audito ſenex quidam lapide illum petiit, & deinde reliqua quæ adſtitit multitudo; donec, ut quidam volunt, ſtatim occideret; ut alii, vinclis detentus & plumbeo indutus veſtimento, lentâ morte periret. Quòd ſi [2] Ovidio credamus, linguâ prius reſectâ, in bove illo, ubi alios miſerrimo cruciatu affecerat, ipſe etiam miſerrimè animam expiravit. [3] Valerius Maximus dicit Zenonem Eleatem eâ fiduciâ Agrigentum veniſſe, quaſi Phalaridi, ut Tyranni feritatem deponeret, facilè poſſit perſuadere; verùm ubi hâc ſpe exciderat, & ipſe, convo-

(1) *Chil. V.* 31. (2) *In Ibin.* (3) *Lib.* 3. *cap.* 3.

cato

cato in forum populo, miſerè plecteretur, ita civibus ignaviam & timiditatem exprobravit, ut ſubito mentis expulſu concitati Tyrannum lapidibus obruerent. Fefellit credo Valerium non abſimilis de Zenone & Nearcho Tyranno hiſtoria, cujus meminit [1]Diogenes Laertius; nam Zeno, licet inter antiquiores Philoſophos numeretur, ad Phalaridis ætatem non accedit. Veriſimiliùs narrat [2]Jamblichus Phalarin Pythagoræ conſiliis, eodem die quo illi & Abaridi mortem deſtinaſſet, inſidiis petitum occidiſſe: & huic ſententiæ fidem facit, quòd Pythagoras (uti affirmat accuratiſſimus de illo ſcriptor [3]Hermippus) Agrigentinorum copiis contra Syracuſanos præfuerit; quod fieri non potuit, niſi Phalaride priùs deturbato. Exercuit verò Tyrannidem Phalaris juxta Euſebium ann. xxviii, ut alii colligunt xvi. [4]Eo ſublato, & mutatâ urbis fortunâ, Agrigentini nequis gereret cærulei coloris veſtem (qualem geſſerant illius ſatellites) lege vetuerunt; ut nulla, quæ oculos offenderet, Tyrannidis ſpecies ſupereſſet.

(1) *Lib.* 9. (2) *De vitâ Pythag. cap.* 32. (3) *Diog. Laert. lib.* 8. (4) *Plutarch. in Polit.*

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

α'. Φάλαρις Αλκιβόῳ.

ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΣ ὁ Μεσσήνιος, ᾧ κατηγορεῖς παρὰ τοῖς πολίταις προδοσίαν, ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ, λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. σὲ δὲ οὐκ ἂν ὁσίᾳ αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ασκληπιὸς μὴ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. σώματος μὲν γὰρ ἀῤῥωστίαν, θεραπεύει τέχνη· ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος, ὃν ἀνεπαχθέστατον ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οὐκ ἀκουσίων, ὧν ἐμοὶ προτρέπεις, ἀλλ' ἑκουσίων, ὧν αὐτὸς εἴργασαι, προσδέχου.

Β'. Μεγα-

PHALARIDIS EPISTOLÆ.

I. *Phalaris Alciboo.*

Vide Epist. 21. & 70.

POLYCLETUS Meſſanenſis, quem tu apud cives de proditione criminaris, morbum meum graviſſimum removit. At non ſum neſcius tam fauſtum nuncium dolorem tibi & lachrymas allaturum. Te vero ne ipſe quidem artis princeps Æſculapius cum Diis omnibus ſanare poſſit. Ægram enim corporis valetudinem reſtituit medicina, animi autem morbum medica ſanat mors: Quam quidem nulli gravem, propter multa magnaque ſcelera, non invita (ad quæ me hortaris) ſed à te ultrò admiſſa, *mortem, inquam,* expecta.

β'. Μεγαρεῦσιν.

Οὐ μέμφομαι τὴν ἀχαριστίαν ὑμῶν πολλάκις εὐεργετηθέντων, ὅτι μου κειμένου περὶ τῶν ὅρων πρὸς τοὺς ἀμφιγείτονας καταψευδομαρτυρήκατε· κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι σφαπιλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδέποτε χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε· ἐγὼ δὲ, ὡς μηδέποτε ὑβριζομένοις χαρίζομαι.

γ'. Τυρσηνῷ.

Εἰ τοὺς μετὰ ἀνάγκης τι πράξαντας τῶν μὴ νομίμων, χαλεπὰς ἔχειν δεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος προσδοκίας, ὡς ὑπέφαινες Αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ, τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν σὲ περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετὰ ἀνάγκης, μηδὲν ὧν προσηνέσθης, μετὰ γνώμης δὲ ἅπαν ἠσεβηκότα;

δ'. Λυ-

2. *Megarenſibus.*

NON exprobro vobis ingratitudinem, quod multis meis beneficiis ornati, quando mihi cum vicinis urbibus intercederet de finibus controverſia, falſum contra me dixeritis teſtimonium. Sed meipſum tarditatis condemno, qui ab iiſdem ſæpe laceſſitus nondum ſapiam. Vos enim gratiæ nunquam meminiſtis, ego quaſi nunquâ oblitos beneficiis cumulo.

3. *Tyrſeno.*

SI eos, qui ex neceſſitate aliqua legem violarunt, abjectam de futuro ſpem habere deceat, quemadmodum Ægeſtenſibus demonſtraſti, ubi omnia ad Dei providentiam referres, quæ mihi contigerunt; quaſnam de teipſo ſpes concipere oportet, qui nullum unquam ſcelus neceſſitate coactus, ſed omnia conſultò prorsùs ſuſcepiſti?

4. *Ly-*

δ'. Λυκίνῳ.

ΟΥΚ ὀρθῶς ἠρώτησας ἐν Λεοντίνοις, ὡς παρόντα με καὶ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι, τίς εἰμὶ, καὶ πόθεν. ἐγὼ γὰρ ὡς ἐμαυτὸν οἶδα Φάλαριν Λεωδάμαντος υἱὸν, Ἀστυπαλαιέα τὸ γένος, πατρίδος ἀπεστερημένον, τύραννον Ἀκραγαντίνων, ἔμπειρον πολλῶν, ἀπῶτα μέχρι καὶ πρόντος· ὥστε οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ, λάγνον δὲ ἐν νέοις, μοιχὸν δὲ ἐν γυναιξὶν, ἀκόλαστον δὲ ἐν νόμοις, ἀσελγῆ δ' ἐν ἡδοναῖς, ἀργὸν δ' ἐν εἰρήνῃ, λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμοις, δώσοντά μοι καὶ τῶν δημηγοριῶν, καὶ τούτων ὧν ἐλέγχω σε δίκην, ἐὰν μὴ θᾶττον ἁλῶς, [ἀλλ' οὖν] ὅταν ἔκδοτόν σε ποιήσωσι Λεοντῖνοι, βουλόμενοι τὸν πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι πόλεμον.

ε'. Λεοντίνοις.

ΕΙ καταλύσαί με τὸν πρὸς ὑμᾶς ὀρέγεσθε πόλεμον, μηδὲν αἰδεσθέντες, ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον, ἵνα τὴν ὀργὴν ἅπας

4. *Lycino.*

NON benè id interrogasti apud Leontinos (quasi præsens essem, tibique possem respondere) quis, à quibus, & cujas essem. Ego enim sicuti me novi Phalarin esse, Leodamantis filium, genere Astypalæensem, patria ejectum, Agrigentinorum Tyrannum, multa expertum, & huc usque constantem atque inconcussum; ita Lycinum scio cum pueris scortatorem esse, cum juvenibus lascivum, cum mulieribus mœchum, quoad leges effrænem, in voluptatibus intemperantem, in pace ignavum, in bello desertorem, pœnas mihi daturum & concionum tuarum, & quorum te nunc arguo; tunc saltem, si non antè fueris deprehensus, cum Leontini, bellum contra me susceptum quavis mercede deposituri, mihi te in manus tradiderint.

5. *Leontinis.*

SI me tandem bello abstinere cupiatis, nihil veriti, continuò mihi tradite Lycinum, ut ubi

ἅπαξ εἰς τοῦτον ἀφεὶς, παύσομαι δ' πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ· λήσομαι δὲ ὑδὲν αὐτῷ χαλεπώτερον, ἢ πάντας ὑμᾶς ὠφίλημι βουλομένους.

ϛ'. Ζευξίππῳ.

ΤΩ μὲν υἱῷ σου διὰ τὴν νεότητα συγγινώσκω, σοὶ δὲ διὰ τὸ γῆρας, καίπερ ἀσύγγνωστα πεποιηκόσιν. ἂν μέν τοι μὴ παύσησθε τῆς αὐθαδείας, οὔτε ἐκεῖνον ἡ νεότης, οὔτε σὲ τὸ γῆρας ἐξαιρήσεται. δι' αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ μᾶλλον κολασθήσεσθε, δι' ἃ νῦν συγγνώμης ἀξιοῦσθε.

ζ'. Εὐδοξίῳ.

ΓΝώμης γενόμενον τὸ πρᾶγμα, ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱόν, ἀνθ' ὧν ἠδίκησέ μου τοὺς ναυάρχους, μετέγνων ὕστερον, καὶ σέσωκα. μᾶλλον γὰρ βούλομαι διὰ τὸ ἐκείνου ζῶντος σὲ λυπεῖν, ἢ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τὸν ἀποθανόντα. ἔρρωσο.

η'. Σα-

omnem in hunc iram effuderim, civitati ſuccenſere deſinam. Nihil autem in eum crudelius ſtatuam, quam quod vobis etiam omnibus gratum fore intelligo.

6. *Zeuxippo.*

FIlio tuo propter adoleſcentiam, tibi propter ſenectutem ignoſco: licet ea feceritis, quæ minimè ſunt ignoſcenda. Niſi vero iſtam ponatis contumaciam, neque illum adoleſcentia, neque te tuebitur ſenectus. Sed mihi potiori jure dabitis pœnam, etiam ob ea ipſa quorum gratia veniam nunc eſtis conſecuti.

7. *Eveno.*

FIlio tuo, quem apud me captivum interficere decreveram, ob injuriam meis navium præfectis illatam, mutato poſtea conſilio, vitam dedi. Malo enim te illius vitâ, quam ſuâ illum morte cruciari. Vale.

8. *Sa-*

η'. Σαμέα.

ΕΙδὼς σὸ τ̃ ἠθικότητα τ̃ τρόπω, καὶ τ̃ ὑπερφυῆ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας ἡμέρως καὶ συμπαθῶς ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, γέγραφά σοι σιωπόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην, καὶ τ̃ ναυμαχίαν, καὶ τὴν ἀνάταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον, τ̃ ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν· ἵνα ἀκούσας ὡς πρέπει καλῷ καὶ ἀγαθῷ φέρῃς ἀδιαλείπτως· λαμβάνων ἀνάξια τῆς σεαυτῦ φύσεως τὰς ἀξίας καὶ πρεπούσας τοσαύτῃ κακοηθείᾳ βασάνους.

θ'. Κλεοστράτῳ.

ΠΑνυ μοι δοκεῖ μὴ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ· τ̃ γὰρ ἄλλοις ὀπτιμᾶν ὀπτιμᾶν ὑπερβαλλόμενον, αὐτὸν ἀπηλλάχθαι χρὴ πάσης πονηρίας. σὺ δὲ ταῖς τ̃ ὑπὸ σοῦ νουθετουμένων κακίαις ἔνοχος ὢν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις, ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, οὕτω νουθετεῖς.

ι'. Λα-

8. *Sameæ.*

CUm tuorum mihi morum probitas, & incredibilis erga omnes humanitas, explorata sit, cumque te ita comparatum intelligam, ut vicini commoda æquo & consentiente animo in damno ponas; breviter tibi scripsi, me in causâ judiciali, in terrestri navalique prælio, in equestri denique certamine victoriam reportasse; ut cum hæc audiveris, uti probum virum decet, indesinenter lugeas, ex ipsâ tuâ indole percepturus digna tam perversis moribus tormenta.

9. *Cleostrato.*

MIhi cum admirabile, tum ridiculum prorsus videtur, à te quenquam reprehendi. Eum enim qui se aliorum fert censorem, omninò sceleris expertem esse decet. Tu vero quum & iisdem vitiis, quibus illi quos objurgas, & omnibus aliis tenearis, aliena tamen crimina reprehendis, quasi redargui non possis.

10. *La-*

ι'. Λαχρίτῳ.

Ἀχθομένῳ μέν σοι βαρέως ὅπι τῇ ὧν παιδὸς τελευτῇ, πᾶσα συγγνώμη. κἀγὼ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἷς τῶν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἡγέμην, μεῖζον ἄχθομαι, καί τοι χερροτέρᾳ φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, ἢ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾶν μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τὸ ἐπ' αὐτῷ συμφορᾶς. πρῶτον μέ, ὅπερ παλαίσας ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ, σὺν ἀνδρείᾳ τέθνηκεν. εἶτ' ὅπι νικῶν, καλλίστοις τέλοις ὑπὸ τῶν εἱμαρμένης ἠξίωται. τὸ δὲ τελευταῖον, ὅπι μηδὲν ἁμαρτὼν πρὸς τὸν βίον, ὑπεσφάλησε τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς, ἄδηλον, εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων τὸ πλεῖστον, οὐχ αἱ γνῶμαι κρατοῦσιν. ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. νομίσας οὖν ἀξίας παρ' αὐτοῦ χάριτας ἀπειληφέναι γενέσεως καὶ ἀναθροφῆς, τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτῃ ἀντὶ τῆς ἀμοιβῆς ἀντί-

δος,

10. *Lacrito.*

TIbi ob filii mortem graviter dolenti omnino ignoſcendum eſt. Ego enim, quaſi ad meorum aliquem caſus pertineret, vehementius doleo; firmiori quantumvis animo in hujuſmodi eventibus, quod ſupra modum mœrentes nihil videam proficere. Maximum autem tibi ſit doloris levamen, primùm quidem, quod pro patriâ pugnans in bello cum dignitate ceciderit; deindè, quod victoriam adeptus à fatis pulcherrimo cohoneſtatus ſit exitu; poſtremò, quod in vitâ nunquam per errorem lapſus, morte quaſi obſignaverit virtutem. Quippe periculum eſt, ne optimus, donec vivit, in pejus mutetur. Fortuna enim plerumque, non conſilium hominibus dominatur. Qui vero integer oppetiit, ſummâ honoris laude conſecratus diſceſſit. Illum itaque cenſeto à te genitum & educatum, quod ad extremum vir bonus permanſerit, dignas tibi grates perſolviſſe; illique contra hoc rependito,

δος, τὸ πρᾶως ϗ εὐπροσηγορήτως, τ' ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν.

ια'. Μεγακλῆ.

ΚΑὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι, κεκοσμημένους ὅπῃ τ' ἀγῶνα, ϗ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προσέταξα. κἂν ἄλλου τινὸς δέῃ, μὴ κατόκνησ γράφειν. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔστι μέγα τῶν αὐτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριοῦμαι.

ιβ'. Αγλαῷ.

ΕΚτεθησαυρίκαμεν τῇ πλούτου, ὅσα προέχει ὁ Θεὸς, εἰς μεταβολὰς τ τύχης, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρήνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βεβληθέναι τ φίλων ταὶς δωρεὰς λαμβάνειν. σὺ μὲν, οὐ δ' εἰς τοῦτο σπουδὴν ἡμῖν σεαυτὸν ἐχαρίσω, τὸ κατά γε ὑμᾶς τοὺς φίλους, κἂν ἀποσφαλῶμεν τ ἀρχῆς, ἔχεσθαι τ ἐλπίδων. οὐ μέν. ἀλλ' εἰ ϗ μὴ πρότερον, νυνὶ γε λαβὼν ὡς ἐμὲ καταθήκην ἐμοὶ φυλαχθησομένην, φίλου τι ποίησον ἔργον, πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἡγησόμεθα γῆς μέρος, προελθόντες ὡς κόνεως ἀπιστοτέρους τοὺς ἐξ ὑμῶν τ ἑταίρων κραπίστους.

dito, ut vicem ejus lenitèr & moderatè doleas.

11. *Megacli.*

ET equos ad certamen paratos misi, & Teucro, ut nummos tibi suppeditaret, præcepi. Et si quid aliud tibi desit, scribere ne graveris. Tu quantumcunque potes petere, ego libenter sum daturus.

12. *Aglao.*

QUascunque divitias nobis donavit Deus contra fortunæ vices reposuimus, non in terræ gremio (quemadmodum tu hortatus es) sed apud amicos dona nostra recipere volentes. Quin te non ita alacrem nobis impertis, ut imperio exutis apud vos tamen spes aliqua supereſſe videatur. Quod si antea nolueris, nunc demum quasi præstandæ olim amicitiæ pignus apud te finito deponi. Nusquam enim tutam esse fidem arbitrabimur, si necesse habeam præterire quasi pulvere leviores vos sociorum optimos;

κρατήσεις· ὧν εὐτυχούντων, κἂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι, ἡδεῖς οὐδὲν ἧττον εὐτυχεῖν δόξω.

ιγ'. Ηερωδίκῳ.

Ἀλλὰ μὴν κακῶς πεπονθότος μηδὲν ὁμολογῆσαι πρὸς τὴν δεδρακόσαν πρὲ ἀμύνης, ἵν' ὡς ἥκιστα πρὸς αὐτὸν ὕποπτος ἀλῷη. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲ ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἔργον ἡγοῦμαι, τὸ τὴν ἀγνοοῦντα χειρώσασθαι. πρωδικημένος δ' ὑπὸ σοῦ, μεμύημαί σοι φυλάττεσθαι τὴν ὀπιοῦσαν ἐξ ἡμῶν ἄμυναν· ἵνα πρὸ τοῦ μὲ παθεῖν, ἡ πρωσδοκία κολάζῃ σε· μετὰ δὲ τὴν πρωσδοκίαν, αὐτὸ τὸ παθεῖν.

ιδ'. Εὐμήλῳ.

Οὔτε δοκοῦντος, οὔτε ὄντος ἀδίκου τὴν καταρξαντα πλημμελεῖν, ἀμύνεσθαι· τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι πρωσδέχου.

ιε'. Τεύκρῳ.

Ταυρομενείταις τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἃ σφ ἔλαβον, ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στη-

optimos; quibus fælicibus, etiamsi ipse in aliam inciderem fortunam, mihi etiam adhuc læto omnia prosperè evenire videbuntur.

13. *Herodico.*

ALius fortasse injuria affectus apud eum qui affeciſſet de ultione taceret, ut illum opprimeret quam minimè ſuſpectus. Ego autem inopinantem adoriri degeneris eſſe exiſtimo. A te itaque laceſſitus, ut tibi impendentem à nobis vindictam effugias, moneo; ut ante pœnam expectatio, poſt expectationem, ipſa pœna te diſcruciet.

14. *Eumelo.*

NEque videtur, neque eſt injuſtum aggredientem ulciſci; tu cum unum feceris, alterum à nobis expecta.

15. *Teucro.*

Vide Epiſt. 31.

PRetia, quæ pro captivorum redemptione accepi, Tauromenitanis redde, non ut meo, ſed ut Ste-

Στησιχόρᾳ. ζῇ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τιμὴν τῶν ληφομένων εὐεργεσίαν, ὁ παρ' ἐμοῦ ταύτην ἠτιμωμένος. πέφυκε μέν τοι, κἂν σὲ τούτων ἀπορ χάρις, εἰς ἀμνήμονας ἀνθρώπους δεδομένη.

ιϛ'. Αειφοίτῃ.

Τὰ μὲν σὰ, καὶ τούτων ὧν πεπόμφαμεν, καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων ἀγαθῶν, ἄξια. τὰ δ' ἐμὰ, μὴ βούλου μαθεῖν. οὐδὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἔχομεν σιγῆς χρεῖττον.

ιζ'. Αμφινόμῳ.

Ὀργιδόναι χάριτας, οἶμαι δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅθεν ἀξιῶ μὴ ὡς προδεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς προσοφείλοντά σοι, λογίζου τὸ βουληθῆναί σε λαβεῖν ἃ ἐπέμψαμεν, γράφε. ἔρρωσο.

ιη'. Ερυθίᾳ.

Καὶ σοὶ μὲν ἐμαυτοῦ πλείστων οἶδά σοι χάριν, καὶ περὶ ἅπαντος κοινοῦ παιδὸς, ὃν ὀπίσω σοὶ κατέλιπον,

Ερυθία.

Steſichori beneficio reſtituta. Vivit enim ille, qui hoc petiit ut illis benefaciat; ipſa licet beneficia apud immemores collocata perierint.

16. *Aripbatæ.*

TUa quidem facta & his, quæ miſimus, & pluribus etiam melioribuſque ſunt digna. Mea autem ne ſcruteris, quibus nihil magis convenit quam ſilentium.

17. *Amphinomo.*

NOn conferre me, ſed accipere potiùs exiſtimo, quæ in bonos colloco beneficia. Quare, cum ea quæ miſimus non dedignatus fueris, me, non ut illum, qui prior dederit, ſed qui inſuper debeat, reputes. Vale.

18. *Erythiæ.*

CUm meiipſius causâ, tum communis filii, quem apud te reliqui, maximam tibi habeo gratiam,

Ερυθία. πεὶ μ̓ ἐμαυτῦ, ὅπ φεύγοντός μυ, χηρεύειν ὑπέμειναs μᾶλλον, ἢ γήμαθαί πνι, πλείσων ἀγαγόλ βυλομένων. πεὶ δὲ παιδός, ὅπ σὺ ἀμφότερα, ἡ μήτηρ αὐτῷ, καὶ τροφὸς, ἡ πατὴρ ἐγένυ, ἥτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, ἥθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα τοιμήσασα· ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρυ, τ̓ ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονιὼ ἑλομένη· ἀντὶ δὲ παιδὸς ἄλλυ, τ̓ ὑπὸ σ̓ πρώτυ σωθέντα σώζυσα. τελείωσον οὖν ἀνδρὶ, ἡ μοῖ τ̓ ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομθνίαν χάειν, ἄχεις ἂν φρονήσας τὰ ἁρμόζονται τοῖς χρόνοις, μήτε πατρὸς ἔτι, μήτε μητρὸς τροσδέηται. λιπαρῶ δέ σε μὴ τοσαύτης τ̓ δεήσεως, ἡχ ὡς ἀπιστῶν μητρὶ περὶ τέκνυ, ἡ ταῦτα τοιαύτη, ἀλλ' ὡς πατὴρ ὑπὲρ ἑνὸς υἱῦ φοβύμενος. δυνάμο δ' ἂν ἀπὸ τ̓ ἑαυτῆς παθῶν, ἡ τὸ τρὸς πατέρων ὑπὲ τέκνοις ἀθυμηθεῖσα δέον, συγγνώμης ἀξιοῖ τ̓ ὕτως ὑπιστέλλοντά με. ἔρρωσο.

ιθ'. Παυρόλα.

Μαλιστα μ̓ ἀμφοτέρυς τὺς γονέας, ὦ παῖ, τέρπειν σοὶ τροσήκει, ἡ πεὶ πλείσυ ποιεῖσθαι. τῦτο γὰ ἡ σεμνὸν,

Erythia. Mei, quoniam cum in exilio essem, vidua permanere, quàm nubere malueris, multis etiam te ambientibus. Filii vero, quod & mater illi, & nutrix, & pater fueris, neque alium quenquam virum Phalaridi, neque filium Paurolæ prætuleris: sed pro altero marito prioris desiderium elegeris, pro alio filio, à priore *viro* genitum servaveris. Beneficium itaque à te inchoatum eousque perficias, donec filius prudentia, quam secum maturior fert ætas, sic profecerit, ut neque patre amplius, neque matre indigeat. Hoc autem à te tam vehementer peto, non quasi de filio diffidens matri, præsertim tali, sed quasi pater de unico filio sollicitus. Poteris autem ex tuo affectu, patris pro filio curas facilè conjecturâ assequi, & mihi hunc in modum scribenti veniam dare. Vale.

19. *Paurolæ.*

UTrumque parentem amare, mi fili, & revereri quam maximè decet. Hoc enim filio honestum

σεμνὸν, ϗ ἄλλως εὐσεβὲς ἡῷ μεμνῆσθαι τ̃ τ̃ γεγεννηκότων, ϗ τοσαῦτ᾽ εὐεργετησάντων χάειν. ἐπεί τοι πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον, ἢ μητρός· ϗ γὰ ἀπὸ τ̃ ἴσων, ϗ ὁμοίων τὸ πατρὸς ἂν εἴη δίκαιμα τοῖς τέκνων αὔξησιν, ϗ τὰ μητρός. ἀλλ᾽ ἡ μὲ σωὶ τῷ κυῆσαι, ϗ γεννῆσαι, καὶ πᾶσιν ἆσαι, μυρίας ἄλλας ἀνέτλησε πόνας· ὁλ᾽ ἐκβαφέντ᾽ ἐπὶ τ̃ τεκύσης, ϗ τελειωθέντος, ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ, δυσκόλως πειραθεὶς σθδενός. ἰδιαίτερον δὲ τ̃ ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ, ἀφ᾽ ἁς ἐμὰς φυγὰς, περὶ τ̃ σῆς κακοπάιαν τελειώσεως, ταὶς ὑπὲρ ἀμφοῖν μόνη φερντίδας ἐπωξᾶσα. ὥστε ϗ σοὶ ταὶς εἰς ἑκατέρας τοὺς γονέας εὐχαριστίας, μιᾷ μητρὶ τῇ πάντα πονησάσῃ ἀπόδος. πεπλρώσεται γάρ σοι ϗ τὰ πρὸς τ̃ πατέρα δίκαια, ἀφ᾽ τ̃ εἰς τ̃ μητέρα φιλανθρώπων. σθδὲν γὰ ἀπαιτήσω πλεῖον εἰς ἐμαυτὸν, ἂν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς· μᾶλλον δὲ ϗ προσειληφέναι σ̃ δοκῶ σ̃ πολὺ μέρ᾽ εὐεργεσίας ὁμολογήσω. πρέπει γάρ σοι μητρὶ χάειν περὶ πολλῶν ἀποδιδόντι, μεγάλης εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα.

ϗ. Τῷ

honeſtum eſt, atque pium, ut eorum qui illum genuere, & tantis etiam affecere beneficiis, gratè meminerit. Velim nihilominus ut patris potiùs, quam matris ſis immemor. Neque enim ille in liberis educandis ſimilem, aut ullo modo æqualem cum illâ curam ſortitus eſt, quæ non modò infantem diu in utero gerit, in lucem edit, & nutricatur, ſed aliis propè infinitis laboribus exhauſta eſt, dum pater nihil moleſtiæ expertus filio à matre inſtituto, & jam adulto unà frui optat. Tua verò mater præ aliis ſingularem in te educando laborem perpeſſa, exulante me, utriuſque parentis curam ſuſtinuit. Quare gratiam utrique debitam illi uni referas, quæ ſola pertulit omnia; ita benevolentia in matrem officio, quod patri debetur, ſatisfaciat. Nihil ipſe poſtulabo, niſi ut in hanc benevolè te geras; imo abunde me accepiſſe à te gratiam confitebor: & tibi pulchrum erit dignam matri gratiam referendo, de patre etiam bene merendi initium ſumere.

κ'. Τῷ αὐτῷ.

Τὰ μὲν σοὶ πατρὸς εἰς ἐὸν ἔσχηκας δίκαια, Παυρόλα· τὰ δὲ σὺ πατρὶ δυνάμενος οὐκ ἀποδίδως, ἁμαρτάνεις. σωφρονοῦμαι γάρ σε παιδείας (ὃ πολλάκις ἐμεμψάμην) οὐκ ἐπιμελεῖσθαι. ἄλλως δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρὰ σοῦ, ταύτης ὑστερήσας. ἴσθι δέ, ὅτι τὸ παιδείας συμφέρον, ἐὰν χαρίσασθαι βουληθῇς, οὐχ ὁ λυποῦμενος τὸ χάριν, ἀλλ' ὁ δώσων μᾶλλον καθέξει.

κα'. Μεσσηνίοις.

Πολύκλειτον (ὡς σωφρονοῦμαι) τὸν ἰατρὸν ὑμῶν μέμφεσθε, ὡς προδότην Ακραγαντίνων γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου· καὶ τὸ ἔπαινον αὐτοῦ τὸ δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας ποιεῖσθε. καὶ τοῦθ' ὁμολογοῦντες, οὐκ αἰσχύνεσθε. ἐγὼ δὲ θαυμάζω τὸν τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον, ὅτι δὲ θνήσκοντά με πιστευθεὶς, οὐχ ὡς Τύραννον ἀνή-

Transpo: ita hæc videntur: sic restituenda, μᾶλλον δὲ ὅτι σε ρηκεν,

20. *Eidem.*

QUæcunque pater filio debet accepisti, Paurola. Quæ tu patri debes, dum non refers, & potes tamen, peccas. Audio enim te (quod jam sæpe reprehendi) eruditioni negligentius operam dare. Aliam à te gratiam peto nullam, si hanc non consequar. Scias autem, si mihi hac in re gratificari velis, hujusce literaturæ fructus non ad eum, cui facta est gratia, sed ad eum, qui facit, perventuros.

21. *Messanensibus.*

Vide Epist. 70. & 1.

POlycletum medicum vestrum accusatis (ut audio) quasi proditorem Agrigentinorum, quod cum me ægrotantem occidere posset, è gravissimo eripuerit morbo; & quod illi in justitiæ laudem cedere debet, injustitiæ vitio vertitis; neque hoc confiteri vos pudet. Ego autem cùm hominis artem, tum magis ingenii probitatem admiror, quòd me moribundum sibi in manus traditum, non ut Tyrannum sustu-

lerit,

ρηκεν, ἀλλ' ὡς νοσοῦντα πονήσας ἔσωσε. καὶ ἀφ' ἡμῖν τὴν ὑμετέραν μέμψιν, οὐδ' ὁπωσοῦν πέπονθε κακόν· ἀφ' δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν, ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλήτηκεν· οἶδα γοῦν, ὅτι ἀφ' ἕν δόσιν τὴν εὐχαριστηρίων, πάντες εὔχεσθε πεισθῆναι μᾶλλον Ακραγαντίνων, ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

κβ'. Ανδροκλῆ.

ΚΑγὼ μὲν ἐσπουδασμένως ἐπέσταλκα Στησιχόρῳ, μηδὲν ἀχθεσθῆναι περὶ τῆς ἀφορολῆς, ἣν κατ' αὐτοῦ πεποίηνται πρός με Ⓐ περὶ Εὔβουλον, καὶ σὺ δὲ δός μοι ταύτην τὴν χάριν, ἀνάδοχος αὐτῷ γενόμενος, περὶ οὗ μηδὲν ἐμὲ πονηρὸν κατ' αὐτοῦ πεπιστευκέναι. μᾶλλον γὰρ ἂν πειθοίμην, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ' αὐτῶν, (ὅπερ ὡμολογήκασιν) ἢ ὡς ἀφ' τὰς ἐκείνου ποιήσῃς, ἀλλ' ὑφ' τὰς ἰδίας κακουργίας εἶναι ἐπιβεβουλευκότες.

κγ'. Πυθα-

lerit, ſed ut ægrotum ſuâ diligentiâ conſervarit. Jam propter veſtram accuſationem nihil mali paſſus eſt; propter meam autem gratitudinem ita opibus abundat, ut ne primoribus quidem inter Sicilienſes cedat. Et ſatis ſcio, cùm meam reputetis liberalitatem, vos omnes optare, ut Agrigentinorum proditores potiùs, quàm Tyrannicidæ Phalaridis audiatis.

22. *Androcli.*

Vide Epiſt. 147.

EGo ipſe ad Steſichorum vehementiùs ſcripſi, ne omnino ſollicitus eſſet de criminatione quam ad me cum Eubulo conjurati detulerunt. Tu autem nobis hanc concede gratiam, ut ſponſor illi fias, me nihil mali de eo credidiſſe. Faciliùs enim mihi perſuaſum erit, nullas mihi inſidias initio ab illis inſtructas eſſe, (quod tamen ipſi confeſſi ſunt) quàm eos carminibus illius, ac non ſuâ potiùs malitiâ ad inſidiandum fuiſſe adductôs.

23. *Pytha-*

κγ'. Πυθαγόρᾳ.

Ἡ Φαλάριδος τυραννὶς, τὸ Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι. κωλύει δὲ ὅμως οὐδέν, τὼ τούτων ὕπως ἐχόντων, συγγενομένους ἡμᾶς, τὴν ἀπειρίαν ἀφ' ἑκατέρου πειραν ἀλλήλων λαβεῖν. δυνατὸν γὰρ ἂν τὰ πόρρωθεν διειρημένα συναγαγεῖν εἰς ταὐτὸν ὁμιλία. ἐγὼ μὲν οὖν ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πιθανόμενος, ἄριστον ἄνδρα πέπεισμαί σε εἶναι. σὺ δὲ περὶ ἐμοῦ μὴ κρῖνε· ψευδὴς γάρ με δόξα λυπεῖ. ἴσως μὲν ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρὸς σέ, δι' ἣν κατηγορεῖται τυραννίδα. ἄνευ μὲν γὰρ ὅπλων καὶ δορυφόρων ἐρχόμενος, εὐεπιχείρητος ἔσομαι· μετ' ὅπλων δὲ καὶ φρουρᾶς, ὕποπτος. σοὶ δὲ πᾶσα ἀσφάλεια κινδύνων ἀπηλλαγμένῳ, καὶ παραγενέσθαι πρός με καὶ μετ' ἡσυχίας συμβιῶναι. λαμβάνων δέ μου πεῖραν, ἐὰν μὲν ὡς τύραννον ἐξετάζῃς, ἰδιώτην εὑρήσεις με μᾶλλον, ἢ τύραννον· ἐὰν δὲ ὡς ἰδιώτην, ἔχοντά τι πρὸς τὴν ἀνάγκην καὶ τυράννου. κρατεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τε τοιαύτης ἀρχῆς,

23. *Pythagoræ.*

PHalaridis Tyrannis, & Pythagoræ Philoſophia immane quantum diſtant; nihil autem impedit, etiamſi hæc ita ſe habeant, quo minùs ſimul congreſſi alter alterius veros mores experiamur; conſuetudo enim etiam maximè disjuncta conciliat. Ego quantum de moribus tuis fando audivi, te bonum virum exiſtimo; Tu autem cave *ita* de me judicium facias, me enim mendax premit fama. Præterea mihi non tutum eſt ad te accedere, propter eam, cujus accuſor, Tyrannidem. Inſidiis enim, ſi abſque armis & ſatellitibus proficiſcar; ſin illis inſtructus ſim, ſuſpicioni ero obnoxius. Tibi vero ſine periculo facultas datur, & ad me tutò perveniendi, & mecum unà placidè vivendi. Mores meos exploraturus, ſi Tyrannum expectes, invenies potiùs privatum; ſi privatum, nonnihil etiam, quoad neceſſitas poſtulat, Tyranni deprehendes. Tale enim regere non poteſt imperium,

χῆς, ὡμότητι μὴ χρώμενον. εἰ δ' ἔστιν ὅν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον, διὰ τε ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτό σοι πολλῶ συνηνέσθαι. πείσομαι γάρ σοι τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν τροθθιῶναι, ἐὰν τὸ πιστὸν εἰς σωτηρίαν τῷ πειθησομένῳ, μᾶλλον τὸν Πυθαγόρου λόγων ἡ ἀλήθεια τεθεβαιώσῃ.

κδ'. Θώρακι.

ΠΟτερον ἐμαυτὸν ὡς ἀσαφῶς γράφοντα μέμψομαι, ἢ σὲ ὡς ἑκουσίως μαθεῖν μὴ βουλόμενον αἰτιάσομαι, ἄγνοω. δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκ λογισμῶν λελοίπασιν. εἰ σαφέστερον ὀφείλητε διδαχθῆναι, τοὺς ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν ἂν ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ' ἡμῶν τεύξεσθε. ἔρρωσο.

κε'. Λεοντιάδῃ.

ΟΥ νῦν, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη σοι γέγραφα, μηδεμίαν ἄλλην εὐχαριστίαν, ἢ ταύτην ἡμῖν ἀποδιδόναι τὴν γυναικὸς (εἰ ἄρα νομίζεις ὑφ' ἡμῶν εὖ πεπονθέναι διὰ τὸν γάμον)

rium, qui nullâ utitur sævitiâ. Si quà autem tuta esse possit Imperanti clementia, uti propter alia, ita propter hoc præsertim, ut te conveniam, efflagito. Facilè enim mihi persuadebis, ut humaniore insistam viâ, si, ubi fidem tanquam salutari consilio daturus sim, ad confirmandam Pythagoræ sententiam ipsa etiam veritas accedat.

24. *Thoraci.*

UTrum meipsum accusem quòd obscuriùs scribam, an

te, quòd de industriâ nolis intelligere, ignoro: ex rationibus enim duæ adhuc myriades apud te restant. Si clariùs erudiri cupias, eos qui alio te modo doceant, quàm doceri velis, à nobis brevi perventuros expecta. Vale.

25. *Leontiadi.*

TIbi non jam primùm, sed sæpe scripsi, non aliam nos à te expectare gratiam pro uxore (si quidem te à nobis beneficium accepisse putes ob nuptias)

μον) τὸ τέρπειν ἐκείνῳ, δι' ὃν ἡμῖν οἴει δεῖν χάριτας ἀποτίνειν, ἐξ ἧς ἡ σωτάφεια τῷ σοὶ ἡμᾶς γένους, ἀρχὴν εἰληφέναι σοι φαίνεται. ἔρρωσο.

κϛ'. Ἀσιφραδῆ.

Ἀγλαδεια, καὶ νεότητος ἀβυλία, πολλοὺς ἀνθρώπων ἀπώλεσεν. οἷς ἀμφοτέροις τοῖς πάθεσιν, ἴσθι σὸν υἱὸν κεχρημένον. ἀδικούμενον μὲν ὑπ' αὐτοῦ δι' ἃς σοι εἰρήκαμεν αἰτίας, τὴν ἄμυναν ἐπέσχηκα, σοὶ βουλόμενος, οὐκ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι. μαρτυρῇ γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἀείσιτον ἐπιείκειαν ἔχων τοῦτ' σεαυτῷ. διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον δι' υἱοῦ ποινείαν, λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικουμένου. ἕνα γὰρ ἔχων παῖδα τοῦτον, εἰ καὶ πάντῃ φαῦλός ἐστι, δι' ἐρημίαν ἄλλου ἀφαδόχου, φείδεις. κακίαν γὰρ υἱοῦ, πατρὸς εὔνοια νικᾷ. ἐὰν μὲν οὖν τοι μὴ παύσηται πλεονάζων, ἀπειθῇ δὲ καὶ τοῖς σοῖς παραγγέλμασι καὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μὴ ἀγνοήσῃς, ὅτι καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ σοῦ λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας. ἵνα δέ, ὅταν ἐπ' αὐτῷ γένηται τῷ κακῷ,

ptias) quàm ut illam ames, cujus causâ gratias nobis deberi existimas, utpote à quâ tecum nostri sanguinis conjunctio auspicata est. Vale.

26. *Ariphradi.*

INsolentia & juvenilis temeritas, quibus utrisque vitiis filium tuum abreptum scias, multis fuerunt exitio. Ob causas, quas tibi dudum commemoravi, Injurias ab illo passus à vindictâ paulum abstinui, ut tibi, non ut illi gratificarer: mihi enim multorum testimonio singularis tua æquitas constat. Quare nolui ob filii vitium patris minimè peccantis contristare senectutem. Nam filium hunc, quem unicum habes, etiamsi omnino malus quia tamen unicus sit, amas: nimirum eges successore; & filii malitiam patris superat mansuetudo. Si vero delinquere ultra pergat, & neque meis monitis neque tuis præceptis obtemperet, ne ignores, me & mei ipsius & tui gratiâ debitas ab illo pœnas exacturum. Ne autem cùm in hoc inciderit malum,

κακῶ, ἀμαρτείνων δὲ οἷς ὄφλι, μὴ προσποιηθῇ δοκεῖν ἡγουμένην, τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα πρὸς σε, ἢ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον περὶ τῶν αὐτῶν ἐπέσταλκα. ἔρρωσο.

κζ'. Ἀντιμάχῳ.

Εἰ μὲ ἔχων οὐκ ἀποδίδως τὸ δάνειον, ἐκὼν εἶ πονηρός· εἰ δ' ὐκ ἔχων, ἀδικεῖς μέν, τὸ δὲ ἀκούσιον πολλοὶ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις συγγνώμης ἀξιοῦται. ἡ δὲ συγγνώμη, γίνωσκε, ὅτι μέλλησίς ὄφλιν ἀπολήψεως, ἢ παντελὴς χρημάτων ἀπόγνωσις.

κη'. Αἰσχυνομένῳ.

Μὴ σοὶ ἄχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων, ὧν πέπτωκα ἐν τῷ πολέμῳ. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθὲς σου ἄγαμαι· τοσοῦτον δ' ἀπέχω τοῦ βαρέως φέρειν ὅτι τοῖς τοιούτοις, εἰ καὶ πρὸ ὀλίγου ἦλθον ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὥστε ἀπόκτου γε θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξαίμην ἂν καὶ τῆς εἱμαρμένης θᾶττον (εἰ καὶ πλείονα μοι χρόνον ὀφείλεται ζῆν) ἐν πολέμῳ τελευτῆσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ

malum, ſuam expendens conditionem, ignorantiam ſimulet, ea ipſa, quæ ad te jam ſcribo, etiam illi per literas indicavi. Vale.

27. *Antimacho.*

SI ſolvendo ſis, & debitum non reddis, ſponte iniquus es; ſi non ſis, nihilò minùs injuriam facis, etſi quod ab invito admiſſum eſt hominibus rem candidè æſtimantibus veniâ dignum videatur. Hoc verò ſcias, ejuſmodi veniâ pecuniæ ſolutio differtur, non de eâ deſperatur.

28. *Ariſtomeni.*

NE tibi doleat quòd ego vulnera in bello acceperim. Grata quidem mihi eſt benevolentia tua, & commiſeratio: Tantum autem abeſt ut illa moleſtè feram, etiamſi iis pœnè confectus fuerim, ut cum pleriſque mors deteſtabilis videatur, optarem ego, citiùs quàm deſtinata dies poſcit, (ſi fortè longiùs abſit) in bello perire. Quid enim viro

γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ, ἀπερείσασθαι τὸν βίον;

κθ. Ξενοπείθῃ.

Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς, ὅτε ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσιν ἐφ' ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγορεῖν. καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τιὼ καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. διαφέρει δὲ καθόσον, ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τιὼ ἀρχιὼ ἔχων, ὁμολογῶ· ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, ἅτε ὅσον δεδοίκατε νόμους, ὁμολογεῖν δεῖν ἀρνεῖσθε.

λ'. Καταναίοις.

Ἀχθέντας ἀνιαλώτους τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινὰς, οὐδεμίαν ὑπὲρ τοῦ μυείων ἔχοντας ἐλπίδα σωθησομένους, διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἀπεχθανόμενος τοῖς ὑμᾶς ἔχθρας ἁπάντων

forti præclarius, quàm pro virtute & victoriâ certantem, animam projicere?

29. *Xenopithi.*

PArum me ſollicitum habent calumniæ, aut eæ, quas de me iniqui cenſores fovent, opiniones. Neque hoc animo ſum, niſi quòd alios naturâ pravos eſſe cognoſcam, mihi autem hæc ex eâ, quæ Diis etiam potentior eſt, neceſſitate contigerint. Quin & hoc mihi vobiſque intereſt, ego, cum tyrannus ſim, adeoque mei juris, *quicquid commiſero* palam fateor, vos autem privati, legum metuentes, quod ingenuè fatendum erat negatis.

30. *Catanenſibus.*

CAptivos quoſdam è veſtris civibus, qui ſpem minimam ſalutis conceperant, ſervavi, eò quòd vobis eorum cædem non admodum triſtem fore intelligerem; nec tamen ita veſtræ erga nos inimicitiæ oblitus: omnium

ἁπάντων γὰρ ἂν εἴην ἀπιλησμονέστατος, εἰ τῆς ὑμετέρας μικροτέραν δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν καταφρονήσαιμι. ὅταν δὲ ἡ κατ' ἀξίαν ἐπισχητέ μοι, τότ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε, κακῶς ἀναμνήσει.

λα'. Ταῖς Στησιχόρου θυγατράσι.

ΤΑυρομενῖται μὲν (ὑφ' ὧν γράφετε πρός με, ἀπολιὼ ἔχειν λέγουσαι πρὸς τοῦ πατρὸς, ὅτε μετήλλαττε τὸν βίον) ἀθέμιτοι ἦσαν ἀπιτήδειοι τυχεῖν ἀπιεικείας. οὐδὲν γὰρ ἐμοὶ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἠδικήκασιν ἀδίκως τε κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ταύτης τῆς χάριτος ἄξιος ἐστὶ παρ' ἐμοῦ τυχεῖν, ἣν αἰτεῖται δι' ὑμῶν, τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς, ἅπερ εἰσεπραξάμην, ἀποδοθῆναι παρασκάζω, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον. ἐγὼ γὰρ δοκῶ— εἰ πεπρᾶναι δοκεῖ τισιν (ὅπερ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν εἴποι) ἐμοὶ γοῦν ὁ τοιοῦτος οὐ τέθνηκε. μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσῃ τὸ κατ' Ταυρομενιτῶν

omnium enim hominum essem oblivioſissimus, si vobis pœnas irâ meâ moderatiores destinarem. Cum dignas autem mihi lueritis, supplicii magnitudo, quanta perpetrastis mala, vobis in memoriam revocabit.

31. *Stesichori filiabus.*

Vide Epist.15.

TAuromenitæ quidem (quorum gratiâ ad me scribitis, & patris jussu, antequam è vitâ cederet, vos hoc facere significatis) nullo erant digni humanitatis officio. Mihi enim, ne ullo quidem modo lacessiti, injustè bellum intulerunt. Stesichorus autem non solùm dignus est, qui hanc gratiam à nobis consequatur, quam per vos petit, ut pretia scilicet quæ ab iis pro captivorum redemptione exegi reddi jubeam; sed etiam si quid supra meas propemodum vires postularet. Etiamsi enim quibusdam mortuus videatur (quod sanè nemo sapiens dixerit) mihi tamen ejusmodi vir non est mortuus; neque odium meum in Tauro-

μνειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν οὐσίαν. πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπὸ ἐκείνου φρέπει νικᾶσθαι, θειότερον δὲ πάντων ἐμὲ, τὸ δὲ τοσούτους μυριάσιν ἀνθρώπων, ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ὑπερφυεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. διὸ τά τε ἀξιώματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προσέταξα· καὶ τὴν χάριν ταύτην οὐ δεδοκέναι τῷ πατρὶ ὑμῶν (μὰ τοὺς θεοὺς) ἀλλ' αὐτοὺς παρ' ἐκείνου μᾶλλον εἰληφέναι νομίζω.

λβ'. Κριτοφήμῳ.

ΑΓαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετεῖναι περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε, πεπεισμένοι ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους. ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης καταπεφωμένην. οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἀνθρώποις, οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης ῥοπαῖς βεβαιοῦται.

λγ'. Κτη-

menitas tantùm valere poteſt, ut Steſichorus quicquid in Phalaridis poteſtate fuerit non conſequatur. Sicuti omnes ab illo vinci decet, ita me omnium potiſſimùm; qui ex innumeris quos novi hominibus illuſtriori animâ vidi neminem. Quare reddi illis pecuniam juſſi, & me beneficium hoc (Deos teſtor) non in patrem veſtrum contùliſſe, ſed potiùs ab illo accepiſſe exiſtimo.

32. *Critophemo.*

PRobi amici officium & tu facis, & quicunque Leontinos victos eſſe meis conſiliis aut factis perſuaſi, fortitudinem meam ſupra modum prædicant. Ego vindictam me ſumpſiſſe neceſſariam novi, optatiſſimam autem victoriam fortunæ eſſe aſcribendam. Nihil enim humanum eſt, ô amiciſſime, neque tam grande, neque tam exiguum, quod illius momentis non ſtat.

33. Cle-

λγ'. Κτησίππῳ.

Οὔτε πρότερον, ὁπηνίκα Ταυρομηνῖται ἀδίκως ἐξ-
ἐλαυνεγκαν τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον, ἀπολυτρώσας
τοὺς αἰχμαλώτους, ἐκείνοις ἐχαριζόμην· τῷ κοινῷ δὲ
νόμῳ τῶν Ἑλλήνων, οὐκ ἠνδραποδίσω· ὕστερον ἀπο-
διδοὺς, ἃ τότε ἔλαβον, εὐεργετῶν τοὺς ἀπολομένους,
(ὅσῳ ὀνείδιζες) αὐτοῖς ἀπέδωκα, Στησιχόρῳ δὲ πρεσ-
βεύσαντι μετὰ τῶν θυγατέρων, περὶ αὐτῶν ἐπείσθην.
Ταυρομηνῖται μὲν οὖν καὶ τεθνηκότι Στησιχόρῳ χάριν
εἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον· Στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρό-
ποις. ἐγὼ δὲ, περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάρι-
τας εἰδὼς, οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀμνημονήσω. γι-
νώσκω γάρ, ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ, καὶ
τυχών, Ταυρομηνίτας μὲν εἰς χρήματα εὐηργέτησεν· ἐμὲ
δὲ εἰς ἐπίδειξιν (ἧς ἔχειν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀπιστοῦμαι)
χρηστόν.

λδ'. Πολυ-

33. *Teſippo.*

Vide Epiſt. 15. & 31.

NEque anteà, cum Tauromenitis injuſtè mihi bellum inferentibus captivos dimiſi, illis gratificatus ſum, ſed communi Græcorum legi obſecutus: Neque poſteà cum quæ ceperam reddidi, illis gratum feci, (quod *mihi* exprobras) ſed Steſichoro, qui eâ de re legationem mihi per filias miſit, morem geſſi. Tauromenitæ igitur mortuo etiam Steſichoro pro iis, quæ adepti ſunt, gratiam referant, Steſichorus autem ſuis moribus. Ego verò cum magnam illi gratiam multimodis debeam, neque hujus obliviſcar legationis. Ex eo enim quod hoc à me impetraverit, ſcio illum Tauromenitas in augendis opibus, me autem, datâ hac benignitatis, (qua me homines minimè præditum eſſe credunt) demonſtrandæ opportunitate, beneficio affeciſſe.

34. *Pollu-*

λδ'. Πολυδεύκῃ.

Θαυμάζειν ἔμοιγε δοκεῖς τὴν ὑποτολῆς ἔοικας τὴν ὁδὸν πολύ μου μεταβολὴν τοῦ βίου, ὅτι τὸν ἄλλοτε χρόνον θρασύτερος ἢ κατὰ τύραννον ἐμφανὴς ὤν, τανῦν οὐδὲ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁρῶμαι. ἐγὼ δὲ καὶ δεδιέναι ἤδη φεύγω πάντας ἀνθρώπους. πίστιν γὰρ οὔτε παρ' ἄλλοις πίστιν, οὔτ' ἐν φίλοις βεβαίαν εὗρον. διὸ πάντα πολυπόνως ὑπομένουσι, τὸν ἀοίκητον ἐρημίαν ἐν Λιβύῃ, καὶ μετ' ἀνθρώπων βίου αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ θηριώδη Νομάδων διαιτήματα. μᾶλλον γὰρ ἐμπειρασθεὶς λέγοιμι ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἂν, καὶ συνοδοιπορεῖν ἑρπετοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι, καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας, καὶ πονηρίας μετέδωκαν.

λέ. Πολυγνώτῳ.

Καὶ σοὶ δωρεῖσθαί τι θέλω τοῦ μέλλοντος, καὶ γράφειν παύσομαι, Πολύγνωτε. παύσομαι δὲ καὶ σὺ

34. *Polluci.*

MIrari per epiſtolam videris tantam vitæ meæ mutationem, quòd cum anteà audentiùs quàm Tyranno conveniret in publicum prodire ſolerem, nunc ne ab amiciſſimis quidem conſpiciar. Ego jam feculò omnes fugio, fidem enim neque apud alios, neque apud amicos ſtabilem inveni. Quare omnibus diligenter perſpectis, deſertam in Lybiâ ſolitudinem, aut ferarum illud hoſpitium, Numidiam vitæ inter homines actæ præferendam exiſtimo. Tutiùs enim inter leones omneque reptilium genus unà verſarer, atque dormirem, quàm inter hujuſce ſæculi homines. Tantam nobis varii, frequentes, & propè aſſidui caſus experientiam ſimul, & ægritudinem attulerunt.

35. *Polygnoto.*

TIbi & aliquid donare, Polygnote, & ſcribere in poſterum deſinam. Deſine vero tu

σὺ τ ὑπὲρ ἐμῦ πρὸς πολλοὺς ἐπαίνων. τοῖς δ ἔργοις μὴ κατηγορῶν, δι' ὧν οὐδὲν προσδέχῃ τ πεμπομένων ὑπ' ἐμῦ, τοῖς λόγοις με ἐγκωμάζεις· οὐδὲ τῦτο σωιεὶς, ὅτι λόγος ἔργῦ σκιὰ παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευ).

λϛ'. Κλεομενίδη.

Τῶν δωρεῶν ὅσαι μέν σοι πρὸς τ γυμνασιαρχίαν ἀνήκυσι, πεπόμφαμεν· ἐλαίῳ μετρητὰς διακοσίους, ϗ πυρῶν μεδίμνους τετρακοσίους· ὅσα δὲ νεότητός ἐστι, πρὸ ἐμῦ σου, τάντα οἶνον, ϗ τοὺς γραμματεῖς παῖδας, ϗ τὰ Στησιχόρυ ποιήματα. εἰ μὴ ϗ ταῦτά τις τὰ δῶρα συρακυσίων ὑποπεύσεται νεωτέρων ἕνεκεν πραγμάτων ὑπὸ τυράννυ πεπέμφθαι.

λζ'. Γοργία.

Τὰ μὲν ἄλλα τ ἐπιστολῆς συ πάντα καλῶς ἡγῦμαι γεγράφθαι· τ δὲ παρακλῆσιν τ ἐπὶ τοῖς μέλλυσι πρεπεύειν νυνὶ μάλιστα λογίζομαι. ἐγὼ γὰρ ὅτε τελευτῶ, ὅτε τελευτῆς εἶδος φεύγω, σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος. εἰ-

tu apud vulgus nos laudare. Cum enim, ex iis quæ tibi miſi, nihil accipias, dum verbis me effers, reipſa criminaris; neque intelligis verba apud ſapientiores rerum umbram tantùm cenſeri.

36. *Cleomenidæ.*

MUnera quæ gymnaſii præfecto conveniunt miſimus: Metretas nempe olei duentos, & quadringentos medimnos frumenti. Prætereà filio uo, quæ juventuti congruunt, vinum, ſcribas pueros, & Steſichori poëmata: niſi quis fortè Syraculiorum hæc etiam dona novandarum rerum causâ à Tyranno miſſa ſuſpicetur.

37. *Gorgiæ.*

IN literis tuis cætera quidem omnia rectè ſcripta, illam autem de futuro adhortationem nunc potiſſimùm ſuperfluam exiſtimo. Neque enim mortem, aut ſpeciem mortis ullam timeo, & in hoc me ſapientem judico. Fa-

εἱμαρμένη γὰρ ὑπ' ἀνθρώπων νομοθετεῖται, καθόλου δὲ τὸ ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων κακῶν, ἢ κακοβουλίαν εὐήθη νομίζω, εἴ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύασθαι πέπεισται, ἢ προγνοὺς φυλάξασθαι. εἰ δέ τις τὸ μὲν γνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι ἀδύνατον, τί χάριν ἐπαύδακεν εἰδέναι τὸ γενησόμενον, ὅταν ἀγνοοῦντα καὶ γινώσκοντος ἔσται; ἐμοὶ μὲν ἀλλ' εἰ καὶ σοὶ τὸ γνῶναι καὶ τὸ φυλάξασθαι τὸ αὐτὸν ἀνυσὸν εἴη φήσει τις, ὡς γενέσθαι, καὶ διαπράξαι, καὶ μεταθεῖναι ἄλλο ἀντὶ τοῦ προγνωσθέντος χεῖρον καὶ ὀπίσκεφον, ᾧ τελευτῆσαι δύναιτ' ἂν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. θεοῦ γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀνθρώπου. ἐνθυμηθεὶς δέ τις τοὺς λεγομένους ἀπὸ Διὸς Αἰακὸν, καὶ Μίνω, καὶ Ραδάμανθον, καὶ τοὺς ἄλλους ἡμιθέους, οὕτε ἀθανάτους γενομένους, οὕτε ἄλλως ἀποθανόντας, ἢ κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστον εἱμαρμένην, ἢ περὶ μοίρας, ἢ θανάτου δυσαναχέτων ἢ φοβούμενον, ἐμπεδόφρονα εἶναί σε δοκεῖ; μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ καὶ σὺ τοιαύτην διάνοιαν ἐν τοῖς ἰδίοις περὶ τῶν ἀφανῶν ἔχειν, ὡς μηδὲν περὶ αὐτῶν φρον-

Fatum enim ſub hominum leges non cadit; & omnino de his quærentem, aut de futuris bonis maliſve metuentem ſtultiſſimum cenſeo, ſi vel ſe præſcire poſſe futura, vel, ſi præſciat, effugere perſuaſum habeat: at ſi quis ſe præſcire quidem poſſe, effugere vero non poſſe ducat, cur ventura ſcrutari ſtuder, quæ eodem modo vel ſcienti, vel neſcienti evenient? Si quis autem ſuâ illâ providentiâ credat averti etiam poſſe impendens fatum, ita nempe diſponi, atque ordinari, ut in melius cedat, quomodo hæc fieri poſſint mihi minimè conſtat: Dei enim hoc, non hominis opus. Cum autem quis animadverterit Æacum, Minoa, Rhadamanthum, cæteroſque ſemideos, non immortales eſſe factos, neque aliter, quàm cujuſque fatum tulit, obiiſſe, hunc, ſi mortem aut metuat, aut ægrè ferat, conſtantem eſſe dixeris? Quarè & maximè tu contende talem habere de obſcuris, quæ ad te ſpectant, opinionem, ut de iis minimè ſis ſol-

φροντίζειν. ἐπεί τοι περὶ ἡμῶν ὡς μηδὲν μελημένων ὑπάρχεσο.

λη'. Δημοτέλῃ.

Συγχωρῶ ἔχω σοι τῶν παραινέσεων. τυραννῶ γὰρ ὑ γεγονὼς, τυράννῳ συμβουλεύεις καταθέσθαι τυραννίδα, θεῶν μὲ οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν τῆς ἀσφαλείας, (ᾧ τάχα ἂν ἡ ἐπείθμην) ἀξιόπιστον δὲ σαυτὸν ἡγούμενος ἀνάδοχον, ὑ ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος. οὐδὲν ὑκ εἰδὼς, ὅτι τῷ κτήσασθαι τ' τοιαύτην ἀρχὴν, ὑπισφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι. ὥσπερ γὰρ ἰδιώτῃ μ' τυραννῆσαι πολλῷ λυσιτελέστερόν ἐστι τὸ μὴ τυραννῆσαι· ὕτω τυράννῳ μ' καταθέσθαι, τὸ μὴ καταθέσθαι τ' ἀρχὴν τ' τυραννίδος. καλῶς δὲ τὸ περὶ τυραννίδος ὕτως, ὡς περὶ γενέσεως ἡ ζωῆς ἀνθρώπου φρονητέον· ὅ τε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τ' ἑαυτοῦ γενέσεως, εἰ πως γένοιτο δυνατὸν, ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν περὶ τ' βίον, γνοὺς βουληθείη πότ' ἂν ὅτ' ἰδιώτης ἐπιχειρήσας τυραννῆσαι, περιπυθόμενος τὰς τ' τυραννίδι

sollicitus, quandoquidem nos ab omni ejusmodi curâ vacuos esse scias.

38. *Demoteli.*

ADhortationibus tuis veniam concedo. Tyrannus enim cum nunquam fueris, Tyranno suades, ut Tyrannidem deponat; neque Deorum quenquam mihi adhibes securitatis sponsorem cui fortassè confiderem, sed teipsum etiam in tantâ re dignum satis esse censes fidejussorem; ignarus interim quòd tale imperium deponendi majus sit quàm acquirendi periculum. Quemadmodum enim non regnare privato satius est quàm regnare, ita Tyranno sceptrum non deponere quàm deponere magis expedit: & ita de Tyrannide ut de nascendi vivendique conditione sentiendum est. Neque enim, si fieri possit, ut homo nasciturus audiret quantis vitæ implicaretur molestiis, in lucem unquam prodire vellet; neque privatus regnandi cupidus, si prævideret Tyran-

νίδι κακοδαιμονίας, τύραννος ἂν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε καταβιῶναι. ὅτω, Δημότελες, ἀνθρώπῳ μὴ γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ, τὸ μὴ γενέσθαι· ἢ τυραννῆσαι δὲ, τὸ μεῖναι μόχθοις ζωῆς ἰδιώτου. εἰ μὲν οὖν περὶ τῆς τυραννίδος τὰ περὶ αὐτῆς μοι διηγησάμενος κακὰ συνεβάλλετο, πάντως ἂν ἐπειθόμην μὴ τυραννῆσαι· τύραννος δὲ ὢν, καὶ ἀφ' ἧς ἀνάγκην τῆς ἀρχῆς εἰς πολλὰ περιπαικὰς, οὐκ ἂν ἀνθρώπῳ τινὶ πειθοίμην καταθέσθαι τῆς ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ διωκεύοντι. καταθέμενον δὲ τῆς ἀρχῆς, οἶδ' ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ λυπηρὰ παθόντα περὶ τῶν τυραννηθέντων, ὅτω καταστρέψαι τὸν βίον.

f. ὅτι

λθ'. Πολυστράτῳ.

ΚΑὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα ἀφικνεῖσθαι τάχους ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα· καὶ σὲ δέομαι, παραγενέσθαι περὶ ὀλυμπίων. βούλομαι γὰρ τῶν μάλιστα εὐνοϊκῶν σύλλογον ἀγαγὼν, τιμὴν ἐπιθεῖναι τῇ μελέτῃ, ὥσπερ ἄλλοτε, καὶ νῦν ποιήσασθαι· καὶ περὶ πραγμάτων

nidis miſerias, Tyranni potiùs quàm privati vitam optaret. Ita, Demoteles, non naſci commodius eſſe video quàm naſci, & ad finem uſque vitæ privatum agere quàm Tyrannum. Si igitur mihi nondum imperanti illud de malis hiſce conſilium dediſſes, facilè me ab imperandi cupiditate revocaſſes: cum autem jam Tyrannus ſim, & ex regni neceſſitate in multa inciderim pericula, ut jam tandem me abdicarem ſuadenti non modò non homini cuivis, ſed ne Deorum quidem ſummo obtemperarem. Novi enim, ſi me imperio exuerem, mihi ab iis quibus imperavi crudeliùs tractato vitam eſſe miſerrimè exigendam.

39. *Polyſtrato.*

CÆteris quidem amicis omnibus, ut Agrigentum quàm celerrimè venirent, præcepi, & à te peto, ut antè Olympia adſis. Velim nimirum mei maximè faventium undique auxilia convocare, ut dignâ quâ ſoleo curâ negotia expediam; & de rebus

γμάτων ὑπισφαλῶν, καὶ μεγάλων γνώμην λαβεῖν· ἀτόπου μὲν ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενὸς (ἀρκέσω γὰρ τοῖς ἐμαυτοῦ) πειθησόμενος δὲ οἷς ἂν εἴποιτε, ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἔχει, πολλάκις ὑμᾶς δεξιώσωμαι· πεσούσης δὲ ταύτης, ἐὰν δοκῇ τῷ δαίμονι, ἢ ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, μνήμονες εὐσεβεῖς ὧν ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, γένοισθε. ἥκετε οὖν ἀνυπερθέτως, τῇ προτέρᾳ προθυμίᾳ κεχρημένοι πρὸς Φάλαριν, ὃν μάλιστα ὑμεῖς γινώσκετε. ^ vox εὐσεβεῖς collocari forte debet post ὑμᾶς.

μ'. Παυρόλᾳ.

ΕΔεξάμην σοῦ πεμφθέντα μοι στέφανον ἑξακοσίων χρυσῶν ἐξακοσίων· ὃν τύχης μὲν ἕνεκα, καὶ τοῦ πέμψαντος φιλοτιμίας εἴληφα. στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς ἐθυόμην ἃ πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐβουλόμην, ἃ αὐτὸν ἀπέστειλα δῶρον Ερυθίᾳ τῇ μητρί σου· οὐδένα γὰρ εὗρον ἀξιώτερον

bus arduis, & periculosis consilium capiam. Nihil autem, quod aut durum, aut à vobis alienum videri possit, unà deliberabimus (his enim ipse solus sufficiam) verùm iis, quæ dixeritis, morem geram; ut si imperium steterit, sæpius vos liberaliter excipiam, si corruat, atque ita Deo visum fuerit, ut jam postremùm à me convocati, piè memineritis eorum quæ in vos studiosè contuli. Venite ergo nihil cunctati, at in Phalarin, quem vos maximè exploratum habetis, pristinâ voluntatis inclinatione propensi.

40. *Paurolæ.*

COrona à te missa aureorum sexcentorum pondere mihi allata est, quàm, fortunæ causâ & ob ejus qui misit propensum animum, accepi. Ea autem coronatus sum illo die, quo victimas ob partam contra Leontinos victoriam immolavi, quam deinde matri tuæ Erythiæ dono misi. Quippe neminem inveni digniorem

ρον τοιαύτῃ κοσμηθῆναι πολυτελείᾳ, ἢ μητέρα. γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ ᾗ πρεπωδέστερος στέφανος, εἰ τῆς τ' ὀρνέων εὐχῆς ἄξια φρονῶν εὑρεθείης.

μά'. Ἱππολυτίωνι.

ΕΠιτρέπω σοι θεὸς μὲ θαυμανέσθαι, καθὼς ἀξιοῖς. ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δίδωμι, ἵ μηδέν σε πείσεσθαι κακόν, ἀλλὰ πίστιν. εἰ δέ μου τῇ τ' λόγων ἀπιστεῖς ὑποκρέσει, νῦν με ταῖς ἀληθείαις ἀδικεῖς, ἤ ὅτε κατηγορήθης. εἰδὼς γάρ με μηδενὶ πώποτε θαβεβηκότα πίστιν, ὡς κατεγνωκὼς, ὅρκῳ μετέρχῃ. ἢ τί διαφέρει θεὸς εὐσέβειαν, ὅρκον ἢ πίστιν συγχέας; ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ. ἔρρωσο.

μβ'. Πολυτίμωνι.

ΕΙ μὲ ἀπὸ τ' σεαυτοῦ πρόπων τοιαζόμενος, ἀπιστεῖς ἐμοὶ, συνέσιν ἐμοῦ καταδικάζεις, ἤ πονηρίαν. εἰ δὲ ἀπὸ τ' ἐμῶν, ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω ἵ παρα-

rem qui tam pretioso munere ornaretur. Tu autem nobis pulchrior decentiorque fueris corona, si te parentum votis digna conari compertum sit.

41. *Hippolytioni.*

FAcio tibi copiam, quam petis, ad me veniendi. Non juramento autem, sed fide me obstringo te nihil mali passurum. Sin promisso verbis dato non credas, mihi in hac re profectò magis injuriam facis, quam tum quando accusabaris. Cum enim noveris me nulli fidem fefelliſſe, quasi jam convictum jurejurando obligas. Et quid interest ad pietatem, juramentum an fidem violem? utraque enim æquè confirmat voluntas. Vale.

42. *Polytimoni.*

SI tuos ipsius mores respiciens, mihi non credas, prudentiæ me accusas, non malitiæ; si meos, eo quod me ignoras, erraſti. Tantum enim abest ut fal-

παρελθοῦσαν πίστιν, ὥστε ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσιν εὐσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλμαι. ἧκε οὖν ἐμοὶ πειθεὶς ἄνδρα δόλου καὶ ἀπάτης· πεισόμενος μὲν οὐδέν, μαρτυρήσων δὲ πρὸς ἅπαντας, ὅτι Φάλαριδος ὑ ψευδῆ πίστιν.

μγ'. Τεύκρῳ.

ΑΡιστομένει τῷ σῷ τὸ χωρίον παρεδόθη, καὶ Ἱππολυτίων ἀφείθη τὰ ἐγκλήματα. σὲ δ', ὡς ἐπαγγέλλῃ, προσδοκῶμεν. ἐγὼ δὲ ἔρρωμαι, εἰ τοῦτ' ὄνομα ἔρρωσθαι, τὸ πολλοῖς ἐπιχειρήσασθαι, καὶ τὰ πλείστων προσγενόμενον, ἀφ' οἷς τὰ χείρω μεταμελεῖσθαι καὶ περὶ τὰ βελτίονα.

μδ'. Νικίᾳ.

ΕΦ' οἷς μισεῖς σὸν υἱόν, ὅτι τοὺς σοὺς οὐ μιμεῖται τρόπους, ὑπὸ τῶν ἄλλων πάντων φιλεῖται. σωφρονεῖς οὖν, ὅτι πάντες ἃ τοῦτον φιλοῦντες σὲ μισοῦσι.

με'. Ἀλεξι-

fallam fidem, ut, cum aliorum ingenia ex meo æstimarim, iisque tanquam religiosiùs fidem colentibus temere crediderim, sæpe fuerim deceptus. Veni igitur, mihique posità omni fraude confidas; nihil enim iniqui experieris, & testimonium insuper apud omnes perhibebis, fidem non solere à Phalaride violari.

43. *Teucro.*

ARistomeni tuo data est villa, & Hippolytion criminibus absolvitur. Te vero, sicuti promittis, expectamus. Ego quidem valeo, si hoc est valere, cum multa aggressus, multa consecutus fuerim, ita ob ea, quæ malè cesserint, dolere, ut eorum etiam, quæ meliùs evenerint, pœniteat.

44. *Niciæ.*

QUæ tibi causa est odii in filium, quòd tuos mores non imitetur, eadem est aliis amicitiæ; noris itaque, omnes, qui hunc amant, te odisse.

45. *Adi-*

με'. Αδειμάντῳ.

ΑΚήω σε διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὁπότερος ὑμῶν ὀκνηρότερος χείρων· σὺ μὲν ἐκεῖνον λέγοντος, ἐκείνῳ δὲ τοὐμπαλιν σέ. ἐγὼ δ' οἶμαι, μᾶλλον δὲ καλῶς πέπεισμαι, τὸν μὲν ἄλλων πάντων ἐκεῖνον εἶναι κακίω· σὲ δὲ οὔτε ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα. ἔρρωσο.

μς'. Αἰγεσταίοις.

ΠΑύσασθέ μου τοὺς φυγάδας ὑποδεχόμενοι· Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις, οὔτε κακῶς, ἐνίκησε. μάθοιτε δ' ἂν τὸ τοιοῦτον, εἰ τοὺς Μελιταίων καὶ Λεοντίνων εἴδοιτε· οἷς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, Λεοντίνοις δὲ δουλείας παραίτου ἐγενόμεν. οἷς μὲν, ὅτι τελέρη μου κατέδυσαν· Μελιταίοις δὲ, ὅτι καταδυομένην ἐβούλοντο σῶσαι. ἔρρωσθε.

μζ'. Ἀντισθένει καὶ Θεοτίμῳ.

ΤΩν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθεισῶν δωρεῶν, Ἀντισθένης μὲν τὸ μέρος ἐδέξατο, Θεότιμος δὲ οὔ. διὸ τῷ

45. *Adimanto.*

AUdio te cum fratre disceptare, uter sit deterior; te quidem illum dicente, & illo vicissim te. Ego autem opinor, imo penitùs persuasum habeo, cæteris quidem omnibus illum, te vero neque illum, neque alium quenquam esse deteriorem. Vale.

46. *Ægesteis.*

DEfinite à me in exilium pulsos recipere. Phalarin enim neque beneficiis, neque injuriis facilè quisquam superat: quod facilè noritis, si quid Melitensibus & Leontinis evenerit, reputetis. Illis quidem libertatis, his verò servitutis autor fui; Leontinis, quòd triremem meam submersérint, Melitensibus, quòd submersam conservare voluerint. Valete.

47. *Antisthenì & Theotimo.*

MUnerum à me missorum partem accepit Antisthenes, Theotimus non item. Quare illi

πῷ μὴ οἶδα χάειν, τ δὲ ὐ μέμφομαι· ὁ μὴ γὰ σὸν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὅλ' σὸν ἐζημίωσε. ⁂ μὴ λαβών.

μή. Μενεκλῆ.

ΜΗ μεταμέλου ζηλωτὴς γενόμενος, εἰ βούλει τ σὸν πατρὸς πονηρίας ἀπολιμπανόμενος νομισθῆναι· ἐπεὶ ἡ τῆ πρώτη ζηλώσει τὴν τῶν Καμαρινάίων ὑπόληψιν παρεπολέις. ὑποκρίσει γὰ καλῆ δόξεις, σὸκ ἀληθεία ζηλωτὴς γεγονέναι.

μθ'. Επικράτῳ.

ΩΣ τῶν εὐτυχῆ τινα χάφειν ἔοικας. ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμῆ σωτηρίας, σὺ βραχὲ δηλώσω. εἰ τῆτ' ὄστιν εὐτυχεῖν, τὸ γεννηθέντα μὲ ὀρφανίας περιφθῆναι, νέον δὲ ὄντα κακῶν πειράσιν ἐκπεσεῖν τ πατρίδος, ἀπολέσαι δὲ τὰ πλεῖστα τ ὐσίας, τραφῆναι δὲ ὲν βαρβάροις ἔθνεσι, φεύγειν δὲ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀδικούμενον, ὑπὸ βουλεύεσθαι δὲ μὴ μόνον ὑπ' ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τ εὐεργετημένων· τυραννήσαντα δὲ, ἀπεύ-

illi gratiam habeo, huic non ſuccenſeo: neque enim, qui accepit, res meas minuit, neque alter, *qui non accepit*, mihi ullam injuriam tulit.

48. *Menecli.*

NE te bonitatis pœniteat, ſi à patris iniquitate alienus velis exiſtimari. Aliter priſtinam de te Camarinenſium opinionem falles. Ad tempus enim ſimulaſſe, non reverà bonus fuiſſe videberis.

49. *Epiſtrato.*

QUaſi ad fortunatum aliquem videris ſcribere. Ego verò breviter res meas tibi exponam. Si hoc eſt fœlicem eſſe, à primâ infantiâ parentibus fuiſſe orbatum, juvenem caſu quodam patriâ ejectum, maximâ bonorum parte ſpoliatum, inter barbaros educatum, injuſtè ex omni loco pulſum, inſidiis non ſolùm ab inimicis, ſed ab iis etiam, de quibus bene merui, petitum, Tyrannidis tandem adeptæ ſtatim pertæ-

ἀπεύχεσθαι καὶ σὺ τυραννίδι βίον, εὐτυχοῦμεν.

ν'. Ονήτορι.

ΚΑὶ σὺ, καὶ πάντες ὦ φίλοι τοῦτ' ἄν μοι χαρίζοισθε, μήτε ἐξετάζοντες περὶ ἐμοῦ μηδὲν, μήτε πολυπραγμονοῦντες, εἰ μή τι βουλοίμην. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡδεῖαν τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας, ἢ λυπηρὰν τοὺς φίλους μὴ συμπαθοῦντας.

να'. Ετεονίκῳ.

ΤΗς μὲν τ' ἄλλων ἔχθρας, ὅσοι τι κακόν με δεδράκασιν, ὡς πραγματικῆς, καὶν ἀπιλαθοίμην, (Θνητοὺς γὰρ ὄντας, ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὡς φασί τινες, οὐ πρέπει) τῆς μέν τοι Πύθωνος εἰς ἐμαυτὸν δυσμενείας, οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανὼν (ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτηκόσιν) ἀπιλαθοίμην. ὁ γὰρ τὰ μέγιστά με τῶν κακῶν ἐργασάμενος, οὗτός ἐστιν ὁ μοι τὴν ἐμὴν φυγὴν, Ερυθίαν τὴν γυναῖκα, βουλομένην ἐμὲ διώκειν,

pertæſum, *ſi hoc, inquam, eſt fælicem eſſe*, fælices ſumus.

51. *Eteonico.*

ALiorum licet inimicitias, quicunque me malo affecerint, quemadmodum hortaris, obliviſcar, (Mortales enim, ut aiunt, immortale odium gerere non decet) Pythonis tamen in me hoſtilem animum, non ſolùm vivus, ſed nec mortuus quidem (quod tamen mortuis omnibus contingit) obliviſcar. Ille enim mihi habendus eſt ante omnes maximè injurius, qui, me exule, Erythiam uxorem meam, me ſequi

50. *Onetori.*

ET tu & omnes amici hanc mihi gratiam concedite, ut nihil de me inquiratis, neque meis vos miſceatis negotiis, niſi ipſe hoc velim. In eo enim ſtatu ſunt noſtræ res, ut magis læti fuerint inimici ſi quid audiant, quàm triſtes amici ſi nihil audierint.

δόκειν, ἀναμομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι, φαρμάκῳ διαφθείρας.

νβ'. Μεγαρεῦσιν.

Οὐκ ἐλπίζων παρ' ὑμῶν ἀπολήψεσθαι χάριν, τὰς τριήρεις ὑμῶν ἁλόντας μεθ' ἓν, προφανῶς καθ' ἐμοῦ πλεύσας. εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος, οὐκ ἂν ἐπελάθεσθε, ὅτι πρόπερον τοὺς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

νγ'. Λεοντίνοις.

Λεωνίδην ὃν ἐξεπέμψατε κατάσκοπον τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἁλόντα, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα· οὐχ ὑμῖν χαριζόμενος, ἀλλ' ἵνα μὴ ζητῶ, τίς ὑμῖν σαφῶς ἀπαγγείλῃ τὴν παρασκευὴν τὴν καθ' ὑμῶν πολέμου. ἐγὼ γὰρ ἐμοὶ πίστως ἄνευ βασάνου τὰ παρ' ὑμῖν ἐδήλωσεν, ὅτι πάντων ἐνδεεῖς ἐστε, πλὴν λιμοῦ καὶ φόβου. τούτων δὲ ὑμᾶς φησι καὶ λίαν εὐπορεῖν.

νδ'. Ἱμεραίοις.

Ἐγὼ πάντα μὲν ὑπὲρ Στησιχόρου παθεῖν ἕτοιμός εἰμι· καὶ, εἰ πρὸς αὐτὸν ἔδει μὲ τὴν μοῖραν ὅπλα ἀράμενον θεοῖ

sequi cupientem renuentemque illi nubere, veneno sustulit.

52. *Megarensibus.*

NUllâ gratiæ à vobis referendæ spe, captas triremes vestras, manifestè contra me tendentes, dimisi. Si enim memores essetis beneficii, vobis non exciderat famis vestræ à me ter relevatæ memoria.

53. *Leontinis.*

LEonidam, quem mearum rerum exploratorem misistis, cùm captum interficere possem, servavi; non ut vobis gratum facerem, sed ut mihi non ultra quærendus esset, qui clarè vobis belli contra vos apparatum annuntiaret. Mihi enim nullis tormentis adductus res vestras fideliter indicavit, vos nempe omnium esse egenos, præterquam famis & timoris, horum autem ait magnam apud vos esse copiam.

54. *Himerensibus.*

EGo Stesichori gratiâ quidvis agere paratus sum. Immo, armis contra fatum sumptis,

περὶ ὧν θανάτου ἀγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὠκνησα, ἐφ' ᾧτι θεῖον ἄνδρα περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπαγώμενον, ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις περισώσασθαι· ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ Μοῦσαι περιτίμητ' ὑμνοπόλων, δι' ὧν μέλη καὶ χοροὺς ἐξηύρηκαν. λογίσασθε δὲ, ὡς ὁποί ποτ' ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖός ἐστι· καὶ πάσης μὲν πατρίδος κληθήσεται διὰ τὴν ἀρετήν, μενεῖ δὲ ὑμέτερος. ἅμα δὲ μηδὲ οἴεσθε ἕνα τῶν νεκρῶν Στησίχορον, ἀλλ' ἐν τοῖς ποιήμασιν εἶναι, ἃ κοινὰ πάντων ἀνθρώπων πεποίηται. δέξασθε, ὦ Ἱμεραῖοι, θεὸν μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, τραφῶντα τὴν ἥρωα, καὶ παιδοθρεφθέντα βιῶναι, μεμοιρωκότα δὲ ὕμνοις καὶ μέλεσι· θεὸν δὲ Κατανάιοις τοῦτο βουληθεῖσιν, εἴτε δυνηθεῖσιν, εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλλούσης, τελευτῆσαι. καὶ ἐν μὲν Ἱμέρᾳ νεὼς ἱσάσθω Στησιχόρου, μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον· ἐν δὲ Κατάνῃ, τὸ σωζόμενον ἐπ' αὐτῷ, τάφος. περὶ μὲν οὖν τούτου ὅπως ἂν ἄμεινον δόξειεν ὑμῖν αὐτοῖς, βουλεύεσθε, μήτε χρημάτων τὸ ἐπ' ἐμοὶ, μήθ' ὅπλων

de morte certare non recuſarem, ut divinum hunc virum, carminum elegantiâ inſignem, vobis cæteriſque hominibus incolumem præſtarem: quem caſtiſſimæ Deæ Muſæ omnibus Lyricis prætulerunt, & per quem carmina choroſque ediderunt. Exiſtimate autem Steſichorum, ubicunque ſepeliatur, eſſe *adhuc* Himerenſem. Ob virtutem ſanè univerſarum gentium civis audiet, veſter tamen permanebit. Cæterum inter mortuos Steſichorum ne reputetis, ſed in poëmatibus, quæ omnibus communia fecit, adhuc ſupereſſe. Memineritis, ô Himerenſes, natum, educatum, inſtructumque apud vos vixiſſe Heroa, & inter hymnos & carmina conſenuiſſe; apud Catanenſes verò, qui hoc & voluerunt & potuerunt, corruentibus naturæ viribus, obiiſſe. Himeræ templum erigatur Steſichoro, immortale virtutis munumentum; Catanæ autem, quod ibi ſtudiosè expetitur, ſepulchrum. Quicquid itaque vobis optimum videtur, agite, & me, neque pecuniis, neque armis,

ὅπλων οὐδεὶς εἶ νομίζοντες, μήτ' ἀνδρῶν. ἓν δὲ προνοεῖσθε, ὡς ἥτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις ἧσιν εὐφρεπές· ἥτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές. τὸν δὲ ἄνδρα μὴ κλαύσητε, μήτ' ὀλοφύρεσθε, κινοῦντές τι τὸ ἐπ' αὐτῷ τύχης. τέθνηκε μὲν γὰρ τὸ σῶμα τὸ Στησιχόρου, τοὔνομα δὲ παντελαβὲς ὁ ἀείνυτος αἰὼν, εὐκλεὲς μὲν ἐν βίῳ, μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται. τὰ μὲν οὖν μέλη καὶ ἔπη, καὶ παντοῖα ποιήματα παραινῶ, καὶ δημοσίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ἀναγράφεσθαι, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐν τῷ σφετέρῳ οἴκῳ. τότε γὰρ ἂν ἀφανίζοιτο Στησίχορος, ὅταν τῶν τι μὴ φυλάττηται. εἰς τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους διαπέμψασθε ἐπιμελῶς· εἰδότες, ὅτι μᾶλλον ἢ γράψαντος ἀνδρὸς, ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον ὑπὸ πάντων θαυμασθήσεται.

νε' Θρασήνορι.

ΤΟ φρούριον ὃ σὺ πορθῶν ἐγκατέλιπες, ὑπὸ τῆς περὶ Τεύκρου ἐξ ἐπιλεκτῆς καθῃρέθη. τῶν

rmis, neque viris vobis defutum exiſtimate. Hoc unum autem conſiderate, quòd urbem *hanc* n Sicilia, cum ipſi Sicilienſes ſitis, eque ſi capiatis, decorum erit, eque, ſi non capiatis, tutum. Virum autem ne lugeatis aut deloretis, neque ob ejus fatum noi aliquid moliamini. Mortuum uidem eſt Steſichori corpus, omen autem cùm acceperit æernitas, præclarum quidem in itâ, in memoriâ beatum conecrabit. Carmina *ejus* & cujuſunque generis poëmata publicè in templis, & in domo cujuſque privatâ inſcribi præcipio. Tunc enim interibit Steſichorus, cùm horum aliquid perierit. Diligenter etiam hæc ad alios homines tranſmittite, vobiſcum reputantes, magis admirationi fore urbem quæ talem virum pepererit, quàm ipſum qui hæc ſcripſerit.

55. *Thraſenori.*

CAſtellum, quod tu, poſtquam oppugnaveras, reliquiſti, à Teucri militibus impetu facto ſtatim eſt dirutum.

τῶν δὲ περὶ τὸν ὑπερβόλιον τάχιον, συντομώτερον ἴσθι ληφθὲν τὸ χωρίον.

νϛ'. Ἀβάριδι.

ΠΥθαγόραν μέν σε χάριν ὁμιλίας ἀνδρῶν ὑπερφυῶν, ἐξ ὑπερβορέων εἰς τοὺς κατ' ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους. Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ, καὶ ἄλλοις τισὶν ἑλλογίμων Ἑλλήνων συμμεμιχέναι, καὶ πολλὰ παρ' αὐτῶν συμμεμαθηκέναι, ζητεῖν δὲ καὶ πλείοσιν ἱστορίας χάριν, ὧν οὐκ οἶδα, εὐτυχεῖν. εἰ μὲν οὖν προκατήχησαί σε ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, καὶ πέπεισαί σε τοιοῦτον εἶναί με, ὁποῖον οἱ διαβάλλοντες εἰσάγουσι, μεταπείθειν οὐ ῥᾴδιον. εἰ δὲ τὸ ἀληθὲς ἐξετάζεσθαι διαλλοις χαίρεις, πρόβηθι πᾶσι μὲν ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ σοφοῖς ἀνδράσιν, ἐλθὲ πρός με συγγενησόμενος, ὥσπερ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου· γνώσῃ γὰρ οὐκ πείρας, τά τε ἄλλα ἅπαντα παρ' ἐμοὶ κάλλιον καὶ σεμνότερον, (εἰ δὲ χρὴ εἰπεῖν μηδὲν ὀκνήσαντα) καὶ φιλανθρωπότερον,

Scias autem locum illum celeriùs fuisse captum, quàm hæc ad te festinare possit epistola.

56. *Abaridi.*

AUdio te colloquii cum præclaris viris gratiâ ex Hyperboreis ad nostras oras venisse. Idcirco cum Pythagorâ Philosopho, Stesichoro poëta, aliisque Græcorum celeberrimis familiarem fuisse, & multa apud illos didicisse; adhuc autem multorum commercium optare ad conquirenda ea quæ ignoras. Si itaque calumniæ, quæ in me congeruntur, ad aures tuas pervenerint, & persuasum habeas talem me esse qualem calumniatores ferunt, non sanè facile est ab hac te sententiâ abducere; quòd si rem ipsam inter omnes, præcipuè verò sapientes diligentiùs scrutari digneris, veni ad me, quod multi præclari anteà fecerunt, ut nostrâ fruaris consuetudine: expertus enim cognosces omnia meliùs & moderatiùs, & (si id porro audenter effari oportet) humaniùs

πεῳν, ἢ πρὸς τ̀ κατίχυσ̣ φήμῃ ἐσχηματισμένα, ϗ τ̀ ταῦτα διέποντα ϗ κοσμοῦντα Φάλαριν, σθένος τ̀ σφόδρα ὑπὸ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον.

νζ'. Αβαρις Φαλάριδι τῷ Τυράννῳ.

ΕΔειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως ϗ ὠμότητ⊙· καί σε ἔτεκεν ὑ γυνὴ καὶ ἀνὴρ, ἀλλὰ λέαινα, ϗ σῦς ἄγρι⊙. ποιεῖς γὰρ πάντα βίᾳ, ϗ ὥσπερ ἰσχύι δίξῃ κακῇ ϗ ἀγριότητι. μὴ σύ γε καλῇ Αβαριν, εὐσεβῆ ἄνδρα, εἰς πάλιν Ακεράντα. ἀλλότρια γὰ ἐμοὶ φθόν⊙ ϗ κακοπότης, ϗ κακὴ ἄγνοια. εἰ δὲ πρόθυμως μὲ θέλεις ἐλθεῖν εἰς Ⓐ οἶκον, νόμοις ἑλληνικοῖς χρώμ⊙, πρόκαλοῦ με εἰς σὴν ἑστίαν, καθαρεύων χερσὶ, ϗ ψυχῇ πρὸς πάντα πολίτην τὸν ϗ ξένον. εἰ δὲ μή, χαίρειν σοι Αβαρις λέγ.

νη'. Φάλαρις Πολυστράτῳ ϗ Δάϊσκῳ.

ΕΓχειρεῖτε, καὶ μὴ μέλλητε ἀφ' τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ὑπὸ τοιούτοις γὰ ἄθλοις οἷς δημηγορῶντες ἐλέγετε,

nius ſe habere, quàm per famam effinguntur; & Phalarin qui hæc adminiſtrat ordinatque, illis, quorum in his ſumma admiratio eſt, nihilo cedere.

56. *Abaris Phalaridi Tyranno.*

ANimam arguis injuriis & crudelitate plenam; neque fœminâ ac viro ſed leænâ & ſue agreſti es genitus. Omnia enim per vim & rabiem perpetras, malis conſiliis & feritate *actus*. Ne Abarin, pium virum, Agrigentum voces: invidia enim, fævitia, & turpis ignorantia à me aliena ſunt. Sin revera velis me domum tuam ſubire, legibus Græcorum uſus accerſas me in ædes; manus animamque erga & cives & peregrinos puram geras; ſin minus, Abaris te valere jubet.

58. *Phalaris Polyſtrato & Daiſco.*

ACcingimini, nec belli in me inferendi ulla ſit in vobis mora: præmia enim quæ in habitâ contra me oratione

apud

ἐλέγετε, ἀμφαλλοντές με πρὸς Λεοντίνους, ὅτι φθονοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

νθ'. Ναυσικλῆ.

Ἐγὼ μέν, ὅσῳ ἤδη πολλάκις ἐπεσταλκώς σοι τυγχάνω, κἂν Ἑρμοκράτης, ἤ τις ἄλλος εἴρξῃ τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς λαβεῖν τῷ Φιλοδήμου θυγατέρα γαμουμένῳ, ἀποπέμπων δέδωκα· ὑμεῖς τ' ἔπαινον ἴσον, μᾶλλον δὲ εὐκλεέστερον ἔχω παρ' ὅσον τοιούτοις συγγενέσιν ὁ Τύραννος καὶ μηδὲν προσηκόντων ἀντεξετάζομαι. πρὸς δὲ τοὺς ὀνειδίζοντας ὅτι χαριζόμενοι πείθομεν, ταύτῃ ἔχειν τῷ ἀπολογίᾳ, τὸ μὴ δύασθαι τοὺς εὐεργετουμένους ἀντὶ φιλοφροσύνης βίᾳ χρήσασθαι.

ξ'. Ἀριστολόχῳ.

Ἐπιλαθόμενός σου ἔχειν ἠρνοῦ φιλανθρωπείας, καὶ γενόμενός τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷός εἶ, χαλεπὸν καθ' ἑκάστην ἐποίησε μὴ τοῦτο μόνον,

apud Leontinos reportaſtis, neque invidemus vobis, neque quò minus ad ea obtinenda *ulteriùs* contendatis, dehortamur.

59. *Nauſicli.*

ETſi filiam Philodemi modo nuptam dona à me miſſa accipere vetet Hermocrates, aut quicunque is fuerit, *nihilominus*, ſicut tibi literis ſæpe pollicitus ſum, miſi illa & dedi. Et ſi ob hæc mea beneficia, ego Tyrannus miminèque ei affinis cum illius cognatis conferar, æqualem *cum illis*, imo fortè præclariorem aſſequar laudem. Qui autem mihi id vitio vertunt quòd largitionibus ad perſuadendum utar, hoc ſibi reſponſum habeant, beneficiis affectos pro benevolentiâ non *ſolere* vim rependere.

Ariſtolocho.

NEquitiæ, quâ te affectum negaſti, oblitus, & alius erga nos factus ac adhuc fueris, grave eſſe quotidie cogites non hoc ſolùm,

νον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καθ' ἑκάστω γε κατηγορείαν εὖ παθὼν, ἀ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ (ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω ἀφορμὴν τῷ δοκεῖσαν εἶναί πσι, τὴ κατ' ἐμαυτοῦ πονηρίας ἐπέγκλημα δεύτεραν αἰτίαν) ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σεαυτοῦ φείσῃ με εὐεργετεῖν βεβουλημένον φείδῃ· ἡμῶν γοῦν ὕπως ἐχόντων ὅπῃ τὸ πλεῖσον, τάχα ἂν ὑπερεχέστερος ὀφθείης.

ξα'. Επιχάρμῳ.

ΠΕρὶ τῶν αὐτῶν ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆ τυραννίδος, ταῦτα ἀ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, ὕπως συνεβουλεύετε. τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένῳ· τὸ παύσασθαι δὲ, οὐκ ἔπι, διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι· ὥσπερ οὐδὲ τοξότῃ μεθέντι τὸ οἰκεῖον, ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. ἀλλ' εἰ μὲν δυνατὸν ὑμῖν ἐστιν ἀνελεῖν τὴ ἀρχὴν τῆς τυραννίδος, καὶ δὴ ποιεῖτε. εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον, ἀδυνατώτερον

lùm, quòd cùm sæpe & per singulas accusationes à nobis beneficio sis affectus, parem nobis non retuleris gratiam (ego enim id cavebo, ne *facilitas mea*, quæ bonitatis speciem præ se fert, alteram mi lacessendi occasionem vobis præbeat) verùm etiam quòd nec tibi ipsi, cui ego benefacere velim, parcas. At *nunc tum intellexeris*, ut nostra plerumque stet sententia, moderatiùs fortassis te geres.

61. *Epicharmo.*

QUæ tu & Demoteles nobis consilia dedistis, ut Tyrannidem deponamus, ea non mihi infensi, sed harum rerum imperiti statuistis. Penes est Tyrannidis appetentem, an eam capessèt; an deponet non item, cùm multa jam contra leges fecerit; quemadmodum nec jaculatori licet telum semel emissum revocare. Sin verò fieri possit ne cœperim imperare, id operâ date; quòd si hoc fieri nequeat, multò minùs

fieri

πωτέραν ἴσε τ̀ ὑμετέραν πραίνεσιν ἐμοὶ δόξαι συμφέρειν.

ξβ'. Τιμοσθένης.

Τῶν στρατιωτῶν ⓐ μὲ ἡμίσεις εἰς τὸ φρούριον ὑπομείνωμεν, ἐκκοψάτωσαν· ⓐ δ' ἄλλοι, τὰς ὑποδρομὰς τ̀ θαλάσσης ἀφεχωσάτωσ· ἵνα τ̀ πλημμυρίδος ἀφαψυγείσης, ἔνεργον ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον· ἀναχείσθω δ' ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτῶν χάρις, τοῖς θεοῖς τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασιν.

ξγ'. Αἰσχύλος.

Εἰ τὸ Στησίχορον ἀλείας ἀξιωθῆναι παρ' ἡμῖν ἀμαλώτου ποτε γενόμενον, ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας, ὡς πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἡμέρως προσομιλήσομεν, πολὺ τ̀ ἀληθείας ἁμαρτάνεις. ἐγὼ δ' ἀποδέχομαι κοινότητι ποιητὰς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς τ̀ ποιητῶν οὐδὲ τοὺς εἰς ἔχθραν ἐμοὶ καταστάντας, ἀλλὰ τοὺς γενναιοτάτους τ̀ ἐχθρῶν. σὺ δὲ, κακὸς μὲ ποιητὴς, ἄναλκις δὲ ἐχθρὸς ὤν, ἢ κατ' ἀνδρείαν καὶ κατ' δυνάμιν ποιητικὴν Στησιχόρῳ

fieri posse, ut vestrum mihi consilium prosit, existimate.

62. *Timosthenis.*

Militum dimidia pars ad castellum maneat, idque diruat, cæteri maris excursiones ductis fossis avertant, ut, inundatione exsiccatâ, ager è sterili fœcundus reddatur. Utriusque verò operis præmium in medio positum, iis, qui primi suum confecerint, cedat.

63. *Aristolocho.*

Si, quòd Stesichorus apud nos aliquando captivus veniam consecutus sit, id te ad scribendum contra nos Tragœdias impulit, quasi erga omnes poëtas mansuetus essem, à veritate longè aberras. Non enim omnes communiter poëtas amplector, sed bonos: neque omnes inimicos, sed generosissimos. Tu verò, cum malus sis poëta, & hostis imbellis, tam fortitudine quam poëtica facultate, te cum Stesi-

choro

χόρῳ σεαυτὸν παρεικάζεις. γνώσῃ δὲ τ' ταχίστω τ' λεπτομέτρου διάφορον, οὐκ εἰς μακράν· ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰς ἐμὲ γεγραφεις (πάντων γὰρ ἂν εἴην ἀψυχότατος, εἰ καὶ τ' σῶν ἐπιγραφείην μελαμάτων) ἀλλ' ὅτι τοιούτῳ ὢν ἐχθρὸς καὶ ποιητὴς, τ' αὐτῶν σεαυτὸν καὶ Στησίχορον ἀξιοῖς.

ξδ'. Ἀμφιδάμαντι καὶ Θρασυβούλῳ.

ΤΜεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε· ὁ δ' οὐ φησιν ἀπειληφέναι. ἐγὼ δὲ μὰ τ' Ἡρακλέα οὐδ' ὑμῖν ἀπιστεῖν, οὔτ' ἐκείνῳ μὴ πιστεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἀπαιτῆς βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τινὰ τ' ἀποδόσεως· ὑμεῖς δὲ ὡς φίλῳ πεπιστευκέναι λέγετε. δι' ἃς γε αἰτίας οὐκ ἀπειληφὼς, ἵνα μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν τοῖς λόγοις, ὡς κεκομισμένα παρεσχόμενα. εἰ μὲν τοι μέλει παντὸς ἀγνοεῖν με τ' ἀληθές, ἢ τ' πλάνον ὑμῶν τοῦτον, ὅς τις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι χρεὼν γὰρ ἡγοῦμαι πολλῶν χρημάτων ἐνεστιν ζημίαν, ἢ φίλων.

choro æqualem jactas. Brevi autem cognoscès quantum inter te atque illum intercedat discrimen; non quòd in me scribas (omnium enim ignavissimus essem si tua me moverent carmina) sed quòd cum talis sis & poëta & hostis, dignum tamen eadem *mercede* & te & Stesichorum censeas.

64. *Amphidamanti & Thrasybulo.*

PEcunias, quas mutuò accepistis, Teucro reddidisse vos affirmatis, ille se recepisse negat. Ego à vobis aliquam redditæ pecuniæ probationem postulat; vos illi tanquam amico credidisse allegatis. Quare *debitum* licèt non receperim, ne videar tamen vestrûm alterutrius fidem suspicari, tanquam receptum duco; atque utinam potiùs æternùm lateat verum, quàm vestrûm utervis, quicunque is fuerit, fraudis coarguatur. Satius enim arbitror multarum opum jacturam facere, quàm amicorum;

λων· ἀνάγκη δὲ, τῆς ἀληθείας εὑρεθείσης, ἀντὶ φίλων τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ψευδομένους ἐχθροὺς γενέσθαι.

ξε'. Πελοπίδῃ.

Οὔτ' ἂν ἐγὼ γράψαιμι πρὸς Στησίχορον περὶ ὧν ἀξιοῖς· οὔτ' ἂν ἐκεῖνος ὑπενεύσειεν, εἰς πίνακα τῶν ἐπὶ ζώντων ἀνενεγκεῖν μέλος, εἰ καὶ γράψαιμι ἡμεῖς. ἀπόχρη δέ μοι χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ Νικοκλέους γυναικὶ ποίησιν. εἰ δέ τι βούλει παρ' ἡμῶν αἰτεῖν, ὅπως ἡ ἀξυσία οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίαις, ἀλλ' ὅτι τὴν ἐμὴν ἄνεσιν γνώμῃ, ὑπόμνησον.

ξς'. Τηλεκλείδῃ.

Ἰδίᾳ τινὶ χρώμενος γνώμῃ, πρὸς πολλοὺς ἤδη τῶν ἐμῶν ἑταίρων διείλεξαι· (τοῦτ' ἴσως ἀφορμὴν λαβόντος, ὃ καὶ γέγονεν, εἰς ἐμὲ κομιδῇ τοὺς λόγους) ὡς οὐκ ἐχρῆν μὴ σὲ δημιουργὸν τοῦ ταύρου Περίλαον, ἄλλους κατεργάσασθαι τῷ τρόπῳ τὴν αὐτῆς αἰτίας· τὸ γὰρ ἴδιον λύειν ἔπαινον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τῆς ὅτι Περιλάῳ τιμωρείας

rum; cum neceſſe ſit, veritate exploratâ, injuſtos perfidoſque ex amicis inimicos fieri.

65. *Pelopidæ.*

Vide Epiſt. 78.

NEque ego de iis, quæ petis, ad Steſichorum ſcribere velim, neque ille, ſi ſcribam, in adhuc viventem poëma condere annueret. Mihi id in beneficium ſufficit, quòd in Nicoclis uxorem poëma confecerit. Si quid autem à nobis rogare velis, quod non in alienâ, ſed noſtrâ poteſtate ſitum eſt, ſcribas.

66. *Teleclidi.*

Vide Ep. 122.

PRivato quodam fretus judicio inter familiares meos diſſeruiſti (hoc fortaſſe animo habens, quod & effectum eſt, ut tua ad me pervenirent dicta) poſt fabricatorem tauri Perilaum, alios eodem ſupplicii genere affici non oportuiſſe; *ita* enim meam *meiipſius culpâ* laudem perituram. Ego verò neque laudes ob Perilai ſuppli-

cia

ειας ἐπαινέμην, ὑπερέφομαι· (πιμωρὸς γὰρ οὐκ ἐγενόμην ἐπαίνου χάριν) οὔτε τὰ ὑπὲρ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι. δόξης γὰρ ἀμοιβὰς ἢ καλῆς ἄμοιρα κεχώρηκα. εὖ μὲν τοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι δεῖ μέλλειν καὶ ἄλλους πινὰς ἐν τῷ ταύρῳ διαφθείρεσθαι χάριν, ἐκολασάμην αὐτὸν, ἐπεὶ τὰ τῆς χαλκῆς κατασκευῆς ἕνεκα, δωρεᾶς, οὐκ ἀπωλείας ἐμοῦ ἄξιος. δίκαιον μὲν οὖν ἐκείνῳ τὰς περὶ τούτων αἰτίας, καὶ τοῖς εἰς τοῦτο τύχης ἥκειν βιαζομένοις ἀνακεῖσθαι· εἰ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀναφέρειν ἐστὶ τὰ ἀγνωμονέστερον κρινόντων, οὐκ ἀχθόμεθα, ἕως ἔχομεν ἀξίως ἀποδεικνύειν τῆς κολάσεως τοὺς ἀναιρουμένους. ἀρξάμενοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου κολασθέντος, ὃν ἐστὶν ἁπάντων ἀνθρώπων, μᾶλλον δὲ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπυρπόλησα, τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως ὑπὲρ πάντων ποιήσασθε. καὶ γὰρ τὸν ὑπὲρ Περιλάου κόλασιν ὡς δικαίαν ἐπαινεῖτε, καὶ τὰ ἄλλων, ὅσους ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἀδικημάτων ἐκολασάμην, οὐ δύσφορα μέμφοισθε ἂν πεφυκότως. ὅσους δὲ ὅσων ἀνηρήκαμεν ἐκατόνδων ἐμοὶ γεγενημένων, δι' οὓς ἐμηχανήσαντο ὀλέθρους. ἢ που γε σφόδρα

cia allatas magni habui, (non enim ex vindictâ laudem captavi) neque calumnias ob aliorum pœnam in me ſparſas ægrè fero. Vindicta enim à famæ tam bonæ quàm malæ curâ aliena eſt. Hoc autem nôris, quòd illius operâ alii in tauro eſſent ſupplicium luituri, me ideo illum puniviſſe; nam ob æris opificium præmia meruit, non exitium. Æquum itaque eſt hoc tormenti genus tum illius, tum aliorum, qui ſimile pati infortunium cogentur, *vitio* tribuere. Siqua ab iniquè judicantibus in nos transferatur culpa, non angimur, quamdiu occiſos pœnam hanc meruiſſe facile fuerit demonſtrare. Exorſi enim à primo eorum qui ſupplicio affectus eſt, quem omnium hominum, imo humanæ naturæ gratiâ combuſſi, idem de cæteris examen inſtituatis. Si verò Perilai necem ut juſtam laudetis, nec aliorum, quos ob injurias aliis illatas punivi, nec certè perfidorum, quos ob mortem mihi intentatam ſuſtuli, jure vobis reprehendenda eſt cædes. Val-

δρα ἂν ἄβυλος εἴην, εἰ τοὺς ὑπὲρ ἄλλων κακῶς ποιοῦντας, ἐάν με καὶ εὖ ποιῶσι, τιμωρούμενος, τοὺς εἰς ἐμὲ ἐπιβουλεύοντας ἀζημίους ἐάσαιμι· καὶ τὴν δυσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων, ἵνα τὸ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος, ὑπὲρ τῶν ἰδίων κινδύνων ὀκνήσαιμι. πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ ὃ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλῆσαι παῦσαι δὲ καὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων.

ξζ'. Παιρόλα.

ΑΦικόμην εἰς Ἱμέραν, ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῆς Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν· ἃ μὲν αὐτῆς Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. ἦν δὲ τὰ μὲν Στησιχόρου τῶν θυγατέρων ἥττονα· τὰ δὲ ἄλλων, εἴ τινα καὶ σύγκρισιν ἐξεταθείη, κατὰ πολὺ βελτίονα· ὥστε με τρισόλβιον ἡγήσασθαι τὰς διδάξαντας, τρισολβίας δὲ καὶ τὰς παρὰ φύσιν ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀφικομένας. εἶεν δὴ Παιρόλα σφόδρα

de enim essem inconsultus, si aliis injurios, mihi licet beneficos, punirem, eos *interim* qui mihi insidiantur inultos esse sinerem; & injustam Tyrannidis adversus insidiatores infamiam vitans, in proprio periculo socors obdormirem. Quæ tua sit de nobis sententia satis novimus, neque opus est ut in eâ vulgandâ sis ultra molestus. Quare desine & tibi ipsi, & mihi turbas dare.

67. *Paurolæ.*

CUm ob necessaria negoti Himeram venissem, Ste chori filias ad lyram carmina c nentes audivi, partim Stesichor partim ipsarum propria; qu cùm patris carminibus cederen aliorum tamen, quibuscunqu conferantur, longè superarun Itaque ter beatum existimo q eas docuit, & illas etiam ter be tas, quæ ultra naturæ suæ sorte ad tantum doctrinæ fastigiu pervenerunt. Quare age Paurol

Sci

σφόδρα γὰρ καὶ ἀφ' ταῦτα ὀπίζηπῶ μαθεῖν, πίνα δή ποτε γνώμιν ἔχων, τὸ μὲ σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις τε, καὶ κυνηγεσίαις, καὶ ταῖς ἄλλαις κακοπαθείαις· τ' δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾶς λόγε τε, καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ὀπὶ τὰ τοιαῦτα σκυνασκῆσθαι, καὶ μόνην. σώματος μὲ γὰ ὀπιμελητέον ὑγείας χάριν, ἢ ἰσχύος, εἰ μή τις τ ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη· ψυχῆς δὲ πάντας τρόπους προνοεῖσθαι χρὴ, τ μέλλοντα μὴ ἀείσης τιμῆς ἐν δημοκρατουμένη ζήσεσθαι πόλει. εἰ γε μὴ σὺ τοῦτ', ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ὀπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τ ἐν τυραννίδι βίον, ὡς προσήκοντά σοι κτῆνόμως, καὶ ἀφ' τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, οἰόμενος ἁρμόζουσαν εἶναί σοι τ ἰσχύν, εἰς τοιαύτης δυναστείας κατάκτησιν. ὅσῳ ἐὰν εὖ φρονῶν τυγχάνῃς, τοσῷδὲ μᾶλλον μὴ μεταμελομένῳ περὶ μοναρχίας, μὴ ἑκουσίως, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης τοῦτον ἐπανελομένῳ τ βίον, γνώμην λάβε. ὁ γὰ ἀμφοτέρων πεπειραμένος, τυραννηθῆναι μᾶλλον ἂν εὔξαιτο, ἢ τυραννῆσαι. ὁ μὲ γὰ ἕνα φοβεῖται, τοὺς ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τ τύραννον.

λ. ἢ κ'

Scire enim magnopere cupio, quonam fretus consilio, corpus armis, venationibus, aliisque duris laboribus exerceas, animum verò, quem præcipuum & solum hujusmodi studiis excultum esse decet, in oratoriâ arte, Græcisque disciplinis inexercitatum esse sinas. Corpus quidem curandum est valetudinis vel roboris gratiâ, nisi quis ad sacra se instruat certamina: ei verò animus omnibus modis excolendus est, cui in Democratiâ summo cum honore vivendum est. Nisi, quod nonnulli prædicant, Tyranni vitam quasi per leges tibi congruam sequi atque æmulari decreveris, & cùm robur tali imperio assequendo idoneum ducas, ideo vires corporis exerceas. Quâ de re, si sapis, illum consule, quem Tyrannidis pœnitet; quique non sponte sed ex necessitate hanc vivendi rationem suscepit. Qui utrumque expertus est, regi quàm regere mavult. Qui regitur, cæteris liberatus ærumnis, unum metuit Tyrannum;

τύραννον· ὁ τύραννος δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν ὑποβουλεύοντας, καὶ δι' ὧς σώζεται. ἀνάγκη γὰρ ἀνδρὶ μὴ τὰ πολλῶν φόβων καὶ ταλαιπωριῶν, πρώτοις εὐλαβεῖσθαι τοὺς φυλάττοντας· ὥστε ἐμφορνέστερον δεξάμενος ἢ ὃν συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν, ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶ. τὸ δὲ ἐκ φόβων διῆκεκθαι, καὶ κινδύνων ἀλλεπαλλήλων αὐτεξούσιον ἐχθροῖς καὶ πᾶσιν ἐχθροῖς πάρες. εἰ δὲ ἀπειρία καὶ νεότητι τῇ τυραννίδι βίον οἴει τι τερπνὸν καὶ φιλοφιλὲς ἔχειν, ἀλλ' ὧν τοὺς ἀναταῦτα συμφορὰς καὶ κακοδαιμονίας, πάντως μὴ ἁμαρτάνεις, καὶ τοῦτο πάσχεις δι' ἄγνοιαν. εὔχου δέ σοι τὸν θεὸν, μηδέποτε τυραννικῆς πεῖραν παθεῖν τύχης.

1. τῶν

ξή. Τῷ αὐτῷ.

1. ἢ τῇ

Οὐχ ὑπὸ σοῦ πολλὰ νομίζω χρήματα αἰτεῖσθαι, μὰ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω ἢ δυνατόν τι παιδὸς ὑπηρετεῖν. εἰπὲ μόνον τί σε εἰς ὅσα φὴς ἀναλίσκειν· καὶ ὅτῳ δίδοις τῶν λυπουμένων φίλων ἀπορήσεις θᾶττον,

Tyrannum; Tyrannus & foris insidiantes, & eos etiam, quos habet custodes. Necesse enim est inter varios timores calamitatesque *versatum* ab iis primùm cavere, qui eum tuentur. Quare diligenter perpensâ patris, qui hoc consilii dat, in te benevolentiâ, ut nulli non æqualem te geras contende. Imperium verò terroribus periculisque perpetuis plenum hostibus hostiumque filiis remitte. Si autem obimperitiam, Tyranni vitæ jucundum aliquid & amabile, non summas potiùs calamitates & ærumnas inesse putes, omnino erras, idque per rerum insciti am. Tu autem Deum precare, ut Tyranni fortunam nunquam experiaris.

68. *Eidem.*

NOn mehercule multas à te peti pecunias arbitror, sed meipsum pauperiorem invenio, quàm ut filii benignitati sufficere possim. Licet tibi in ea quæ dicis sumptus facere, citiùs enim tibi elargienti deerunt amici, quàm

ῳδὲ ὅ πατὴρ αὐτόμῳ. ὅσῳ γὰρ ἂν φθάσῃ τὸ μαμῶς χαίζεσθαι, ἔπεται τὸ μεγαλοφροσύνης ἀξίως πᾶσθαι· ὅταν δὲ ἅπαξ τὸ δρᾶν προθύμον παρῇ τισι, τὸ κατορθοῦν ἕτοιμον αἱ τύχαι παρέχουσι. μὴ δὴ καταδύσθω μέ τοιούτοις παῤῥησιάζεσθαι λόγοις, ὡς οὐκ ἀσμένως ὀλίγα δίδοντα ὑμῖν, δι' ὃν τὰ πάντα περιεποιησάμην. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ μέμφεσθαί σε τὸ μὴ τοῖς ἑταίροις ἐκτενείας, ὥστ' εὐφρόνως ἡδόμενος, ἄξια φαίνεσθαι τῆς τοσαύτης φιλανθρωπίας· ἵνα μὴ μόνον μὴ τὸ παρὸν ᾖς μεγαλόφρων, συμπροθυμήσῃ δέ σοι τὸ αὐτῆς τύχης, ἐσαεὶ φυλάττῃς βέβλημα. καὶ δίδομεν οὖν ἀσμένως, ὦ γενναῖε Παυόλα, καὶ λαμβάνομεν χάριν μᾶλλόν σου, τὸ τρόπον τῆς δαπάνης ὕπως εὐέλπιν καὶ ζηλωτὸν ὄντα.

ξθ'. Ερυθίᾳ.

Εἰ μὲ εὐλαβουμένη τὴν ἐν τυραννίδι βίον, καὶ τολμᾷς εἰς Ακράγαντα πέμψαι Παυόλαν, συγγνώμην ἔχω σοι, καὶ ὡς γυναικὶ καὶ ὡς μητρὶ, δεδοικυίᾳ περὶ ἀγαπητοῦ παιδός. εἰ

quàm petenti patris liberalitas. At cum præcesserit benefaciendi splendor, sequitur ut dignas illâ animi magnitudine facultates acquiras; quibus autem adfuerit promptus ad hæc agenda animus, is perficiendi copiam præstabit fortuna. Posito itaque pudore, liberè mecum agas, qui non libenter in filium contulerim pauca, propter quem omnia comparavi. Tantum abest ut te reprehendam eo hanc in socios profusionem, ut vehementiùs læter, teque moneam digna hac tuâ liberalitate meditari, neque in præsenti modò esse magnificum, sed, quamdiu eadem manserit fortuna, idem semper tenere propositum. Libenter tibi opes suppeditamus, generose Paurola, & sumptûs modum tam liberalem & spei plenum in gratiæ loco ponimus.

69. *Erythiæ.*

SI præ tyrannicæ vitæ metu Paurolam Agrigentum mittere non audeas, ignosco tibi, quippe fœminæ & matri, de charissimo filio sollicitæ. Si

εἰ δ' ὡς μόνη, κἀγὼ μετ' ἐμοῦ γεγεννηκυῖα, μόνη δικαιοῖς ἔχειν αὐτὸν, ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων. κρίνει μὲν γὰρ τὸν δικαιοτατον λόγον, πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρός· κρίνει δὲ τὸν εὐγνωμονέστερον, ἑκατέρων ἴσως. εἰ δὲ τὸ μεταδοῦναί ποτε καὶ τῷ γεγεννηκότι τοῦ υἱόν, σαυτῆς ἐλαττώσειν ἡγῇ, πῶς δοκεῖς οὐδὲ μικρᾶς ἀξιώματος; κοινωνικώτερον δὴ ποιοῦσα, πέμψον αὐτὸν ὡς ἐμέ, καὶ μὴ μακρᾶς ἥξοντα χρόνου σε, ἀλλὰ θᾶττον, καὶ μὴ ὅσων δεῖ Φαλαρίδος καὶ Ερυθίας παῖδα· ἵνα εἰ καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ, μετ' ἀλλήλων γοῦν ἐν ἀφθονίᾳ πλούτου βιοτεύητε. εἰς πίνας γὰρ ἄν τις ἀναγκαιοτέρας εὐξαιτο χρείαν ἀπάζειν, γυναικὸς ἢ παιδὸς οὐκ ἐπιμεληθείς; ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐπιμελοῦμαι, ὡς εἰκὸς ἄνδρα καὶ πατέρα, βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι. καὶ τοῦτο σοὶ πάλαι πρέπον, καὶ ἄλλα μέν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ πρὸς ἐμὸν γῆρας, καὶ ἄλλ' τι πρόσφατον συμβεβηκυῖάν μοι χαλεπὸν νόσον. ὑπομιμνήσκει γάρ με τελευταίαν ἡγεῖσθαι δεῖν ζῆν ἀνθρώπῳ

Si verò quasi sola & non mecum genueris, sola illum vis retinere, de parentum jure iniquè sentis. Juxtà enim legis summum jus, patris potiùs quam matris fuerit puer; juxta æquitatem, amborum pariter. Si verò, cum filium patri aliquando tradas, te orbam fieri ducas, quid de eo existimas, qui ne semel quidem illius fuit particeps? Quare æquabiliùs age, & illum ad me mitte non post longum tempus ad te reversurum, sed citò, & cum quibus redire oportet Phalaridis & Erythiæ filium; ut si non mecum, vobiscum saltem in rerum affluentiâ simul vivatis. Quis enim divitias in familiares conferre optet, si uxorem & filium negligat? Ego verò, ut maritum & patrem decet, erga vos affectus, non parvam volo bonorum partem apud vos amicissimos collocare, & hoc citò facere, tum ob alia, tum non minùs ob imminentem senectutem, & ob gravem morbum qui nuper me oppressit. Admonet enim me, ut præsentem diem homini

ἀνθρώπῳ τὸ δεδομένον, τὸ ὀλιγῶσαν ἡμέραν. τῆς δὲ πρὸ-
σίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ακράγαντα, καὶ τῆς αὐθένδε πάλιν
ἀφόδου, τὸ πιστὸν αὐτῷ τοῖς ἀσφάλειαν, ἢ τὸ πατρὸς
εὔνοια παρέξει μᾶλλον, ἢ ὁ τῆς μητρὸς φόβος.

ο'. Πολυκλείτῳ.

Οὐκ οἶδα τί σου μᾶλλον θαυμάσαιμι, ὦ Πολύ-
κλειτε, τὸ ἰσχὺν τῆς ἰατρικῆς, ἢ τὸ σὲ τεύχειν
πίστιν. ἡ μὲν γὰρ ἰσχὺς τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος· ὁ δὲ τρό-
πος, πιμαῖς τυραννοκτόνοις. δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων
ἡ σὴ δικαιοσύνη διεσώσατο, καὶ δυσὶ κινδυνώδεσιν ἀναμεύ-
σασα, ἀφύκτου τε νόσου περιβολῇ, καὶ τιμῆς πολε-
μίων, διεσώσατο. μόνῳ γάρ σοι παρῆν, κτείναντός με τὰ
πάθους, μηδὲν ἀπὸ τῆς τέχνης ἀντιπεφάξαντι, τὸ τυραννοκτο-
νικὸν δοκεῖν· καὶ μὴ κλείναντος, ὡς ἑτοίμως τὸ δοθὲν
ὡς ὑπὲρ σωτηρίας μου λαμβάνοντος, ἀμφοτέρας· ἐῶ δὲ καὶ τὸ
δόξαν ἀμφοτέρας, πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν ὁμοίων τιμῶν. ἀλλ'
οὐ γὰρ ἐβουλήθης κέρδος ἄδικον, ἀντὶ δόξης δικαίας ἑλέσθαι.

ἴσως

homini extremum vivendi tempus conſtitutum exiſtimem. Ut autem è Cretâ Agrigentum venire, & inde redire tutò poſſit, illi ſecuritatis fiduciam patris benevolentia potiùs quàm matris timor præſtabit.

70. *Polycleto.*

NEſcio an in te, Polyclete, vim artis medicæ, an morum conſtantiam magis admirer. Ars enim interfectorem Tyranni morbum, mores verò præmia Tyrannicidarum ſuperarunt. Tua intercedens juſtitia duobus me periculis objectum, & inevitabilis morbi violentiæ, & præmiis hoſtium, conſervavit. In te enim ſolo ſitum erat, ſi me interemiſſet morbus & *tua* nihil ars obſtetiſſet, Tyrannum occidiſſe; & ſi non interemiſſet, cùm tamen quidvis *à te* quaſi ſalutare ſumerem, ſuſtuliſſe; poteras etiam ſi morbo periiſſem, Tyrannicidæ *opinionem atque* honores conſequi. Sed iniquam mercedem juſtæ famæ præferre noluiſti.

ἴσως δὲ οὐδὲ εἶχεν ὁ παιδούς σοι χαρὰς ἐμὲ ἀφ' ἧς νόσου τυραννοκτονίας εὐσεβὴς τύπον. ἐγὼ μὲν οὖν ὅτι σοὶ γενόμενος, ὅτι βάλοιό μοι λέγεσθαι, ταῖς ἀξίαις χάρισι οὐκ ἔχων τοσαύτης ἀρετῆς ἀποδοῦναι, τοῦθ' ἓν οἶδα, ὅτι τῷ κτίσαντι θεῷ τὴν τέχνην, ἄξια φρονεῖν ἐπαινεύθης. ὅμως δὲ σωὶ τοῖς τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῖς τῆς πίστεως ἐπάθλοις, ἀπέφηνέ σοι τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια, φιάλας ἀπέφθους ἀργυρᾶς τέσσαρας, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς δύο τῆς καθ' ἡμᾶς τέχνης· καὶ ποτηρίων θραυστῶν ζεύγη δέκα, καὶ παῖδας ἀφθόρους εἴκοσι, καὶ ἀργυρίου μυριάδας Ἀττικὰς πέντε. γράφα δὲ καὶ Τεύκρῳ τῷ ὑπὲρ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σωτάξιν, ὅσην λαμβάνουσιν οἵ τε ναύαρχοι καὶ οἱ σωματοφύλακες, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι· μικρὰν ἀμοιβὴν ἀντὶ μεγάλης εὐεργεσίας. πεφυκέναι δὲ τῷ καταδεεστέρῳ τῆς εὐχαριστίας, τὸ πεφυκέναι, ἴσην ἀμοιβὴν οὐκ ἔχειν ἀποδοῦναι τὴν εὐεργετηθέντα.

οα'. Τῷ

Fortaſſe vero morbi, quæ me tibi obtulerit, occaſio omnem pii Tyrannicidii ſpeciem ademit. Ego itaque, qui in tuâ poteſtate ita fuerim, ut quicquid velles mecum agere licuerit, dignas tantâ virtute gratias referre non poſſum; hoc autem ſcio, quòd Deo hujus artis auctore digna ſapias. Una itaque cum artis & fidei laudibus, animi mei pignora, auri puri phialas quatuor, crateras argenteos operis plùs quàm domeſtici duos, poculorum vitreorum juga decem, pueros incorruptos viginti, argenti quinque myriadas Atticas miſi. Teucro autem procuratori meo ſcripſi ut tibi numeret ſtipendium, quantum navium præfecti, ſatellites, cæterique centuriones accipiunt: exiguam ſanè magni beneficii mercedem. Hinc autem aliquid accedat ei, qui gratiam reponere non valet, quòd ſe par accepto beneficio referre non poſſe ſimul fateatur.

71. Ei-

οα'. Τῷ αὐτῷ.

Ἀπέλυσα σὲ Καλλαίσχρον, ὅτως ἐπεβούλευσάν τέ μοι φανερῶς, ὡς μὴ μόνον ὁμολογῆσαι τὴν ἐπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνωμότας μεμῦσαι· προσθεῖναι δὲ τῇ μεμύσει, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ, καὶ πότε, καὶ πῶς ἔμελλον ἐπιχειρεῖν. ἀλλ' ἴσθι ἀμνήμων, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὸς, μὴ χαρείσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ, τῷ ταύτην δεδωρημένῳ. ἅμα δὲ ἐλογιζόμην, ὅτι καμοῦ μὲν ἕνεκα, τὸ δοῦναι σεαυτὸν χάριν ἰατρῷ σεσωκότι, σοὶ δὲ πολλοῦ δεῖ τὸ λαβεῖν ἀποδόσεως, τῷ τὸν ἰατρικῆς ἀφαιρουμένῳ, καὶ πάντας σώζοντι τοὺς δεηθέντας. ἰδέτω μόνος τοι τὸ παράλογον Καλλαίσχρου, ὅτι ζωῆς παρ' οὗ χάριν εἴληφεν, ἑτέρῳ ζωὴν δικαίως ἀφελόμενος. ἀφῃρηται μὲν γὰρ ὑπὸ μελήσασι· ἄλλως δὲ ἠτύχησεν.

οβ'. Περιαθέντι.

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα, τὼ ἐπιβουλευσάντων μοι, Περίαθενες, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας ὡς ἀπολυμένας

71. *Eidem.*

TUi causâ dimisi Callæschrum, qui ita manifestè mihi insidiatus est, ut conjurationem non solum confessus fuerit, sed & conjuratos etiam indicaverit; indicioque addiderit, quo, quando, & quomodo me aggressuri essent. Sed sane ingrati fuisset salutem illi non concedere, qui illam mihi dedit. Simul etiam mecum reputavi, medico qui me servavit, ejusmodi me debere gratiam, quam te omnium maximè accipere convenit, qui inter medicos summus omnes à te salutem petentes conservas. Inopinatum autem hunc casum secum reputet Callæschrus, quòd vitæ beneficium per te adeptus fuerit, qui alteri vitam injustè auferre voluit; statim enim abstulerat, nisi aliunde esset quòd proposito excideret.

72. *Peristhenis.*

EUbuli & Ariphanti mihi insidiantium uxores, quas captivas tu, Peristhenes, misisti

ἀπολουμένας σὲ μὲ, σφόδρα ἀπορήσας τὸ σοφὸν ἀνελεῖν, σέσωκα. καὶ πάντως ποθ θαυμάζεις, ὅτι ὑφῆρπαξ τὴν ὀργήν. εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν αἰτίαν, ὅτι δι' εὐγενείας ὑπὲρ κάλλος ἀπόλειξιν, μᾶλλον ἂν ἔτι θαυμάσειας. ἐρωτώμενοι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλὴν, εἰ συνήδεσθε τοῖς ἀνδράσιν, οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμητῆναι τυραννοκτονεῖν. ἀντὶ ποίας δὲ ἀδικίας, εἰπόντος μου, μείζονος ἢ ἐλάττονος εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης; ἰδίας μὲν οὐδεμίας, τῆς δὲ κοινῆς, ἀπεκρίναντο· κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν τὸ καταδουλοῦσθαι πόλεις ἐλευθέρας. τί παθοῦσαι, τοιγάρ τοι, πάλιν ἐπανερομένου μου, δίκην ἀποτίσαιτ' ἂν μοι θ' μίσους τ' κατ' ἀξίαν; ἀποθανοῦσαι, προσέθηκαν. ζῶν δὲ θ' τηλικαύτας κείνας, τὰς μὴ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκουσας, φρενήματός τε τοσούτου, Περίσθενες, ἐγώ τε δικαίως ἐφεισάμην· σύ τε πάνθ' ὅσα μὴ τούτων ἔλαβες ὅτε ἡλίσκου, μεταπεμψάμενος αὐτῶν τοὺς ἀναλκαίους ἀπόδος, ἵνα θεὶ μηδενὸς ὡς ἠδικημένας μέμψωνται.

ογ'. Εὐάν-

occidendas, licet primùm tollere deſtinarem, ſervavi. Et mireris forſan, quòd iram remiſerim. Si cauſam tamen audiveris, quòd ob ſingularis indolis ſpecimen ſervatæ ſint, magis etiam mireris. A me enim interrogatæ, non ſolùm confeſſæ ſunt ſe inſidiarum, quas mariti inſtruxerant, conſcias, ſed & ſeipſas ad occidendum Tyrannum unà fuiſſe paratas. Et cùm rogarem, quaſnam qualeſve ob injurias iis à me illatas? ob nullam quidem propriam, ſed communem, reſpondebant: id enim ſe communem injuriam cenſere, civitates liberas ſervire. Quas verò pœnas, me rurſus interrogante, dignas tanto odio mihi luerent? reſpondent, mortem. Cum ergo illâ conſtantia morientes vivere potiùs quàm mori exiſtimem, tantæ animi magnitudini meritò peperci, Periſthenes. Tu verò omnia quæ, cùm captæ erant, cepiſti, accerſitis earum cognatis reſtitue, ut nullâ de re quaſi injuriis affectæ conqueri poſſint.

73. Evan-

ογ'. Εὐάνδρῳ.

ΚΑὶ σὲ μὲν πάντας Ἱμεραίους, μᾶλλον δὲ τοὺς πλείστους Σικελιωτῶν οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τὴν ἐμὲ Ἱμέρᾳ συμπεφεύσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερον ὢν τῶν ἐγχειρούντων, διεφθαρμένος. ἐγὼ γὰρ δή που φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν τῷ σφετέρῳ τιμῶντι τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὅστε τοὺς δικαίου τι πράξαντας, ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ἐπιχειρεῖσθαι ὑπ' ἀδικουμένων τῷ μετρίοντας ἂν ὑπ' αὐτῶν ἀπολωλέναι. ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλων ὑπολάβοι. Στενοχωρεῖν δὲ πιθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τὴν ἐπιβουλὴν τὴν αἰτίαν, εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις ἃς περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου δυσχεραίνειν. εἰ γὰρ τοῖς τούτου ποιήμασι πιστεύων, ὡς φασὶν αὐτοὶ, ἐπονηρίας ἂν ἀπεγνωσμένης, ἀλλὰ χρηστότητος ὑπερβαλλούσης ἔπαθλον ἐφερον.

73. *Evandro.*

ET te & omnes Himerenſes, imò Sicilienſium pleroſque hoc cognoſcere arbitror, quòd factæ contra me Himeræ conjurationi, quia inſidiatoribus eram juſtior, ſuperfuerim. Jupiter enim ita non eſt iniquus judex ſuſceptorum in ſuo templo *facinorum*, ut eos ipſos, qui alioquin juſtum quid acturi in templo tamen injuſtè agerent, ei quem merito occidere conarentur in manus tradidiſſet. Hæc verò nemo alius fortaſſe credat. Audio autem triſtem eſſe Steſichorum quòd cum Eubulo conjurati in illius poëmata inſidiarum cauſam tranſtulerint; minimè autem illum angi velim, quaſi ego hæc crederem. Si enim illius poëmatibus animos adhibuiſſent, ut aiunt illi, non deſperatæ malitiæ, ſed ſummæ probitatis præmium reportaſſent.

οδ'. Op-

74. Or-

οα'. Ορσιλόχῳ.

Εἰ τὸ μὴ βουληθῆναί ποτε Πυθαγόραν τὸν φιλόσοφον ἀφικέσθαι πρός με, πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καλούμενον, Ἀβαβολίῳ ἔφερέ μοι· καθὼς ἐγκωμιάζων αὐτὸν ἔλεγες, ὅτι τῷ φεύγειν αὐτὸν τὴν μετ' ἐμοῦ συμβίωσιν τῷ ὄντι γεγονέναι, καὶ πέμπτον ἤδη μῆνα συνεῖναι μοι ἡδονῆς, πάντως ἔπαινός ἐστιν ἐμός. δῆλον γὰρ, ὡς οὐκ ἂν ἔμεινεν οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας, εἰ μὴ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις εὑρήκει καὶ μὲ παραπλήσιον

οε'. Λεοντίδῃ.

Ἀμέτροις κέχρησαι λόγοις πρὸς Καμαρινάους, ἐγείρων αὐτοὺς εἰς τὸ κατ' ἐμοῦ πόλεμον. εὖ μέν τοι καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν ἴσθι, μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτοὺς, ὅτι λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνόμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς, ἀλλ' ἔργοις, ὧν οἱ πειραθέντες αὖθις οὐκ ἐπιβουλεύουσι. τοῦτ' εἰδότες Καμαρινάοι, πεῖραν οὐ βούλονται λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος· χαριζόμενος γὰρ, ἡδίων αὐτοῖς ἔδοξα.

οϛ'. Δη-

74. *Orſilocho.*

SI, quòd Pythagoras Philoſophus perſæpe à me vocatus venire noluerit, mihi in calumniam ceſſerit, quemadmodum dixiſti, cùm illum, quia meum fugeret conſortium, laudares: quòd tandem venerit, & quintum jam menſem mecum jucundè verſatus fuerit, mihi in maximâ laude ponendum eſt. Manifeſtum enim eſt quòd ne minimam quidem diei partem manere vellet, niſi me ſibi ingenio ſimilem inveniſſet.

75. *Leontidi.*

Vide Ep. 101.

IMmodicis uſus ſermonibus apud Camarinenſes, eos ad bellum contra me gerendum excitaſti. Hoc autem à nobis ſcies, quòd malè oratorem egeris, tum cùm te ulciſcemur non inanibus verbis, quibus nos laceſſere prior videris, ſed factis, quæ qui experti ſunt non iterum inſidias ſtruunt. Cum hoc cognitum habeant Camarinenſes, iratum Phalaridem experiri nolunt: jucundior enim illis videbor, dum benevolus.

76. *De-*

οϛ'. Δημαρήτῳ.

Μὴ θαύμαζε τ Αλκίνε κ Δορυμβόους θάνατον, ὡς μὴ πικείας κ τυραννικῆς ὠμότητ@ πεπραγμένον· πολλῷ γὰ ἐπ θαυμασιώτερον δὶς κ τεὶς ἐλείας ἀξιωθέν@ ὑπὸ τυράννε, τότε κολασθῆναι.

οζ'. Ηγησίππῳ.

Συ μὲ ἴσως κ ἄλλοι συγγενεῖς, ὅσοις μάλιστα ἀχθομένοις ὅτι τὸ φεύγειν Κλεισθένην, νῦν ἔγνωτε κακῶς βεβουλευμένον ὅτι τούτοις, ἐφ' οἷς ἀπεστέρη@ τ πατρίδος, ὅτ' οὐδενὸς ἑτέρου κακοῦ, ἢ μεταμελείας. ἐγὼ δὲ, ὅτε μάλιστα πολὺς ἐν ταῖς ἔ πολιτεύεσθαι κενοδοξίαις ἦν, τότε μάλιστα ᾠκτειρον αὐτὸν, κ ἐπέστελλόν γε περὶ τούτων μαρτυρόμ@ οἳ τελευτήσοι. ὁ δ' ὑπὸ τ ἡδονῆς τ πρᾶσθαι γαυριῶν, ὑπερηφὴς ἦν, λήρους ἡμᾶς ὑποπτεύων γράφειν, οὐκ ὄντ@ ἐμπείρους δημοκρατουμένης πόλεως· μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομένους εἰδέναι, τ ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πεφάσθαι μηδὲ τὸν τυραννίδα· ἕως

76. *Demarato.*

NE mireris Alcini & Dorymenis necem quasi cum ſævitiâ tyrannicâque crudelitate inflictam. Multò magis enim mirandum eſt, bis terque à Tyranno veniam adeptos jam *primùm* pœnas perſolvere.

77. *Hegeſippo.*

Vide Ep. 95. & 110.

TU & alii fortaſſe cognati, quibus potiſſimùm dolori eſt Cliſthenis exilium, nunc demum, cum non ſit locus niſi pœnitentiæ, cognoſcitis malè ab illo conſultum eſſe de his, ob quæ patriâ ejectus eſt. Ego verò quùm inani gerendæ reipublicæ gloriâ maximè duceretur, tum maximè illius miſerebar, miſſiſque literis ei ſignificavi, quem hæc exitum eſſent habitura. Ille autem honoris lenocinio elatus nihil movebatur, nugas nos ſuſpicabatur ſcribere, quippe vel ignaros Democratiæ, vel ob Tyrannidem eum, qui reip. bene conſulit, ne noſſe quidem optantes: donec

ἕως ἂν λαμπρότερον φυσήσας ἢ συνέφερε, τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν ἀνετράπη. ἐγὼ μετὰ ζημίας ἔγνω μεγάλης οὐ Φάλαριν ἀμαθῆ πόλεως εὐνομουμένης ἀφ' τὴν ἀρχήν, ἀλλ' αὐτὸν ἀγνῶτα δήμῳ ἀφ' τὴν παρόσκαιρον εὐτραφίαν. ἐπαγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίας, καὶ τὰς ἀρχὰς πρὸς τὰ τέλη ἀμαφωνήσας ἔχων. ἔγωγ' οὖν, καὶ πᾶς ὁ μὴ παράφρων, συείποιτο μᾶλλον ὑπὸ πλήθους ἀκέντρῳ βλητίμῳ ἂν, ἢ πιμᾶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ, τάχιον τῆς ἀμαφίας, σβέννυται· καὶ οὐδ' ἐν οἷς ἀκμάζει χαίρεις ὀπίζήμιόν ἐστιν· ἡ δὲ τῆς εὐνοίας δόκησις φυγαῖς, ἢ θανάτοις, ἢ δημεύσεις, ἢ τούτων γε μετριώτερον οὐδὲν, φέρει. νὴ τὸν Δία μέντοι, Ηγήσιππε, ὡς ἴσμεν, ὅπως ἂν εἰποιμι πρὸς σέ· δῆμος ἅπας ἄπακτος, ἄνους, ἄπραγος, ἑτοιμότατος ἐφ' ὅτι τύχοι μεταχθῆναι, ἄπιστος, ἀβέβαιος, ὀξὺς, πρόσκοπος, ἐψευσμένος, φορὰ μόνον, ἀνωφελὴς, καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ πρὸς ἔπαινον εὐχερής.

donec ultra quàm par erat inflatus, ſuâ ipſius inſolentiâ everteretur, & non ſine magno detrimento cognoſceret, non ob monarchiam imperitum eſſe Phalarin civitatis bene regendæ, ſed ſeipſum ob præſentem fælicitatem tractandi populi ignarum. Vulgus enim in mala facilè ducitur, & incœptis ſuis diſſimiles habet exitus. Ego quidem & quivis ſanæ mentis ab indoctâ multitudine ſibilis quàm plauſu excipi mallem: ejus etenim odium, citiùs quàm ad ſummum pervenerit, extinguitur; neque cum maximè viget multum habet incommodi. Benevolentiæ verò opinio aut exilium, aut mortem, aut bonorum publicationem, aut aliquid hiſce non moderatius affert. Per Jovem maximum, Hegeſippe, quod ſcimus tecum loquimur. Vulgus omne incompoſitum eſt, amens, rerum agendarum impotens, in quaſvis partes flecti facile, infidum, inſtabile, acerbum, inſidioſum, mendax, inanis tantùm vox, inutile, *æquè* ad iram laudemve propenſum.

ωχρής. τοῦτ' ἔστι, τὸ μετ' ἀδόξου ταπεινώσεως φεύγεσθαι, τὸ δήμῳ πολιτεύεσθαι ζητεῖν ἀρέσκειν. μεμήνασι δ' ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο, ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι. καὶ πολλοὶ παῖδων ὄντες ἐρασταί, τοσούτοις πόθοις οὐκ ἔχουσιν εἰς τέκνα· καὶ χαίροντες ἁμίλλαις, οὐχ ὕπως εἶδον ἀσμένως γυναῖκας· καὶ φιλόπλουτοι φύσεις, καὶ παμπλησίως ἔσπευσαν χρήματα· καὶ φίλοπλοι, καὶ μαχηταὶ, καὶ φιλιππόπωλοι νίκης ἕνεκα τῆς ἐν Ὀλυμπιάσιν ἀγώνων, οὐκ ὀπτοσοῦτον ἤσθησαν ἐκείνοις τύχαις, ὡς ἀθλίαν δόξαν καὶ πικρὰν ἀνόητον, καὶ κενὸν ὄντως ζημίας τῇ ἑαυτῶν ἀρχεύοντες. τοῖς δὲ τοιούτων ἐραστῆς, ἂν μὴ οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα· οἱ δὲ ἐχθροὶ τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν. ὑμεῖς δὲ παραμυθεῖσθε μὲν Κλεισθένην, συγγενεῖς ὄντες, εἰ ἄρα δυσθύμως ἔχοι, ὡς ἀνθρώπινόν τι πεπονθότα· ἀποτρέπετε δὲ ὅπως τοῖς αὐτοῖς φιλοπονεῖσθαι, ὡς ἀνήκεστα ἡμαρτηκόσι.

οη'. Στη-

propenſum. Reipublicæ miniſter, qui operam dat populo ut placeat id tantùm agit ut inſigni cum dedecore pereat. Hâc tamen dementiâ nonnulli laborarunt, ſtolido & effrænato quodam impetu, vel potiùs rabie agitati; adeo ut qui liberos maximè amant tanto non ardeant in ipſos deſiderio; qui nuptiis gaudent non tam libenter uxores videant; avari non æquè depereant pecunias; qui rei bellicæ atque armorum ſtudioſi ſunt, qui equos ad certamen Olympicum alunt, non tantâ in ſingulis hiſce afficiantur delectatione, quantâ illi qui miſeram gloriam, ſtultos honores, plauſuſque in ſuam perniciem aucupantur. Id interim agunt harum rerum amatores, quod amicis ſuis maximè ſit dolori, inimicis voluptati. Vos verò Cliſthenis cognati, eum, ſiquidem ægrè habeat, ut humani quid expertum ſolamini, ſimul & ab hiſce ſtudiis tanquam graviſſimè errantem avertite.

οή. Στησιχόρῳ.

Νικοκλῆς ὁ Συρακόσιος (οὐκ ἀγνοεῖς δ' ἴσως ὃν λέγω· ἀφ' ὧ γὰρ ὑπῳάνειαν οἰκείαν, οὐκ ἔστι τῶν ἀγνοουμένων ὑπὸ Στησιχόρου) γυναικὸς ἀποθανούσης ἄωρον, μέγα πένθος καὶ θρηνῶδες ἐπιτέθεικε πένθος. εἰκότως· ἔτυχε γὰρ τῇ αὐτοῦ ταύτῃ ἀδελφιδῆ ἔχων καὶ γυναῖκα. ὅτος ὁ Νικοκλῆς (ἤδη γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὅσοις πρὸς ἀλλήλους κηδεμόνα πόθοις) πέμψας πρός με Κλεόνικον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠξίου ὅπως οἱ ἐπαινον ἐν ποιήσει ἀφιερώσω πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. καὶ γὰρ, ὡς πυνθάνομαι, Συρακουσίων πᾶσαν τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτω σωφροσύνην αὐτῆς πρωμαρτυρόντων, οὐκ ἔστιν ἀνάξιον τοῦ σοῦ κόμπου ὑμνηθῆναι. πεφύλαξαι μὲν γὰρ γράφειν εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν ἀνθρώπους, ἵνα μὴ δόξῃ σοι τὶς ὠνίαν εἶναι τὴν ποίησιν. ἔστι δ', ἡ πιστὴ φιλότης, οὐδὲ αὕτη καθ' ἡμᾶς, εἰς τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη. μὴ δὴ τὸ σιωπηθέν σοι τῆς γνώμης προβαλλόμενος, ἀποφαφῆς μοι τὴν δέησιν· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀτυχῆσαι πρὸς Στησιχόρου Φά-

λαρι

78. *Steſichoro.*

NIcocles Syracuſanus (neque forſan te latet quem dico, ob familiæ enim decus non poteſt eſſe ex eorum numero, qui à Steſichoro ignorantur) uxore nuper mortuâ in luctum incidit graviſſimum. Nec immeritò: eandem enim & neptem habuit & uxorem. Hic Nicocles (novit enim, ut veriſimile eſt, quæ ſit inter nos amicitia) miſſo ad me fratre ſuo Cleonico, petiit ut in mulieris laudem poëma â te impetrarem. Quantum enim audio â Syracuſanis, qui tum cæteras virtutes, tum ſummam modeſtiam ei attribuunt, non indigna eſt, quæ tuo ore celebretur. Cautum tibi ſemper fuit, ne de tui ſæculi hominibus ſcriberes, ut poëſin tuam nemo venalem exiſtimaret. Illa verò, amice fidelis, non eſt noſtri ſæculi, ſed fato hinc diſceſſit. Ne itaque propoſitum tuum petitioni meæ averſus objicias; non enim æquum eſt à Steſichoro Pha-

larin

λαβὶν αἰτησάμενον· ἢ χ ὅτι χάριτας ὀφείλεις ὑπέρ τινος, ἀλλ' ὅτι τὴν πεπιστευμένην δόξαν ἀξιοῦμεν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθῆναι. δὸς δή μοι φανερῶς χάριν τῆ σαυτῆς φύσεως ἀφθόνως, αἰτουμένῳ μέ, ἃ δώσεις, εἰς ἐμαυτόν· λήψομαι δὲ εἰς φίλον. λοιπόν, εἰ γε νένευκας ὅπη τὴν χάριν, Κλεαρίστην τὴν συγκλητικὴν τὸ γένος· Ἐχεκρατίδου πατρός· ἀδελφιδῆν, τὴν μεγάθυμον, καὶ γυναῖκα· ἐκκαίδεκα σπουδηκυῖαν ἔτη, μελαχροῖν δὲ ζήσασαν· δυεῖν παίδοιν μητέρα, πεφυκυῖαν δὲ ἐκ ἀμφιθρεῖς· τὰ μὲν κεφάλαια τῆς ὑποθήκης ταῦτα. ἐμπνευσθείης δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν· καί σε τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν, ἡ μουσῶν συγγένεια κοσμήσειεν ἄλλαις τε ἐπιφοραῖς, καὶ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν εἰς Κλεαρίστην ἐπιβαλλομένῃ.

οθ'. Τῷ αὐτῷ.

ΤΩν μὲν ὅτι Κλεαρίστῃ μελῶν πολλή σοι καὶ μεγάλη χάρις ἀποκείσεται. καὶ γὰρ ἐπέδωκας

rin repulsam ferre: non quòd gratiam *mihi* ullâ de re debeas, sed quòd conceptam de te opinionem confirmari velimus. Indicium itaque hoc naturæ tuæ palam mihi concedas, ea quæ dederis meo quidem nomine petenti, amici tamen accepturo. Reliquum est, si mihi gratiam hanc annueris, *ut eam vocari* Clearistam, genere Syracusanam; patre Echecratide; ejus, quem dixi, neptem frati & uxorem; sedecim annos nuptam; natam triginta; duorum liberorum matrem; tabe consumptam: hæc quidem argumentorum capita sunt. Sit precor poëma tuum per singulas illius partes à Deabus, quas colis, afflatum; & tota Musarum familia, ut in cæteris tuis carminibus, ita in his, quæ nostri gratiâ in Clearistam scripturus es, sacrum tuum & divinum caput exornet.

79. *Eidem.*

MUltam magnamque tibi habeo gratiâ pro carminibus in Clearistam: summam enim dedisti

δωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, καὶ ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ἐπιφυῶς συνυφέχθης· καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ἠυδοκίμησεν, οὐ παρ' ἐμοὶ μόνῳ (ἐγὼ γὰρ ὅτι πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στησιχόρου) ἀλλὰ καὶ τοῖς συνακούσασιν Ακραγαντίνοις, πολλοῖς γενομένοις. ἔσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, οὐδὲ ὅσοι νῦν εἰσιν, ἀλλ' ὅσους ὁ μετ' ἡμᾶς οἷός βίος. ἢ μὰ οὖν ὑπὲρ ταύτης σοι τῆς ποιήσεως χάρις, ὡς ἔφην, ὀφείλεται ὑπ' ἐμοῦ· καὶ χάρισαι δὲ καὶ τῆς ἐμῆς ἀξιώσεως τοῖς τε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις καὶ ταύτην τὴν μελῳδίαν. σῷζε δὲ ἐμὲ, καὶ τῶν ἐμῶν, τοιοῦτον γάρ τι καὶ τῆς ὀπισθολῆς ἐθέλοις, σωτῆρος ἑταιρείου Διὸς, καὶ κοινῆς ἑστίας, μηδὲν ἐν οἷς ποιήσῃ, μήτ', ὡς κάκιστος ἐγενόμην, μήτ' ὡς ἀγαθὸς, ἐπιμνησθῆς. ἐκμελὲς γάρ ὅτι μου τοὔνομα παρὰ τὰς τύχας· γεγράφθω δὲ Φάλαεις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ, εἴτε βελτίων τις κατεχούσης ἐν ἀνθρώποις δόξης, εἴτε τοὐναντίον ὑπείληπται.

ϖ'. Κλεα-

disti operam in iis quæ à te petii; singulas argumenti partes egregiè disposuisti; & poëmatis forma admodum celebrata est, non à me solùm, (qui omnia à Stesichoro profecta perinde admiror) sed à multis Agrigentinis qui ea simul audivere: neque verò ab his solis qui tum audivere, neque iis qui jam vivunt, verùm etiam quotquot posteritas feret, *celebrabitur*. Gratia itaque pro hoc poëmate à me (ut dixi) tibi debetur: me quidem rogante, & hujusce, & futuri etiam sæculi hominibus hoc carmen dedisti. De me autem meisque (istiusmodi enim aliquid in epistola innuere videbaris) per Jovem socialem communesque aras oro, ne minimam quidem, quòd bonus malusve fuerim, in poëmentionem facias: ob eam enim, quâ usus sum, fortunam nomen meum *populi auribus* ingratum est. In ipso autem Stesichori *animo* scribatur Phalaris, sive melior, quàm vulgaris hominum fert opinio, sive pejor reputetur.

80. *Cle-*

ϖ'. Κλεαγέτῃ ϗ Θεανοῖ.

Τὴν μὲν φιλοφροσύνην ὑμῶν ἀσμένως ἀποδέχομαι, τοσαύτῃ σπουδῇ βουλομένων ὀνομάσαι Φάλαριν. ἀτυχοῦσι δὲ αἱ τύχαι, κἂν ἡμεῖς συμπαρῶμεν. εὑρήσετε γὰρ ἀνεπίληπτον, ϗ ἀκατηγόρητον ἐκ γένους ὄνομα αὐτῷ γεγενημένον. ἐγὼ ϗ πολλὰ ϗ μεγάλα, ἀλλὰ πικρᾶς ἀμαρμένης ἀνάγκην, ἀκουσίως πεπραχθέντα μοι κατέγνωσμαι. ϗ τοὔμὸν ὄνομα δι' ὃδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐχμελὲς, ἢ ὅτι νόμοις ϗ πείθομαι, νόμῳ δὲ εἰμὶ τοῖς ὑπηκόοις. ἀλλὰ δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε Φάλαριν ὀνομάζουσαι, ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε, μὴ τοῦτο πλάσμα τὸ ὄνομα.

ϖά. Ενναίοις.

Ὀργὴ μεταμελόμενος ὅτι τῇ πρέσει τῶν χρημάτων, ἄνδρες Ενναῖοι, τὴν ὑποψολὴν ταύτην ὑμῖν ἐπέστειλα· ἀλλ' ἵνα βεβαίαν ἔχητε τὴν χάριν, ἐπεξελθόντες τῇ δίκῃ Περίανδρον. τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν,

80. *Cleænetæ & Theanô.*

BEnevolentiam veſtram libenter quidem amplector, quòd tanto ſtudio Phalarin nominare velitis. At ego licèt aſſentiar, contra ſtat fortuna. Inveniетis nomen meum, quod ad gentem ſpectat, irreprehenſum & inculpatum; idem tamen ob multa & magna accuſor ex acerbâ fati neceſſitate invito animo facta. Neque aliam ob cauſam meum nomen odioſum eſt, quàm quòd legibus morem non geram, ſed ipſe ſubditis lex ſim. Quam vero gratiam mihi conceditis Phalarin nominando, illam mihi, hoc nomen reticendo, conferatis velim.

81. *Ennenſibus.*

NOn quòd me pœniteat vobis remiſiſſe pecuniam, viri Ennenſes, ad vos hanc epiſtolam miſi; ſed ut, tracto in jus Periandro, firmum habeatis beneficium. Hujus enim de furto falſa criminatio mihi argumento erit, civitatem

πόλιν, ἀλλὰ προφάσει ψευδεῖ καταχρωμένους ἀπο-
στερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις ἔσται μοι τὸ τύτων
κλοπῆς ὑμᾶς καταψεύσασθαι. ὁ γὰρ ἔχει λόγον ὑμᾶς, τύς
αὐτοὺς, ποτὲ μὲ ὡς πενομένους πρεῖναι, καὶ δεῖσθαι χρημά-
των· ποτὲ δὲ, ὡς πλουτοῦντας, πολλὰ τῶν κοινῶν εἰς τοὺς
ἁρπάζοντας προεῖσθαι. ἀλλ' ἢ γὰρ πρὸς τοὺς δημοσίας πλου-
σίους ὑμᾶς εἰκὸς ἦν, ἢ γὰρ πρὸς τοὺς κλέπτοντας, πένη-
τας, ἐὰν δὲ τὰ μὲ τῆς πόλεως χαρίζησθε τοῖς νοσφιζομένοις, ὡς
προυσιάζοντες, τὰ δὲ τῶν δεδανεικότων ἀποστερῆτε χρὴ
τοὺς δημαγωγοὺς, ὡς ἀπορέμενοι. πρῶτον μὲ, ὃ καὶ μεί-
ζόν ἐστιν, ἀδικήσετε, μηδενὸς ὑμῖν ἀδικεῖν ἐπιτρέψαντος·
ἔπειτα, πολλῷ δικαιότερόν ἐστιν, ἀποτίσειν ὃ δεδάνεισθε
ὑμεῖς, ἔχειν δ' δυνάμενοι χρὴ τοὺς ἀφαιρεμένους, καὶ κο-
μίσασθαι ⟨Ⓦ⟩ δεδανεικότα, ἢ Φαλάριδος ἐπ' ὀνόματι δω-
ρεᾶς χρεωκοπηθέντ⟨Ⓖ⟩, Περίανδρον ἡδέως κεχερδακέναι τὰ
τῦ πρεικότ⟨Ⓖ⟩. ὥσθ' ὑμῖν πάρεστιν, ἢ σὺν τῷ σῶσαι τὰ
σφέτερα, κυρίαν ἔχειν καὶ τὴν ἀπ' ἐμῦ χάριν· ἢ μὴ τῆ τῶν
ἰδίων

civitatem revera *pecuniam* adhuc habere, ſed futili uſam prætextu creditores defraudare. Non enim ſanam rationem ſapit, eoſdem nunc quidem quaſi pauperes pecuniam rogare; nunc quaſi divites publica bona raptoribus *in prædam* permittere. Verùm enimvero vos oportet aut pariter divites eſſe erga creditores, aut pauperes ſimul erga fures. Si vero quaſi abundantes ea, quæ civitatis ſunt, ſurripientibus donaveritis, at quaſi egentes per populi aſſentatores ſua creditoribus ſuſtuleritis; primùm quidem injuſti eritis, & quod majus eſt, nullâ re ad injuriam vos cogente: deinde multò juſtius eſt quod mutuum ſumpſiſtis, quodque per fures retinere non poteſtis reddere, & ſua creditoribus perſolvere, quàm ut muneris prætextu debitâ ipſi pecuniâ Phalaris fraudetur, Periander iis, quæ *ego vobis* remiſi, jucundè fruatur. Quare in veſtrâ ſitum eſt poteſtate, ut cum rerum veſtrarum incolumitate meam etiam ratam habeatis gratiam; vel ut unà cum

propriæ

δίων χρημάτων ἀπωλείας, προχθιῶσαι ϗ τὰ παρειμένα.

πβ'. Τιμάνδρῳ.

Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας (μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάγεσθαι πόλεμον) νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις, τὸ κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν. ὅταν δὲ τὸ κῦφον ὑπολίπῃ σε τῆς πεισθείσης ἐλπίδος, τότε χρὴ τὴν ἀξίαν οὐχ ὧν διέβρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας, αἰτᾶσθαι. καί τοι τί σοι ὄφελος εἰς παραμυθίαν; εἰ μὴ γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ὑπέπληξας σύ, τάχα ἄν τις ἔχοι λόγου ἀφ' ὧν ἐμὸν φόβον· νῦν δὲ εἰς τἆλλα μὲ ὁδὲ ὅσον ἡμᾶς ἐλύπησας, σὲ δέ· τὸ μηκέτι ὑφαρμόσαι σεαυτὸν, ᾧ παρ' ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ· οὐδὲ μᾶς γάρ σοι δεῖ τελευτῆς ὑπὲ τοιαύτας χολαζομένῳ συμφορᾶις, ἀλλὰ ϗ τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρας βίου.

πγ'. Μελι-

propriæ pecuniæ jacturâ, ea etiam, quæ remissa sunt, exigantur.

82. *Timandro.*

GEstæ apud Camarinenses reip. (etsi ægrè illi conserint levi de causà ingens ellum parare) aliquod fortasse bes solatium, quòd in me jam ercitum conscribas. Cùm verò anis illa spes evanuerit, tum on ob ea quæ egisti, sed ob ea uæ passus es, abunde tibi dobit. Et quid tandem est quod te solari possit? Si enim, quod tu *ita* expavisti, nobis curæ esset *Camarinensibus quicquam* persuadere, aliquam forte spem ex meo metu fovere possis. In cæteris vero, *quæcunque jam agis*, ne tantillùm quidem mihi noces, sed tibi potiùs; eò quòd inidoneum te exhibueris, qui in nostris tormentis vitam finires: neque enim *jam* te tantis *ibi* miseriis afflictum mori oportet, sed, si fieri potest, diuturniorem, quàm natura permittit, vitam agere.

83. *Meli-*

ϖγ'. Μελιταίοις.

Συμπέπεισμαι ϖρεσβευσαμένοις ὑμῖν δανεῖσαι χρήματα, καίϖερ ϖρὸς τὸ παρὸν οὐκ εὐπόρως ἔχων, διὰ τὸ συνεχῶς εἰς πολέμους ἀναλωκέναι· ἀλλὰ ϖροφάσεως ἕνεκα, φασι, δεῖ ϖρὸς φίλους. ϖάσχετε δὲ μηδὲν ὅμοιον τοῖς πολλοῖς, οἱ δανειζόμενοι μὲν τοῖς εὐφημοτάτοις ὀνόμασιν ἀποχρῶνται, ἀπαιτούμενοι δὲ τοῖς χαλεϖωτάτοις ἔργον ἔστε δίκαιον, ἔστε εὐχάριστον ϖοιοῦντες. δεῖ γὰρ λαβόντα, μεμνῆσθαι τῶν δεδωκότων, καὶ μέχρι τῆς ἀϖοδόσεως ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοὺς δεδανεικότας. καὶ εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι, εἴτε καὶ ϖονηρῷ, ὡς ϖονήρῳ. καὶ χρηστὸς μὲν ἴσως, καὶ μὴ τοιούτῳ, δίκαιον ἀϖοδοῦναι τὸ ϖεϖιστευμένον. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Μελιταῖοι, καὶ ὅταν δανείζω, καὶ ὅταν ἀϖαιτῶ, εἷς εἰμι, καὶ ἐμαυτῷ ϖαραπλήσιος. οἱ δανειζόμενοι δὲ ϖρὸς τοὺς χαιροὺς καὶ τὸ ϖρόσωϖον, ὥσϖερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας ϖρὸς τοὺς τόϖους χρώματα, ἀλλάττουσι. καὶ λαμβάνοντες μὲν, ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐϖαινοῦσιν· ἀϖαιτούμενοι δὲ, ὡς τύραννον,

83. *Melitenſibus.*

A Veſtris legatis adductus ſum ut pecunias vobis mutuò darem, licet impræſentiarum, ob perpetuos bellorum ſumptus, non abundem: ſed prætextu, ut aiunt, non utendum eſt apud amicos. Ne verò idem faciatis quod facit hominum vulgus, qui, cùm mutuum quid accipiunt, blandiſſimis utuntur verbis; quod ſi repetas, difficillimis; neque juſti in hoc neque grati: Eum enim, qui acceperit, datorum meminiſſe oportet, &, donec perſolverit, de creditoribus æquè omnibus idem ſentire; ſi boni ſint ut bonis, ſi mali ut malis ſuum reddere. Nam & probo & improbo creditum ſolvere perinde æquum eſt. Ego quidem, ô Melitenſes, & cùm do, & cùm mutuum repeto, idem ſum meique ſimilis. Qui verò mutuum accipiunt pro temporum ratione mores, ſicuti colorem pro locorum diverſitate chamæleontes immutant: quum pecunias recipiunt, ut benefactorem & Deum laudant; quæ cùm repoſcas, ut

Tyrannum

τύραννον, καὶ ἀκαθαρσίαν ἀποκαλοῦσιν. οἶδα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πολλῷ χρεῖττόν ἐστιν ἰδιώτῃ δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, ἢ πόλει· ὑπὸ ἰδιώτου μὲν γάρ τις ἀποστερούμενος, ἔχθραν ἕνα ἐκλήπτας, καὶ τοῦτον ἀσθενῆ· ὑπὸ δὲ πόλεως, ζημιοῦται μὲν οὐδὲν ἧττον, ἐχθροὺς δὲ τοὺς πολλοὺς ἔχει, καὶ οὐχ ἕνα. οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, ἀλλ' ἀνυπόπτως δίδωμι τὰ χρήματα. τά τε γὰρ ἄλλα μνήμονας ὑμᾶς ἔπιτα μεν, καὶ περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοτάτους, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῦτο ἀγνοῶ μαι, ὅτι κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἑνὸς ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι· καὶ γὰρ ἰσχὺς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς καταφρονεῖν εὐλογώτερον.

ϖδ'. Μεσσηνίοις.

Οὐκ ἠγνόουν, ὅτι πέμψαντός μου τοῖς πρὸ ὑμῶν θεοῖς ἀναθήματα, τρίποδάς τε Δελφικοὺς καὶ στεφάνους χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ πολυτελῆ χαριστήρια τῆς σωτηρίας, δυεῖν θάτερον ποιήσετε, ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε, ἢ τούτοις ἀποστερῶντες, αὐτοὶ διανεμεῖσθε, ὅπερ διεδράκατε.

Tyrannum, & impurum calumniantur. Scio autem quòd multò melius sit à privato, quàm à civitate creditâ pecuniâ defraudari: qui enim à privato spoliatus est, unum tantum habet inimicum, eumque imbecillem; qui à civitate, damno non minori afficitur, & pro uno plures habet inimicos. Sed nihil tale de vobis suspicatus absque metu pecuniam credo; nam in aliis vos memores esse scio, & in pactis justissimos: neque certè hoc ignoratis, quod falsa potiùs videatur multorum criminatio, unum *ipsos* injuriâ afficere; quàm unius, se à multis injuriâ affici: non enim plures ab uno, sed à pluribus unum contemni verisimile est.

84. *Messeniis.*

NOn ignorabam, cùm vestris Diis anathemata, tripodas Delphicos, coronas aureas, aliaque multa & pretiosa pro salute dona mitterem, velle vos è duobus alterum facere, aut ea piè Diis consecrare, aut illis defraudatis inter vos partiri, quod jam fecistis.

κατε. προσποιησάμενοι γὰρ ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι, ὡς τὰ ἀναθημάτων ἁρπάσαντες ἱερόσυλήκατε. τί γὰρ διαφέρει, τὰ καθωσιωμένα προαπάσασθαι ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατονομασμένα τοῖς θεοῖς; ἐκείνων γὰρ ἀμφότερα ἐστὶν, καὶ τῶν πεπομφότων. ἡ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ χάρις εἰς τοὺς θεούς, καὶ ἡ παρ' ὑμῶν ἀσέβεια παντελὴς ὀφθήσεται· ἐμὲ γὰρ δεδώκοτα, καὶ τοὺς ἁρπάσαντας ὑμᾶς, ἴσασιν. ἀρχὴ δέ μοι τοῦ, τοὺς θεῶν καὶ λαβόντων, ἀναγεῖς ὑμᾶς ὁρᾶν γεγονότας, τῇ τοῦ ἱεροσυληθέντων ὀργῇ. σιωπῶ γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, προσομολογήκατε μηδὲν εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεξαλμένων· εἰ μὴ τὰ αὐτὰ κειμήλια διὰ τὰς ἔχθρας τύχας, ἂν μὴ ὑμεῖς αὐτὰ διανέμησθε, τοῖς ἀμείνοσι· ἂν δὲ τοῖς θεοῖς κομισθῶσι, τοῖς χείροσι. προσὸν δὲ τούτοις, ἑαυτοὺς ἐλέγξετε προφανῶς ἠσεβηκότας. ὧν μὲν γὰρ ἄρχοντες, τοῦ ψηφίσασθαι πολέμια εἶναι τὰ χρήματα, τὴν αἰτίαν ὅτι τὸ δῆμον ἀναφέρουσιν· ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος, ὅτι τοὺς ἄρχοντας· καὶ τὸ πάντων δεινότατον, τοὺς μὲν θεοὺς, ὡς κακοὺς

stis. In me enim fictis usi convitiis, muneribus quasi ob donatorem impuris Deos sacrilegi spoliastis. Quid enim interest an consecrata, an Diis nominatim designata rapias? utraque enim eorum sunt, non mittentium. Mea igitur in Deos religio, & vestra impietas satis spectata est; nam & me, qui dedi, & vos, qui rapuistis, noverunt. Mihi autem sufficit, cùm Dii non acceperint, vos esse læsorum iræ obnoxios. Inter alia enim, propter quæ illa pro lucro reputatis, unà confessi estis nihil eorum quæ missa sunt pollutum esse; nisi fortè iidem thesauri diversam sortiantur conditionem, nempe si inter vos distributi sint, meliorem; si Diis oblati, pejorem. Præterea vos manifestè arguitis vosmetipsos impietatis: Magistratus enim causam, cur hæc habita sint hostium munera, in plebem transferunt; plebs vero in magistratus: & quod omnium est gravissimum, Deos, ut malos

κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, εἰ δῶρα παρὰ τυράννου λάβοιεν· τοὺς δὲ πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς ἤδη πάντας Μεσσήνιον, ὡς Ἀκράγαντα, μοὶ ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσι, εἰ χρήματα αὐτοῖς αἰτήσαι προείμην, ἀ κολάζετε. ὃ δ' ἄτοπον, ὅτι κοινωνεῖτε μὲν αὐτῆς προαιρέσεως, ἀ δ' δύνασθε τοῖς αἰτίοις ἐλαθῆναι ἐπεξελθεῖν· πάντες γὰρ ἔνοχοι δωροδοκίας εὑρεθήσεσθε. ἐμοὶ μὲν δὴ ἐγὼ μὲν, ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τῶν ἀναθημάτων λέγειν, μήτε παρ' ἐμοὶ μεμψικότων, μήτε τοῖς θεοῖς ἀναθεμένων, ἀδεμίαν ποιήσομαι φροντίδα. μετελεύσονται δὲ ὑμᾶς ἀξίως τῶν τετολμημένων ὦ σεσυλημένοι, ἀ περὶ ἐμοῦ, ἀ περὶ ὧν εἰς αὐτοὺς ἠσεβήκατε. ἔρρωσθε. τὸ δὲ ῥῶσθε διπλῶν παρέμφασιν ἔχον, ἀγαθοῦ ἀ κακοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε ὅτι περὶ τὸ χεῖρον γέγραπται.

πέ. Τιμώνακτι.

ΝΕνίκηκα τῷ πολέμῳ Λεοντίνους. ἵνα δὲ τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, ἀ μὴ πάντων ἀθρόως ἀκούσας ἀπαρτερήσῃς,

nalos homines, proditores esse ficitis, si dona à Tyranno acciant. Bonos verò illos reipublicæ vestræ principes, qui non semel, sed jam tertiò Messanam, *ari jure* ac Agrigentum, in manus mihi traderent, si petentibus iis pecunias concederem, minimè plectitis. Vos nimirum ejusdem consilii participes, reos supplicio afficere non honestè potestis: omnes enim repetundarum rguemini. Verùm enimvero ut e donis taceam, neque eorum uæ apud me manent, neque eorum quæ Diis consecravi, ullam habebo curam. Spoliati autem Dii tum mei gratiâ, tum vestræ in eos impietatis dignas à vobis reposcent pœnas. Valere vos jubeo, quod cùm ambiguum sonet, & in bonam malamve partem accipi possit, in pejorem à me acceptum ne ignoretis.

85. *Timonacti.*

LEontinos prælio vici. Sed ut dolori par sis, & ne omnibus simul auditis teipsum suspendas,

σης, οὐκ ἔγραφά σοι περὶ τῶν ὅλων· ὅτι καὶ Ταυρομενίτας καὶ Ζαγκλαίους συμμαχήσαντας αὐτοῖς, εἰς τέλος νενίκηκα· καὶ ὅτι, λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁλωκότων τάλαντα ἑκατόν, ἀπελύτρωσα τοὺς αἰχμαλώτους. καὶ γὰρ ἐβουλόμην, μὴ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσάν σου τῶν εὐτυχημάτων μεγαλαυχίαν ἀπολωλέναι σε, καὶ οὐκ ὀρθῶς ὄντα, δοκεῖν ἄνθρωπον ἀνηρηκέναι.

ϖϛ'. Ἱέρωνι.

Πολλὰ λέγειν ἔχων, καὶ περὶ σοῦ, καὶ περὶ ἧς κατ' ἐμοῦ πεφλυάρηκας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ περισσότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει.

ϖξ'. Ἀρισταινέτῳ.

Ὀργὴ μὲ τὸ γῆρας (ἡ γὰρ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις) λυπεῖς δέ με οὐ λίαν ὑποφοβούμενός μου. τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἥξει, καὶ Ἀρισταίνετος μᾶλλον ἢ δεῖ φοβηθῇ.

Πολλῷ

das, omnia non ſcripſi: Tauromenitas nempe, & Zanclæos illis auxilia ferentes funditus à me ſuperatos eſſe; captivos autem, acceptis pro eorum redemptione centum talentis, jam dimiſſos. Nolui enim, te incredibili proſperitatis meæ famâ interfecto, hominem videri occidere, cùm revera homo non ſis.

86. *Hieroni.*

CUm multa habeam contra te dicenda, præſertim de iis quæ in ſeditione populari apud Leontinos effutiebas, nihil ampliùs dicam, quàm culicem elephanti Indico curæ non eſſe.

87. *Ariſtæneto.*

NOn mihi moleſta eſt ſenectus (Tyrannidis enim vis non conſenuit, ſed Phalaris) at tu moleſtus es, utpote nimiùm de me ſollicitus. Fatum enim, etiamſi Ariſtænetus plùs quam par eſt metuat, aderit tamen.

Multo

Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστι, μὴ δεδοικότα
Παθεῖν τὸ μέλλον δεινόν, ἢ δεδοικότα,
ἃ σοι γ' μὴ πᾶν λείψανον ποιητικῶν ὑπερτέλλω.

πη'. Ιμεραίοις.

ΗΜῖν μέ, ὦ Ιμεραῖοι, τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν γ' σφόδρα δῆλην ἐποιήσατε, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν διαφέρειν ἡγεῖσθε Φάλαριν ἐχθρὸν ἢ φίλον εἶναι. τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησέ με, γ' πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτῷ σύμβολον, τῦ, ὅτι γ' πάλλα χωρήσῃ μοι κατὰ νοῦν. ἐγὼ δὲ Κόνωνα μέν, ὥσπερ γ' πρόσθεν ὑμῖν ἐπέστειλα, ἀποσφάξαι εὐθέως ἐκέλευσα, εἰδὼς πονηρὸν ὄντα, καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτῷ, οὐδὲ συγγενεῖς τῇ πόλει ὄντας. Δρωπίδαν δὲ ὑμῖν ἀπέπεμψα, τιμήσας ὡς οἷόν τ' ὦ. ὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, ὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς οὐδέν. περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευσόμεθα.

πθ'. Neo-

Multo videtur ſatius, timentem nihil
Futura fata, quàm timentem, perpeti,
ut tibi exemplar aliquod è poëtis mittam.

88. *Himerenſibus.*

NObis quidem, viri Himerenſes, ſententiam veſtram abundè notam feciſtis, cenſere vos *ſcilicet* nihil intereſſe, Phalaris hoſtis ſit, an amicus. Bene autem nobis obſecundavit Deus, & videor mihi quaſi certum ab illo pignus accepiſſe, cætera etiam juxta animi ſententiam ſucceſſura. Ego autem Cononem, ſicut antea ſcripſi, interfici ſtatim juſſi, quòd improbum eſſe cognoſcerem, & in urbe veſtrâ neque parentes, neque cognatos habere. Dropidam verò, quoad fieri potuit, honoratum vobis remiſi; quòd neque in vos pravus, neque in nos injurioſus fuiſſet. De Steſichoro autem deliberabimus.

89. *Neo-*

ϖθ'. Νεολαΐδᾳ.

Ογδὲν ἄχαει βύλομαί σε ϖαθεῖν ἀπ' ἐμοῦ πλείω γὰ εὐείσκω σοι τὰ ἀγαθὰ πεϖραγμένα, τῶν χειρόνων. διὸ ϗ τοῦτό σε τῶν βελτόνων ἐν γενέαθαι, τὸ μὴ ϖροσμναλγήσαι με, τῷ χαλεϖωτέρῳ τᾶ ψυχᾶς ϗ σᾶ λελήσαθαι πάθᾳ.

ϛ. Μνησικλᾶ.

Τᾶς μὲν εὐτυχίας ὡς μάλιϛα συνήθημεν ἀχθόσαντες, εἰ ϗ σφόδρα σοι βυλομένῳ υἱὸν ποιήσαθαι θυγάτηρ ἐγένετο. ϗ νομίζομεν αὐτὰν τοσούτῳ ϖοθεινοτέραν ἔσεαθαί σοι, καθ' ὅσον ἀντὶ υἱοῦ γέγονεν. ϖέφυκε γὰ θυγάτηρ μᾶλλον ἀρσένων ϖαίδων ϖερὶ πλείου ϖοιεῖαθαι γονέας. τὰς δὲ δωρεὰς τὰς ϖαρ' ἡμῶν ϖότε ἂν ἀσμένως δόξειας λαμβάνειν, ὅταν μὴ μόνον ἃ ϖέμϖομεν ϖροθύμως ἀποδέχῃ, ἀλλὰ ϗ ὧν δεῖ σοι, ἀγνοοῦντι ἡμῶν, ὑϖοτέλλῃς. δεῖ δέ σοι ϗ ϖλειόνων ἤδη νυνὶ, ϗ ϖολυτελεϛέρων ἀφ' ἧ θυγατέρα.

ζα'. Αλ-

89. *Neolaidæ.*

NOlo te acerbi quidpiam à me pati: plura enim te bene quàm malè feciſſe comperio. Propterea & hoc ex iis quæ bene feceris unum ſit, ne cogas me aſperiori in te animi affectu uti.

90. *Mneſicli.*

FÆlicitati tuæ quàm maximè congratulamur, certiores facti tibi filium licèt vehementiùs optanti natam tamen filiam. Et eam tantò tibi chariorem fore arbitramur, quòd pro filio nata ſit. Naturâ enim comparatum eſt, ut in parentes filio ſit obſervantior filia. Tunc autem munera noſtra libenter accipere videberis, cùm non ſolùm ea quæ miſimus æquo animo receperis, ſed ea etiam, quibus utrum indigeas ignoro, indicaveris. Nunc enim ob *natam tibi* filiam muneribus opus eſt & pluribus, & magis magnificis.

91. *Al-*

ζα'. Αλκάνδρῳ.

Μήτε σὺ, μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδείς, ἐμὲ καταλείσειν λόγοις μὴ ἴσως οἰέσθω, κἂν μηδὲν ᾖ πω, ἀλλὰ μηδὲ ἔργοις ἐλπιζέτω. ἐγὼ πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν, κἀγώ γε ἐπ' ἀδίκοις, ἤτε πλήθει δυνάμεως πεφραγμένος, καὶ τοὺς κινδύνους, ῥοπὰς ἀγχιτέφρους καὶ ἐπεγκλινεῖς εἰδὼς ἔχοντας, ἔπι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους, εἰκῆ μᾶλλον ἰσχυρότερος πεφυκὼς ἢ ἀκύσας, θαρρῶ μὲν ἐμαυτῷ, ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων. πιστεύω δὲ τῷ δαίμονι, τοὺς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλαττον σχήσειν. ἔχω γὰρ αὐτῷ πίστιν ἰσχυράν, τὸ πάντας ὑφ' ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς βουλεύοντας.

ζβ'. Στησιχόρῳ.

Ἀκούω σε καὶ εἰς Ἀλουσίου παρελθεῖν, καὶ εἰς Ἄλαισαν, καὶ χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας πλαμβάνειν, πέμποντα κατὰ τὰς πόλεις, καὶ ταῦτα

91. *Alcandro.*

COnticuerim licèt, tamen neque tu, neque alius quiſquam mihi terrorem verbis te inferre poſſe, imò nec factis poſſe putet. Ego enim bellandi peritus, cùm nihil quod aut injuſtum eſſet, aut ſupra vires audentiùs aggreſſus fuerim, cùm opportunitates dubias atque inſtabiles, nec non fortunæ inconſtantiam ſatis noverim, *adeoque mihi de his aliquid* docendum potiùs quàm audiendum putem, fiduciam quidem, quantam nemo alius, in me pono. Spondeo autem Deo fretus me nemine, qui mihi injurius ſit, inferiorem fore. Firmiter enim illi fido, ipſum omnes mihi inſidiantes in poteſtatem meam redacturum.

92. *Steſichoro.*

AUdio te Aluntium veniſſe atque Alæſam, nec non oppidatim & pecunias colligere, & milites conſcribere, *omnia*que hæc

ταῦτα συντάττειν ἐφ' ἡμᾶς. οὐκ ἄρα Στησίχορε παύσ
ἢ ἀκμασίας ἔτ' πολιτεύεσθαι τηλικοῦτος γέρων; οὐδὲ α
χμὴν τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὴ εἶ) θεραπαινῇ· λυμα
νῇ δὲ αὐτὰς, ὃν οἷς πολιτεύῃ πρὸς ἄνδρας ἀμείνους
οὐδὲ ἐλεεῖς τοὺς παῖδας, ὑ πολὺ ἀπορέοντας ἄνδρε
εἶ) ἤδη; ἀλλὰ περιττὸς εἶ ἀκμὴν, γέρων ὢν τρα
πώτας ἔχειν, ὑ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων, μέλλ
αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν ὕστω βαρύν, ὃς αὐτοὺς ὀ
τείψω πίτυος δίκην; ὑ τοὺς μὲν τ' Αχαιῶν νόσ
σωιζόμενά σε συγχέαντας, καὶ πρὸς τῶν ἡρώων ἐκεῖν
ἀβελίαν ἐπιμαθὴν ἰκνοῦμαι. ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοσήσ
ἀπαθὴς ἐξ Αλαίσης εἰς Ιμέραν, οὐδὲν φροντίζεις. ἀλλ
εὖ ἴσθι, ὅτι μισοῦσί σε καὶ αἱ Καφηρίδες πέτραι, κα
πλαγκταὶ, ὑ Χάρυβδις, ὑ ὁ Ναύπλιος φόλος. ὑ οὐκ
ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, ὑδ' ἂν εἰ θεός τ
πις (καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς) αἰτιώσῃ.

ζγ'. Ιμε

hæc contra nos parare. Nondum ergo ceſſas Steſichore ab illâ rempubl. gerendi vecordiâ ætate adeo provectus? Neque Deas, quarum te cultorem ſimulas, revereris; eas autem quaſi ludibrio exponis, dum ad inſtruendam contra viros potentiores rempublicam *ipſarum ope niteris?* Neque liberos jam prope adultos reſpicis? Verùm ita temerarius es, ut comparatis militibus, collectiſque pecuniis hoſtem ita gravem laceſſas, qui eos in arundinis modum conteret. Audio etiam te Græcorum reditus verſu deſcribere, & nonnullis eorum Heroibus temeritatem exprobrare. Minimè interim curas, quomodo ex Alæsâ Himeram ipſe illæſus redeas. Scias autem manere te Capharidas ſcopulos, Symplegadas, Charybdim, & Nauplii apparatum: neque è manibus noſtris omnino effugies, etiamſi te (quod vos poëtæ perſuaſum habetis) Deus aliquis evaneſcere faciat.

93. *Hime*

ξγ'. Ιμεραίοις.

Απελύσαμεν Στησίχορον, ὦ Ιμεραῖοι, παρέντες αὐτῷ τ̃ πεπολίευμένων πρὸς ἡμᾶς τὰς αἰτίας, δι' ὑμᾶς ἀξιώντας (ὡς ὑμῶν γε ἕνεκα καὶ ἀπολώλη πολλάκις, οὐχ ἅπαξ) ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, ὡς ὅτι κατάχετ@, καὶ ὅσοι ἔχουσι τ̃ Ιμερίδα γῆν θεοί εἰσι καὶ ἥρωες. οὐδὲν γὰρ ἔχω ἐκείνοις ἐγκαλεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν πάνυ πολλά. καὶ αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἴστε, οἷα ἐπεχείρησε ποιῆσαι κακά· ἀλλ' ἠδέσθην ἱερὸν ἄνδρα, καὶ τ̃ σοφίαν εὐλαβεῖα, καὶ ταῖς μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον, συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν· ὡς εἴθε γε καὶ τ̃ μοῖραν ἐπέχειν τῶν τοιούτων ἐμοῦ. καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε, ὦ Ιμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἀκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐμῶν αὐτ̃ πολιτευμάτων. καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὸς ἐκὼν ἐμβαλίδωσιν ἑαυτὸν (ὡς πυνθάνομαι περὶ τῶν εἰς Αλαισαν ἀφιγμένων) ἀλλ' ἥττων ὢν τ̃ ὑμετέρας ἀγνωμοσύνης καὶ βίας·

93. *Himerenſibus.*

Vide Ep. 108.

I Iberavimus Steſichorum, ô Himerenſes, remiſsâ illi, quamcunque mihi in rebus adminiſtrandis attulerit, injuriâ; quin minimè ob preces veſtras veſtrûm quippe gratiâ non ſemel, ſed ſæpius perierat) verùm Deas quibus devotus eſt, cæteriſque Diis ac Heroibus Himeram incolentibus tutum dimiſi. Nihil enim habeo quod illis objiciam, multa autem quæ vobis. Quanquam in me mala inſtruxerit, vos ipſi nimiùm intelligitis: ſed mihi religio fuit ſacrum virum, ſapientiâ celebrem, Muſiſque revera addictum, eodem cum turpi illo ſcortatore Conone loco habitum pari ſupplicio mulctare; imò utinam in me eſſet hujuſmodi viros morti penitus eripere. Vos autem vehementiùs jubeo, ne illum ad abſurda illa, qualia nuperrimè machinatus eſt, conſilia *iterum* inſtigetis; ad hæc enim (quantum ex iis, qui Alæſam venerunt, audio) ſe non ultro contulit, ſed veſtræ ſuccubuit temeritati atque

βίας· παύσασθε οὖν βιαζόμενοι αὐτὸν, καὶ χρῆσθε τοῖς ὑπηνδειοτέροις· Στησίχορον δὲ ἄνετον εἶναι, καὶ μηδὲν ζευγνύειν πρὸς τὴν λύραν τὴν ἑαυτοῦ, ἄφετε· καὶ μὴ ὁμοίους ἐμοὶ ἐχθροὺς αὐτῷ κατασκευάζετε, οὐχ ὁμοίως ἴσως αὐτῷ προσοισομένους. εἰ δὲ δεῖσθε πάντως τῶν πρασπολιτευομένων, προχειρίσασθε τοιούτους ἑτέρους ἐξ ὑμῶν αὐτῶν, οὓς ἐγὼ λαβὼν, ὡς ἄν μοι φίλον ᾖ, καὶ πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένως, μετ' εὐδαιμονίας δεισιδαιμονίας καταχρήσομαι.

ζθ'. Στησιχόρῳ.

Τυραννοῦμεν, ὦ Στησίχορε, οὐ τῶν Ἱμεραίων, ἀλλὰ Ἀκραγαντίνων. ὥστε σοι πολλοῦ εἰδέναι χάριν, ὅτι ἀφελόμενος ἡμᾶς ἐλάττω ἀρχὴν, τοῦτο μείζω δέδωκας. εὖ μὲν τοι ἴσθι, ὅτι οὐ Ἀκραγαντῖνοι ἄρχοντες, τοὺς οὐ Ἱμέρᾳ ἐχθροὺς ἀμυνούμεθα δωρούμενοι.

violentiæ: illum itaque *ad hæc* vi impellere definatis, *alios*que adhibete, *hujusmodi rebus* magis idoneos; Stesichorum verò missum facite, & permittite illum suæ vacare lyræ; neque inimicos illi similes in me excitate, non similiter fortasse *à me* tractandos. Quòd si planè desint vobis qui rempublicam gerant, tales è vobis deligite, quales cùm cepero, prout mihi placuerit, & vobis etiam gratum sit, sine ullâ superstitione interficiam.

94. *Stesichoro.*

TYranni sumus, Stesichore, non Himerensium quidem, sed tamen Agrigentinorum. Quare maximam tibi habeo gratiam, quòd cùm mihi minitus imperium auferre volueris, meo jus dederis. Noris enim *exper*tus Agrigenti nos imperare, posse simul quos Himeræ habeo hostes ulcisci.

MVSEVM BRITANNICVM

ξέ. Αυτονόη.

Επεμψά σοι τὸ ἀργύριον, ὑπ' ὄσον ἐπαναβαλλόμην, μὴ τὸ λαβεῖν τὰ γράμματα· νομίζων ὑ μάλιστ' εἰ) τ' χαρὲν μόνον, ἀλλὰ κ' τάχυς. τρία μὲν οὖν τάλαντα, ὡς ἠξίωσ, ἐπεδώκαμεν, ὅπως καθαρθεμένη τ' ὑπὲρ τ' παιδὸς ζημίαν, λύσῃς τὰς φυγὰς αὐτ', κ' μὴ 'δὲ πλεῖον ἐλπτεύῃ· πεῖρα γὰρ οἴδαμεν τ' τ' φεύγειν ἀτυχίαν, ὅσον 'δὲ κακόν· τρία δὲ πρ' ἑαυτῶν ἀπεστείλαμεν, ἵνα τὰ δημόσια τ' ὑσίας ἀβλαβὴς πράττῃς. πραγμᾶ δὲ τ' λοιπ' τῆ Κλειθένει, πολιτείας ἀπέχεσθαι· κ' μὴ τοιαύτας αἱρείσθαι πραγματείας, ἐξ ἧς αἱ μὲν ὠφέλειαι πάσης γίνονται τ' πόλεως, αἱ βλάβαι δὲ ἴδιαι τ' πεπραγμένων. κ' εἰ τὰ οἰκεῖα μὴ οἷά τε σωφρονίζειν ἑαυτὸν, τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν, ἀνεψιάδου ὄντος μητρὸς, χρῆσθω. ὅπ κἀγὼ ἐξ' πολιτείας ἴσιαν ἐκπεσὼν τ' πατρίδος, οὐδὲ τύραννος ὢν ἴσχυσα καταλῦσαι. ὑδὲν δὲ περπτὸν ὅτως ἡγεμὼν τ' ἀρχῆς, ὡς ἀναγκ' τὸ φεύγειν τ' παλίδα. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐπιστέλλω (μὰ τοὺς θεούς)

95. *Autonoæ.*

Vide Ep. 77. & 110.

POst acceptas literas ne tantillùm quidem moratus, tibi argentum misi; quippe qui non beneficium solùm, sed & celeritatem opportunam censuerim. Tibi itaque, quemadmodum petebas, tria talenta donavimus, ut, soluta pro filio mulctâ, eum ab exilio liberes, ne ampliùs erro vaceatur; experti enim scimus quanta sit exilii calamitas: tria autem illa seorsim misimus, quibus publicata recuperes bona. Cæterùm moneo Clisthenem, ut à republicâ gerendâ abstineat; neque ejusmodi se implicet negotiis, quorum emolumenta universæ civitatis *communia* sunt, incommoda verò gubernatorum propria: sin ipsum sua *infortunia* erudire non possint, meo, qui illi â matre consobrinus sum, exemplo utatur. Ego enim ob populi tractandi inscitiam patriâ pulsus, ne Tyrannus quidem cùm sim, redire possum. Non autem censeo Tyrannidem tantum habere jucundi, quantum acerbi exilium. Hæc vobis scribo (per

θεὸς) οὐκ ἐφ' οἷς δέδωκα ἀλγῶν, ἀλλ' ἐφ' οἷς πεπόν-
θατε ἀνιώμενος· ὑμᾶ δ' ὅπως μὴ πάλιν ποτὲ δῶ, ἀλλ' ἵνα
ὑμεῖς μὲ εἰς μηδὲν κακὸν ἀξιώσητε λαβεῖν. ἐγὼ δὲ, εἰς εὐ-
τυχίας αἰτήμαθ' ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων, καὶ ἀσθμότε-
ρον καὶ πολυτελέστερον χαρίζομαι.

ξς'. Νικοφήμῳ.

ΟΥς ὁ Λεοντίνοις κατηγορῶν δημαγωγῶν κατα-
κεκαθέναι ἀπολέσθαι οἰκτίστως, ὑπεβουλεύσαμεν
ἀπωλέσαμεν. καὶ οὐδὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ
πεμφθέντας ἀσυμφέρων, ἃ μόνον αὐτὸς ὑπεβουλεύεις ἐμοὶ
τοιαῦτα ἔχων ὑποδείγματα, ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολε-
μεῖν ἀναγκάζων, ὀκνηροτέρους ποιεῖς, ὅτι μετὰ τοιούτου
ἐχθρὸν ἀδικοῦντες πολέμου ἄρξουσιν. ἀμήχανον γὰρ ἐστὶ
αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι μᾶλλον καὶ καταφρονεῖσθαι
ὑπὸ μαλακίας. εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν, ὑπὸ τοιούτου
ἄθλοις ὑπὲρ φονεύομεν ὑμῖν, ὑπὲρ ἀποσυμβουλεύομεν φιλο-
πμεῖσθαι.

ξζ'. Λυ

Deos) non quòd ob ea quæ ego dedi, ſed quæ vos paſſi eſtis, doleam: neque timeo ne aliquando in poſterum donem, ſed ne vos ob infortunia rogetis. Ego enim amicis, quò res iis magis ſecundæ ſunt, eò libentiùs magnificentiùſque impendo.

96. *Nicophemo.*

QUos in oratione apud Leontinos habitâ tormentis meis crudeliter interfectos enumeraſti, eos, ob ſtructas contra nos inſidias, interfecimus. At t
hoc non ſentis, quòd, dum à m
punitos in medium profers, no
ſolùm mihi inſidias ejuſmodi uſ
exemplis ipſe ſtruas, verùm etia
Leontinos, quos ad bellum hort
ris ſegniores reddas, quòd adve
ſus iſtiuſmodi hoſtem injuſtè be
lum ſint ſuſcepturi. Neque eni
fieri poteſt, ut idem ob ſævitia
odio ſit, & contemptui ob mo
litiem. Si quod ſperas contigeri
neque præmia iſta tibi invidemu
neque, quò minùs ad illa obtine
da *ulteriùs* contendas, dehortamu

97. L

ξζ'. Λυσίνῳ.

Οὐ παύσῃ τῆς ἀβελτερίας, ἀμαθέστατε Λυσῖνε; οὐδὲ φείσῃ σεαυτοῦ τριάκοντα ἔτη γεγονὼς, βαρυτέρους ἐχθροὺς ἢ δυνήσῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων φέρειν, πειρώμενος; ἀλλ' ἔτι καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον; τὰ δὲ ἀποτελέσματά σοι δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γένεσθαι.

ξη'. Επιχάρμῳ.

Ἀρκεῖς μόνος δικαίους ἡμᾶς νομίζων, κἂν μηδεὶς ἄλλος λέγοντί σοι πείθηται. εἷς γὰρ ἀνὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος ἁπάσης ἔστι Σικελίας πλέον. τὸ δὲ ἀνεξέταστον πλῆθος, ἐρημίας ὑπολήφαμεν ἀναπλήρωμα· ὑφ' ὧν τὸ ἀγνοεῖσθαι, ἵν' μὴ χείροτέρους δοκεῖν ἢ ἐσμὲν, τάχα οὐκ ἀνωφελές. πολλοὺς μὲν ἔχεις ὁμοίους σεαυτῷ (τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοποῦμεθα) μεθ' ὧν ἔγνωκας ἡμᾶς

97. *Lysino.*

NOndum ergo temeritati tuæ modum ponis, imprudentiſſime Lyſine? neque tibi triceſimum *jam* annum agenti conſulis? quin graviores in te hoſtes provocas, quàm tu, & complures tui ſimiles ſuſtinere poſſitis? adhuc etiam carmina in me & Tragœdias, quaſi hæc me moverent, ſcribis? Caveas *moneo*, ne te exitus quavis Tragœdiâ atrociores maneant.

98. *Epicharmo.*

SAtis eſt quòd me tu ſolus juſtum exiſtimes, tibi licèt ita dicenti alius credat nemo. Unus enim ejuſmodi vir mihi eſt inſtar univerſæ Siciliæ: prorniſcuum autem vulgus *nihil aliud* ducimus, *niſi* ſolitudinis explementum; à quo ignorari nos, neque meliores quàm ſumus videri, fortaſſe nihil nocebit. Multos quidem habes tui ſimiles (hominum enim virtutem, non numerum ſpectamus) quibuſcum unà honeſtum

me

ἡμᾶς καλὸς κἀγαθούς. εἰ μὲν τοι καὶ μόνῳ ἦσθα ἐπλυτῦμῳ μαρτύρων, καὶ πλειόνων ἂ προσεδεόμην ἐπαίνων. f. ἐπαινετῶν

ξθ'. Κέβρωνι.

TI δὴ ποτε ὦ θαυμάζοντές με τῶν τρόπων, ὡς δειναῖς ἀεὶ χρώμενον αἰτίαις, τοὺς ἐπιχειροῦντας ἐξ ὑμῶν τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐξέπληξαν; ἀλλὰ τὰ μὲ τύχας ὀλοφύρεσθε τῶν προωρισθέντων, συμβούλους δ αὐτοὺς δ' ποιεῖσθε, μὴ ἀδικεῖν Φάλαριν. ἄμεινον μὲν οὖν καὶ μοὶ ἦν, μὴ καθίσασθαι εἰς τοιαύτης ἀμιλίας ἀνάγκην· λυσιτελέστερον δὲ ὑμῖν, τὸ μὴ ἀρξῆσθαι τῆ προπετείᾳ χρῆ πάντα. ἔπειτά τε ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνομήσω τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔχων πρὸς τὰς πρώτας; ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον, ἐπιβάλλεσθε αὐτοῖς. ἔπ οὖν ἐμὲ πᾶσαν τὴν ὠμότητα, ἐὰν αὐτοὶ πρότερον παύσησθε ἀδικίας.

ρ'. Εὐκλ

me atque probum censes: at solus licet esses, mihi in *probitatis* testimonium abunde sufficeres, nec ampliores desiderarem laudes.

99. *Cebroni.*

QUi ingenium meum, quòd gravioribus utar tormentis, adeo mirantur, cur non eos è vobis, qui mihi insidias struunt, hoc ipso *argumento* deterrent? quin eorum quidem, qui cruciati sunt, vicem deploratis, eosdem verò, quò minùs Phalarin injuriâ afficiatis, nequaquam consulitis. Profecto & mihi mo lius esset ad istiusmodi supplici non cogi, & vobis commodiu istâ in omnibus temeritate no uti. Si mitiori essem ingenio, talemque me in pœnis erogan dis non gererem, quid est tan dem quod non essetis agressi cùm etiam nunc, dum nulla vo bis mediocris pœnæ spes est, a eam tamen præcipites festinetis Lubet itaque mihi à sævitiâ ces sare, si vos priùs ab injuriâ cessa veritis.

100. *Eucle*

ρ'. Ευκλήμονι.

Οὐδὲν ἔψευσαι τὰ ἐπ' ἐμοὶ ἀγγελῶν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς πάνθ', ὡς κατηγορεῖς ὑπὸ Συρακουσίοις, ὁμολογῶ. ἀλλ' εἰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγώ τε ὑπωρεῖλγ τοὺς ἐμαυτὸν ἁμαρτάνοντας, οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὰ παθόντα συγγνώναι ἐφειδόμην, ὑμεῖς γ' ὡσπερεὶ τοὺς ἑαυτοῖς εἰς ἀνήκεστα ἐπιβουλεύειν· οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς κατηγόρησεν ὡς ἔκθεσμα δρῶντας, οὐδ' ὑμᾶς ὡς ἀνίατα πάσχοντας ὠκτίζετο.

ρα'. Κλεοβούλῳ.

Οὐ πείθονταί σοι Καμαρινᾶοι, τὰ πρὸς ἐμὲ πόλεμον ἐξενεγκεῖν, σφόδρα πολλὰ ἐκάστης ἐκκλησίας ποιοῦντι· καλῶς γὰρ ἴσασι πόλεμον ἔργοις, οὐ λόγοις εὐημερῶν κατορθούμενον. ὥστε εἰ βούλῃ πολεμεῖν αὐτούς, τὰ ἀποτελέσματα δεῖξον τῇ γνώμῃ συμβαίνοντα. ἂν μὲν οὖν μὴ ὑπακούσωσι, μεταβαλλόμενος τὰ νῦν πράγματα· τάχα ἂν τούτῳ πειθόμενοι τῷ τρόπῳ ὧν βούλησαι.

100. *Euctemoni.*

IN iſtis contra me calumniis nihil mentitus es. Imò omnia, quorum me apud Syracuſanos accuſas, ultro confiteor. Sin & ego pariter ab iis, qui ita in me deliquerunt ut nullâ veniâ digni ſint, puniendis abſtinerem, & vos à tam nefariis in me atque voſmetipſos conſiliis; neque me ut nefaria agentem quiſquam poſſet accuſare, neque vos tanquam crudelia paſſos miſereri.

101. *Cleobulo.*

Vide Epiſt. 75.

TIbi Camarinenſes non parent multa licèt in ſingulis concionibus urgenti, ut bellum contra me ſuſcipiant: quippe qui probè norint bellum præclare factis, non pulchrè dictis adminiſtrari. Quare ſi eos ad bellum excitare velis, ſententiæ tuæ eventum benè reſponſurum oſtendas. Quòd ſi ne ita quidem tibi morem gerant, mutatâ ſententiâ contrarium ſuadeas; & hoc modo fortaſſe conſequêris, quæ affectas.

βύλησαι. δυεῖν γὰρ θάτερον ἐν τῷ πρόντι, ἢ τὴν γνώμην ἀσύμφορον, ἢ τὸ συμβουλεύοντα σθένος ἄξιον ἡγοῦ-
ται. ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι ἑκάτερα. εὖ μὲν τοι ἴσθι καὶ τὸ
σθάδε, ὡς ἐν λόγοις ἀτρεκέσιν ἀμυνόμενά σε, οἷς ἐ
ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς ἀδικίας, ἀλλ' ἔργοις· ὧν ἕνεκα πειρα
θέντες, ὑκέτι αὖθις ἐπιβούλευσ. ταῦτα εἰδότες Καμαρι
ναῖοι ἐν βούλονται πεῖραν λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδι
χαριζόμενοι γὰρ αὐτοῖς ἡδίων ἔσομαι.

ρβ'. Κλεοδίκῳ.

Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ, Κλεόδικε, τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν. πόθεν γάρ σοι τ
ἐλπίσαι κακῶς ποιῆσαι Φάλαριν χαριζομένῳ τ
τῷ Θρᾳκὸς τοῦ βυρσοδέψου θυγατριδῇ, Αὐτάνδρου
γυναικί, τῷ ἑαυτὸν κλείναντι, ἐξ
οὕτω πλουτήσαι ἀπὸ συνέβη, καὶ παρὰ τοὺς τῆς φύ
σεως νόμους ἐτύγχανε. ἐμοὶ μὲν εἰς τοῦτό γε παρακθήσ
μαι ἡ ὀργῆς, ὥστε τὰ σοὶ πεπραγμένα λόγῳ διεξελθεῖ

fectas. Jam enim è duobus alterum, aut conſilium perniciosum, aut *ipſum* conſiliarium nullius *pretii* cenſent. Ego utrumque credo. Hoc autem ſcias, quòd te ulciſcemur non inanibus verbis, quibus contra nos injurias auſpicari videris, ſed factis; quæ qui experti ſunt non iterum inſidias ſtruunt. Cum hoc cognitum habeant Camarinenſes, iratum Phalaridem experiri nolunt. Jucundior enim illis videbor, dum benevolus.

102. *Cleodico.*

IN me nefaria admodum, qu
que tuas, Cleodice, vires
perant machinatus es. Unde
nim ſperas te poſſe Phalari
malum inferre? *Te, inquam,*
iſti Thracis coriarii cujuſdam n
pti, Autandri autem (qui dom
num ſuum interfecit, & præt
naturæ leges crimine tam in
lenti divitias ſibi comparavi
uxori obſequeris. Non aute
eouſque me abripiet ita, ut
cinora tua oratione percurra

ἐγὼ γάρ σε ἄξιον ἀμοίβης ἡγησόμην, οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμενα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δωσόμενα, ἄν εἰς ὑμᾶς ὡρέχθης ἐξαμαρτάνειν, εἰς κεφαλήν σοί τε καὶ τῇ σῇ γένει τρέψαι.

ργ'. Τοῖς Στησιχόρου παισίν.

Τοῦ μὲ πένθους, τίνα ἄν τις ἄλλην ἐμοῦ μᾶλλον ὑμῖν ὠδάκλησιν εἰσενέγκοιτο, παῖδες, ἢ τὸν ἀρετὴν οὗ γενέως, ἐφ' ᾧ γε τὸ πένθος φέρεσθε; οὐ γὰρ δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι. καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὑμᾶς, οὔτε θρήνους, οὔτε ἀκοσμίας περὶ σωμάτων, οὐχ ὅτι οὐ κοινὰ ταῦτα πάθη κατεπονασμένα πρέπει πᾶσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυσκήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις ἐπισκήπτει, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει. μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα, καὶ ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι μουσῶν, ὀνομαζομένοις δὲ ὅτι καὶ τιμαῖς καὶ στεφάνοις. ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε

si enim te vindictâ dignum censuerim, non verbis solùm velim, sed & factis possem ea, quæ in nos peccare voluisti, in unum tuique generis exitium vertere.

103. *Stesichori liberis.*

Luctûs vestri quis magis idoneum afferat levamen quàm veris, ob quem in luctum hunc incidistis, virtutem? Stesichorum enim non fletu prosequi, sed hymnis decet. Ut verbo dicam, nollem vos aut lachrymis indulgere, aut pectora manibus percutere, non quin necesse sit usitatos hos affectus plerosque mortales vulgo sequi, sed quia istiusmodi *lamenta* miseris conveniant, quorum vita potiùs quàm mors deploranda est. Horum, *inquam*, interitus merito defletur, non Stesichori, qui inter castissimas Deas versatus Musarum choris carminibusque tot annos dedit, cujus nomen ob honores & coronas, *quas meruit*, celebre erit. Certè enim neque

πρὸ ἡμῶν, ὥστε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον. ἡ
γὰρ ἀθάνατος θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν ἥκουσα, αὐ-
τὴ, καὶ οὐχ ἑτέρα τις ἐμοί γε εἰς δοκεῖ. ὥστε, ὦ παῖ-
δες μεγάλου καὶ σοφοῦ πατρὸς, φρονήσαντες ἄξια
θεοῦ τεκμήραντος. οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, μὴ πολὺ
καταδεεστέρους ἐκείνου ὑμᾶς γενέσθαι. πεφήνατε δὲ μη-
δαμῶς εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος οὐχ ἑνὶ μαχαιρίδιον-
μηλίῳ χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. μηδὲ τῆς πυθο-
ἃς ψηφίζονται ὡς ὑπὸ θεῷ Ἱμεραῖοι, τὸ λαμπρό-
τατον ὑφαιρεῖσθε, τιμὼ δίκαν. οὐ γὰρ ἐκεῖνος γ
(ὃν ἡμεῖς ἴσμεν) ἠχθέσθη θανάτῳ προθεσμίᾳ συμφ-
ρόμενος· ἀλλὰ τῆς ἡρώων τοὺς γενναιοτάτοις, ἐπὶ
δεῖ δόξης ἔθνησκον, εἰ τοῖς καλλίστοις ποιήμασι
ὑμνήσας (ἅπερ ὑμῖν χρήματα μὲν τοῦ παντὸς ὄντα
ἄξια, παραδείγματα δὲ βίου σωφρονέστατα) αὐτὸς,
ὁπόθ' ἥκειν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπροφάσιστος ἔθνη-
σκεν. εὖ γὰρ ἴστε, ὦ παῖδες· οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος
ἐχθρᾶς

apud nos, neque apud alios *ſtudiis hiſce quicquam eſt* illuſtrius. Immortalis quippe Dei vis, quæ per univerſum diffunditur, mihi nihil niſi hæc ipſa *harmonia* videtur. Quare, ô magni & præſtantiſſimi patris liberi, digna patre ſapiatis. Non enim exiguum erit vobis certamen, ut illum longo licèt intervallo ſequamini. Nequaquam autem lugete fælicem herois ſortem, quæ non in unum ſæculum, ſed omnem æternitatem beata prædicabitur. Neque ex honoribus, quos *illi* tanquam Deo decernunt Himerenſes, ſplendidiſſimum omnium detrahatis, *futuri nominis* famam. Neque enim ille (quantum nos ſcimus) ægrè tulſt mortem ſibi deſtinatâ die obvenientem: ſed cùm in clariſſimis poëmatibus (quæ vobis ſunt inſtar maximi pretii, prudentiſſimaque vivendi exempla) fortiſſimos heroas pro gloriâ morientes laudaſſet, ipſe etiam, cùm tandem adveniret fatum, intrepidus diſceſſit. Hoc quidem vos compertum habetis: cum enim in noſtram illi

inimicam

ἐχθρὸς ὢν, ἔδεισεν, οὐδὲ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη· πολὺ δὲ γενναιότερος αἰχμάλωτος ἡμῖν ἦν, ἢ ἀντίπαλος. ἡττήθη γοῦν τὰ πικρὰ τῆς τυραννίδος ὑπὸ σοφίας, οὐδ' ὁπωσοῦν ἔχοντός μου δρᾶσαι κατ' αὐτοῦ δεινόν· ὃ δὲ ἔδρασεν, ἐλαττοῦμαι. ἐγὼ δὲ μυρίοις πόνοις προθυμηθεὶς ἐλεῖν, ἐπεὶ τοῦτο προεγενόμην, οὐδὲν ἔχον ἕτερον (αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον) ἢ χάριν εἰδέναι, καὶ εὐεργεσίαν παρ' ἡμῶν ἐθελήσῃ λαμβάνειν. ἐφ' ᾧ οὐδ' ὀφείλεσθαι χάριν ἐμαυτῷ νομίζω, προεποιησάμην εἰς δώδεκα μάλιστα αὐτὸν ἔτη (τοσαῦτα γάρ ἐστιν, ἃ προσεβίωσεν) ἐγὼ δὲ ὀφείλειν, ὅτι καὶ ἄλλα προσεπέρρωσεν ἡμᾶς, καὶ θανάτου καταφρονῆσαι μόνων ἀνθρώπων ἔπεισεν.

ρδ'. Καταναίοις.

ΥΜεῖς μὲν ἴσως ἐμαυτῷ πλεοναζούσας δοκεῖτε ποινὰς τετικέναι, ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς παρωμόσατε· ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριάκοντα,

nimicam poteſtatem veniſſet, nihil timuit, neque quaſi dirum quicquam paſſurus animo fractus eſt: ſed generoſior fuit apud nos captivus, quàm hoſtis. Tyrannidis itaque acerbitatem vicit ſapientia, neque quicquam in eum crudele facere potui: quicquid enim feci, illi in beneficium ceſſit. Ego autem cùm infinitis prope laboribus eum prehendere ſtuduiſſem, poſtquam hoc conſecutus ſum, nihil aliud potui (captus ab illo potiùs) quàm gratiam illi referre, ſi quidem aliquod à nobis beneficium accipere dignaretur. Nullas propterea gratias mihi deberi puto, etiamſi per hos duodecim annos (tot enim poſtea vixit) hoc in eum animo fuerim; ſed me potiùs *illi* debere, quòd tum in aliis nos corroborarit, tum mortem contemnere ſolus mortalium perſuaſerit.

104. *Catanenſibus.*

ARbitramini fortaſſe vos ſatis ſuperque pœnarum mihi dediſſe ob injurias quibus me meoſq; affeciſtis: quòd pro trigin-

τα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε, πενταικοσίους ὁπλί-
τας ἀπολωλεκότες· ἀντὶ δὲ ταλάντων ἑπτὰ, ὧν διαρ-
πάσατε, πλείστας ἀπεστερημένοι προσόδους. ἐγὼ δὲ προ-
οίμιον ὑμῖν, ὧν μέλλετε πάσχειν ὑπ' ἐμοῦ, τὰ νῦν
γεγονότα καταγγέλλω· ἵνα δι' ἐμαυτὸν συμμαχήσαι-
τα τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν πεπονθότες, ὁμολογεῖν ἀναγκά-
σθε. οὐ μὴν ἀνήσω γε τὴν πρὸς ὑμᾶς δυσμένειαν, ἐὰν
ἀν ἡ δικαίως σα πρόνοια τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου
φυλάττῃ. ἔοικα δὲ ⟨illegible⟩ πρὸς ὑμᾶς πόλεμον, οὐχ
ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑπὲρ θεῶν, τῶν πάντα κα-
σώζειν καὶ φθείρειν δυναμένων. εἴγε θείας τύχης, ὥσπερ
τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, καὶ τὸ κατὰ τὴν Αἴτνην
πῦρ μεμοίραται, εἰς ὃ τοὺς ἱκέτας ἀθῴους βαλόντες, οὐ
Φάλαριν ἐχθρὸν, ἀλλὰ ⟨illegible⟩ πάντων ἐποπτὴν ἥλιον ὑπε-
κέκτησθε

ρε'. Ni-

ta viris, quos impiè combuſſiſtis, quingentos cives amiſeritis; quodque pro ſeptem talentis, quæ diripuiſtis, multis reditibus ſpoliati ſitis. Ego autem ea, quæ nunc pertuliſtis, vobis eſſe exordium eorum, quæ à me paſſuri eſtis, denuncio; ut quum tot à me hoſtibus veſtris auxilia ferente paſſi ſitis, *cum iis tandem* paciſci erubeſcatis. Et meum in vos odium neutiquam remittam, dum gubernatrix providentia hanc eandem mundi compagem conſervarit. Vobis autem bellum inferam non tam mei gratiâ quàm Deorum, qui omnia & ſervare & perdere poſſunt. Si enim divinæ ſortis quemadmodum cætera naturæ elementa, ſic etiam Ætnæus ille ignis in quem innocentes ſupplices ſque conjeciſtis, ſit particeps non Phalarin, ſed ſolem omnium inſpectorem vobis inimicum comparaſtis.

ρέ. Νικαινέτῳ.

Τὸ πολλάκις ἴσως ἡμᾶς ἀπεσταλκέναι τῷ σῷ πατρὶ σαῦσαί σε τῆς ἀφροσύνης, ἐπῆρκεν· ὡς οὐκ ἂν, εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν, τινὰ ἔχθραν ἀποτρέπειν παρεκελεύόμεθα· ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτου τὸ μὴ ὕστερον ἔχειν, οὐδὲ γράφειν ἀξιῶ· πιστευόμενος δὲ ὑπὲρ ἐκείνων γέγονα εἰδώς, ἃ μηδὲ ἑτέρους ἀνδρὸς γεγονέναι παῖδας, ἐκεῖνον μὲν ἐλεῶν, σὲ δὲ παρ' ἡλικίαν θρασυνόμενόν φεύγόμενος, τέως τὸν παρόντος ἀνέσχηκα· σὺ δέ, ὅτε παρέσχε πρεσβύτην οἰκείρεις ἐφ' ἑνὶ κινδυνεύοντα παιδί, ὅτε σαυτὸν φροντίζεις, ὑπομένεις δὲ τὴν περιπετειαν. ἔφθην μὲν τάχα, παρ' ὅσον οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πέπονθας· οὐτ' οἰόμενος ἀξιναί σοι, ὁπόταν βούλῃ πεπαῦσθαι. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολύ σου δυνατωτέροις ἐγένετο. ἔως οὖν σοι παρὸν, τῶν ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυπιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τίμανδρον· ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον ὠφελίμῳ, ἢ λίαν ὑπηκόῳ συμβούλῳ χρῆσθαι.

ρς'. Πολυ-

105. *Nicæneto.*

QUod frequenter ad patrem tuum ſcripſi ut te ab iſtâ vecordiâ retraheret, id fortaſſe tibi animum extulit: tanquam non niſi præ metu ipſum inimicitias tuas avertere perſuaſum irem. Ego autem quoad hæc, quo minùs ita ſe habeant, ne ſcribere quidem dignor. Cùm verò audiſſem ſenem mitem eſſe animum neque alios ei liberos, illius miſertus, tibi autem ſupra ætatem audaci indulgens, hactenus quidem me continui. Tu vero neque patrem miſereris in unico filio periclitantem, neque tui ipſius curam habes, ſed in *tuâ illâ* petulantiâ pergis. Primùm fortaſſis quòd nihil à nobis paſſus ſis; deinde quòd quandocunque libuerit ceſſare, etiam & licitum fore putes. Id verò viris te multo potentioribus non contigit. Dum itaque penes te eſt è duobus id quod ſatius eſt eligere, Timandrum ne imiteris; ſed inimicum potius utilia, quàm conſiliarium noxia ſuadentem ſequere.

106. *Pollu-*

ρς'. Πολυδεύκῃ.

ΕΡρωμενέστερον ἀδικοῦμαι τῷ πάθει, ἢ τιμωροῦμαι Πολύδευκες· οὐχ ὥσπερ ἔφησθα, καὶ πάσχειν με δεινὰ, ἢ δρᾶν. ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ δὶς ἢ τρὶς ἀδίκους τοὺς αὐτοὺς τῶν ἐπιβουλευσάντων ἠξίωσα· τῷ δὲ ἀδικουμένων οὐδεὶς ὅστις ἐστὶν, ὅστις ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἀλόντα κακοῖς, ἐπὶ τῷ δευτέρῳ πονηρὸς ὀφθῆναι ἠθέλησεν ἐρρωσο.

ρζ'. Ἐγγυίνοις.

ΟΥτε τοσφάσεως οὐδεῖν μοι δοκῶ, δι' ἣν οὐκ ἂν δικαίως ὑμᾶς ἀμυναίμην, οὔτε βουλομένῳ ἐπεξιέναι δυνάμεως. βουλήσομαι δὲ, ἂν μὴ νεῶν γέ ποτε αὐθεντοῦντες ἡμᾶς ἀπολύσητε τοὺς ἄνδρας, οὓς οὐδενὶ δικαίῳ, διότι ἐγὼ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ Πασίωνι ἐβουλόμην ὑμᾶς ἔδοξε, τρίτον ἤδη μῆνα τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέχετε.

ρη'. Ἰμε

106. *Polluci.*

MAjor eſt, Pollux, quâ afficior, injuria, quàm ſupplicia quæ irrogo; non ut tu dixiſti, dira ſuſtineo pariter & perpetro. Ego enim bis terque iiſdem inſidiatoribus veniam indulſi: ex iis verò, qui injuriam intentarunt, nemo eſt qui in primo facinore deprehenſus, in eâdem denuo culpâ verſari erubeſcat. Vale.

107. *Engyinis.*

NEque quo minùs vos ju ſtè ulciſcar prætextum neque ſi adoriri velim pote ſtatem deeſſe video. *Adori ri* autem volo, niſi me reve riti viros dimittatis, quos nulle jure (tantùm quia Paſioni homi ni perditiſſimo apud vos ver ſato ita viſum ſit) in carce re tertium nunc menſem det netis.

108. *Hime*

ρή. Ιμεραίοις.

Στησίχορον ἴστε, ὦ Κόνωνα, καὶ Δρωπίδην περιωμώτας ἀπὸ Παχύνου εἰς Πελοπόννησον, ἀντὶ Κορινθίων, οὓς ὅς γε ἐπέμφθησαν ὑφ' ὑμῶν, πρὸς ἐμὲ ἀχθέντας. ὦ Δρωπίδη μὴ ἴσως ἀποδώσομεν ὑμῖν. Κόνωνα δὲ εὐθὺς ἀπεσφάξαμεν. Στησίχορος δέ σώς ἐστιν, ἕως ἂν τὸν τρόπον λογισώμεθα, ὃν χρὴ αὐτὸν ἀμφιθέντας ἀποθανεῖν.

ρθ'. Στησιχόρῳ.

Πυθάνομαί σε δεινὸν σφόδρα εἶναι συνοισῶντα τῷ δυνάμει ἡμῶν, καὶ συνειδότα ἅμα τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις. θαυμάζω δέ τι, εἰ νῦν ἤρξω δεινὸς εἶ), ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου (ὥσπερ σὺ φῂς λέγειν) Ιμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος· ὦ ἐλόμενος, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ἃ σὺ λέγεις Ιμεραίοις. εἰ δὲ μὴ οὕτω σωφρονεῖς θανάτου (ὥσπερ καὶ ἐγὼ σοφὸν ὄντα)

108. *Himerenſibus.*

STeſichorum, Cononem, & Dropidam à Pachyno in Peloponneſum trajicientes, non ad Corinthios, ad quos à vobis mittebantur, ſed ad me adductos ſcitote. Et Dropidam quidem vobis fortaſſe reddemus: Cononem verò ſtatim interfecimus: incolumis autem eſt Teſichorus, donec excogitemus quo eundem mortis genere eum plecti oporteat.

109. *Teſichoro.*

AUdio te in maximo metu eſſe cùm meam poteſtatem expendas, ſimulque conſcius ſis facinorum in republica contra me ſuſceptorum. Miror autem te nunc primùm timere, & non tunc ſtatim cùm hæc in me machinatus fueris, & cupidus ferendi Himerenſibus auxilia contra imperium (ut tu dixiſti) tyrannicum iis conſilia tua continuò bene ſucceſſura ſponderes. Quod ſi tum mortem contemnebas (uti ſapientem decuit)

ὄντα) τί νῦν ὦ μάταιε ἰλιγγιᾷς, ἃ προσδοκῶν τότ
οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, ταῦτα καὶ πελάζοντα γενναί
ὑπομένειν; εἰ δὲ, ὥσπερ δειλὸς εἶ, προτρόμως ἐχ
πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν δίκην ἐσομένην, τί, ὦ προ
πετέσατε, ἐδόας τότε; καὶ τοσοῦτον ἑαυτῷ παρεσκευά
ζες ἐχθρὸν, σιωπῇ καὶ αὐθάδη καλῶν, καὶ τὰς σ
τῶν ἐπῶν σου ῥήσεις εἰσφέρων εἰς τὰς ἐκκλησία
τί δὲ μυσικὸς καὶ μελοποιὸς ὤν, καθίσας σεαυτὸν ε
σιδυτίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ὀπτιδεύ
μασιν, ἐξὸν σχολῇ ἄγειν καθεζόμενον, καὶ μὴ θερμ
τέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων, ἢ ποιηταῖς πρέπει; ἐπ
δὲ ἀντὶ ποιητοῦ δημαγωγὸς ὠρέχθης γενέσθαι, μᾶ
σε οἷα φημὶ ὑ ποιηταὶς, οὐδὲ μουσικοὺς ἄνδρας, ἀλ
λὰ δημαγωγοὺς ὑπὲρ δυνάμιν θρασυνομένους, κρατή
των ἐχθρῶν.

ρί. Κλε

cuit) quid nunc vecors hæſitas; cum liceat ea, quæ etſi futura expectares nihilo minus audacem te ferebas, jamjam præſentia forti animo perferre? Sin, ut timidus es, futuram â nobis pœnam perhorrueris, cur, ô temerarie, tunc adeo vociferabaris? cur vel ſceleſtum me & arrogantem appellando, vel ſententias ex tuis carminibus proferendo tantum tibi comparabas inimicum? Cùm verò muſicus ſis & poëta, quid eſt quòd te in eam vivendi r
tionem ſtudiis *tuis* contrariam ultrò conjeceris; cùm tibi otio conquieſcentem frui liceret, ne que turbulentioribus, quàm po tis convenit, involvi negotiis Quoniam verò pro poëta popu laris factionis princeps eſſe vo luiſti, manent te, non quæ po tis aut muſicis, ſed quæ factio num principibus ſupra vires au dacibus, *jam* in hoſtium poteſt tem redactis expectanda ſunt.

ρί. Κλειαθένῃ.

Οὐ τὸ τοῖς πολλοῖς εἰθισμένον, ὅταν ἀπὸ τῦ λόγυ βλαβέντες, ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν ἔργων εὐδοκιμήσωσι, σοφάξαι βουλόμενος ὑπερεῖλαί σοι δῶρον ὠφέλιμον· ἵν' ἐν ᾧ σοὶ πρὸς γνώμιν ἐσφάλης, ὑπὸ πειθοῦς ἐμοὶ τὰ βέλτιστα εἰπόντι, μέρος συμφορᾶς γενόμενος ὑπομοίλιω. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν μοι δοκῶσιν οἱ τῦθ' αἱρούμενοι ποιεῖν, ἢ πολλὰ ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβυλίας ἁρπάζεσθαι κατηγορεῖν τῶν ἐπαινούντων, ὅτι ὑπὲρ σοῦ συμφέρον, ὑπὲ τοῖς σοὶ συμπεσοῦσιν ἐπείσθησαν· ἀλλ' ὥσπερ ἀναθαιρόμενος σοὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἵνα μὴ πάθῃς οἰκείοταλος ἐγενόμιν, ὑπὲ πονηρότος ἃ μή ποτε ὄφελες, αὐτὸς οἴμαι ὑ συναμαρτεῖν, ὑ συβαλαπωρεῖν. πρὸ ἔλεγον μὲ γὰρ ἵνα μὴ γένηται, γενομένων δὲ ἀπὸ τύχης ἴσως, ἢ γνώμης, συναπυχῶ, ὑ τῇ τύχῃ σοὶ ὀνειδίζω· ἀλλ' ἵνα μὴ μείνῃ τοιαῦτα, ὡς

110. *Cliſtheni.*

NOn, quod multi ſolent, qui inter danda conſilia viuperiis accepti, ex rerum eventu laudem aſſequuntur, idem ego in hac epiſtolâ faciam; ut id in quo præter opinionem lapſus es, mihique optimè conſulenti motem non geſſiſti, tibi exprobrem, ideoque novæ fiam calamitatis occaſio. Illi enim *exprobratores* mihi nihil aliud facere videntur quàm ſuæ prudentiæ laudem magnopere efferre, dum infortunio oppreſſos, quòd neque ipſi utilia prævideriſſent, neque conſulentibus paruerint, accuſant. Sed quemadmodum te, cum præſentirem quæ tibi erant eventura, ne ea patereris familiariſſimè admonui; ita cum jam indigna paſſus ſis meipſum in communi tecum unà errore atque calamitate verſari duco. Tibi hæc prædixi ne fierent; cùm facta ſint, ſive caſu, ſive conſilio, unà ærumnam fero: & fortunam quidem nihil vitupero; ſed ne res in eo quo ſunt ſtatu maneant,

ὡς ἔνεστι περιλοπίμημα. ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τὸ σαυτῷ μητρὸς ἥκων, ἄμεινον ἂν μάθοις. σὺ δὲ φέτλιος, ὃς οὐδὲ ὀκνεσὼν τὸ πατρίδος, παρ' ἡμῖν ἐβουλήθης ὡς εὐνοϊκὰ τοῖς τὰς φυγὰς ἀναπαῦσαι. τοῦτο δὲ εἰ μὲ ἄλλου τοῦ χάριν εἴλου, δίκαιος οὐκ ἂν εἴης περὶ ἡμᾶς. εἰδὼ ὡς ὀνειδιοῦμενος ἡδέως τοὺς προειπόντας, καὶ οὐ πείσαντας, μικρὸν δέω λέγειν ὅπως μὴ ἥδομαι ὅτῳ σοῦ σωφρονέστερος. αἰσχυνόμενος γὰρ ὅτι τοῖς πρώτοις εἰρημένοις, οὐκ ἂν ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.

ρια'. Νικίππῳ.

Τοσοῦ μὲ εἰληφέναι σε τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πλείστου σοι χάρις. ἐγὼ δέ, ὅτῳ ἔλεγες φοβεῖσθαι Συρακουσίους, μή τί σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτοῦ ἀνάσχωμαι δεξαμενῷ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα, μισθώσεως αὐτοῖς ἀποδοθείσης τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν, μὴ λαβόντος σου, κατηγορεῖν ὡς εἰληφότος· ἵν' ἢ σοι τὸ αὐτὸ δεξαμένῳ, ἢ μᾶλλον δὲ τὸ μὴ ἧττον, τὸ δὲ τῷ παντὶ χεῖρον. μὴ λαβὼν μὲ

quàm maximè contendo. Quæ, cùm ad matrem tuam veneris, meliùs cognoſces. Tu verò *nimium eras* pertinax, qui è patriâ expulſus apud nos tibi benevolentiſſimos fugam tuam levare noluiſti. Si aliam ob cauſam hoc feceris, erga nos injuſtus es: quòd ſi me, qui hæc tibi prædixi non perſuaſi tamen, ne quid tibi exprobrarem timuiſti, quòd ita ſapias pæne dixerim delector. Si enim te, quorum priùs monui, pudet, in eodem errore non facilè deprehenderis.

III. *Nicippo.*

MAximam tibi habeo gra
tiam quòd dona mea ac
ceperis. Ego verò, quòd timer
te dixiſti Syracuſanos, nequi
mali ob recepta à me mune
tibi inferrent, indicio illis fa
cto hoc præſtitiſſem, *nempe*
ſi non accepiſſes, accepiſſe tame
inſimularem; ita ſive accepe
ſive non, idem tibi eveniret
imò, *ſi* illud *feciſſes*, levius,
hoc, gravius *tibi* omnino *peric
lum immineret*: ſi non accepiſſe
enim

γὼ, ἐμοὶ κατηγορεῖτε τὸ δεδωκέναι, πάντως ἂν αἰτίαν εἶχες εἰληφέναι· λαβὼν δὲ τῆς ἀληθείας, ἐμοὶ μὴ δεδωκέναι λέγοντες, οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὅπως ἀπήλλαξο τῆς αἰτίας.

ριβ'. Ιερωνύμῳ.

Ἐπωθάνῳ τίσιν ἀντεξήταξα τὸ δικάσθαι Λεοντίνων μοι ἐπεξιόντων τὴν χώραν, ἣν ἐμοὶ ὄσαν ἀποπέμνονται, δεδιηγέσθαι. τὸ μὲν οὖν ὅτι δικαιοτέρων ἐχόμενός, καὶ οὐκ ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος, οὐκ ἂν ὑποστείλαιμι, τύπων γὰρ παρ' ὑμῖν οὐκ ἔστι λόγος· ὃ δὲ κἂν μὴ προσποιῆσθε, ὑμᾶς εἰδέναι ἀνάγκη, τοῦτ' ἂν εἴποιμι, ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, ὧν ἁπάντων σὺδεῖς ὅπως αὐτοὶ μαχοῦνται πολεμίῳ καὶ δεῖ ταῦτα καὶ δεῖ πρὸς τύχας πεπλουτηκότι.

ριγ'. Λα-

enim, ego tamen me dediſſe contenderem, accepti muneris crimen ſuſtineres: ſin revera acceptiſſes, & ego dediſſe me negarem, nihil dubii eſt quin liberatus eſſes.

112. *Hieronymo.*

INterrogaſti quibus conſiliis Leontinos, qui regionem meam invadunt & populantur, coerare cogitem. De his nihil dico, quòd juſtior mihi cauſa ſit, quòdque bellum non inferam, ſed propulſem; hæc enim apud vos nullius ſunt momenti: hoc autem dico, quod & vos, utcunque diſſimuletis, neceſſe eſt ſcire, *me* armorum militumque fortium copiâ, pecuniis, navibus, & equis *inſtructum eſſe*; quibus omnibus cùm illi indigeant, *nihilominus* cum hoſte, qui tam his quàm ſecundâ fortunâ abunde uſus eſt, bellum gerunt.

ριγ΄ Λαμάχῳ.

Τοὺς ἑπτὰ ϗ τριάκοντα τύσδε, ὅταν δ' πλήθους λάβῃ τ' Καμαριναίων, χαλκευθῆναι χ' φύσεως ἀπανθρωπίαν ἀποφαίνεις. βύλομαι μὲ ὀ τύτῳ μεῖναι τὸν ἀριθμῷ, ϗ νὴ τ' Δία Ⓜ μέγιστον εὔχομαι. ὐχ ὁρῶ δὲ ἐώμβνον τῦτο ὑπό τινων μέχρι τύτων ἀείδαι. σύ γ' οὖν αὐτὸς ἐννέα ϗ τριάκοντα βιάζῃ τύτοις γενέσθαι, ἀφοσιέμενον σεαυτὸν, ϗ τ' ἀναίσθητον Ἐπιτέρσιν. ϗ ὐχ ὅμοιόν ἐστιν, ἢ ἐμὲ ὑβριζάλλεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἀπολυμένων, ἢ ὑμᾶς πονηροτάτους ὄντας ὑπ' ἐμῦ ἀμυνομένου ἀπόλλυσθαι.

ριδ΄. Νικάρχῳ.

Οὐκ ἀναγκάζεις Καμαριναίους ἐμοὶ πολεμεῖν, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖσθαι. Ⓐ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν ποιῦντες ἄφαμα, ϗ τῦτο σαφῶς εἰδότες, ϗ ἀφ' τῶν λόγων τὰ ἔργα σκοπύμενοι, ϗ ἀφ' τῶν ἔργων ἐπ' τάχιον τὰ ἀποτελέσματα, πολλοῦ ἤδη χρόνον παρεπέμπυσί σε τὰς δημαγωλίας. σὺ δὲ ὐκ ἀ[illegible] χώ[illegible]

113. *Lamacho.*

QUoties plebem Camarinenſem *ſermone* captas, triginta ſeptem illos in æreo tauro inhumaniter cruciatos enarras. Velim quidem hoc numero concludi, *quod* & (per Jovem Maximum) *vehementer* opto. Video autem quoſdam non permittere ut hic conſiſtam. Tu enim cogis *me* ut hi triginta novem fiant, dum teipſum & dementem Epiterſen adjicis: neque *perpendis* quàm diſpar ſit ratio, me à vobis perituris calumnias, & vos *interim* perditiſſimos à me ultore mortem pati.

114. *Nicarcho.*

NOn contra me bellum ſuſcipere Camarinenſes, ſed bello à me peti cogis. Illi verò quod ſapientes facere decet, cùm hæc probè intelligant, & ante verba res perpendant, & ante res *ſuſceptas* eventa, multo jam tempore conciones tuas rejecerunt. Te verò non pu[illegible] dec[illegible]

μὴν βαρύτερος ὢν ἐκείνοις ἀπὸ τοῦ βήματος ἢ τῶν λό-
ων, ἢ ἐμοὶ, καθ' ὃν πολιτεύη.

ριέ. Νικαίῳ.

Οὐ δοκῶ σοι πικρὸν βασανιστήριον ὁ ταῦρος,
οὐδὲ τῶν παρ' ἡμῖν μηχανημάτων οὐδέν· ἐπεὶ τἄλλως ἐκεῖνα ἔλεον ἂν οὐκ ἂν, μέλλων ἡμῖν μάχεσθαι, πα-
ιήλισκες.

ριϛ'. Κλεομέδοντι.

Σὲ μὲν (ὡς πυνθάνομαι) κατηγορῶν ἐμοῦ, ταῖς τοῦ Κλεόμβροτον τύχας οἰκτρὰς ὀδύρεσθαι ὑπο-
χειρεῖς· ἐγὼ δέ σε, Κλεόμεδον, πολὺ μᾶλλον ἐκείνου τολμῶντα ἀδικώτερα, τῷ παντὶ δὲ ὄντα ἀσθενέστερον, ἐμοὶ ξυνοχέλιον γενέσθαι.

ριζ'. Μελιταίοις.

Οὐκ ἐκφαυλίζων, ὦ Μελιταῖοι, τὰς τιμὰς ὑμῶν, ἀπέπεμψα τὸν πρεσβευτὴν καταστεφανωμένας φέροντα

let, quòd iis concione è ſug-geſtu habitâ moleſtior ſis, quàm mihi, contra quem *hæc omnia* machinaris.

115. *Nicæo.*

NEque taurus, neque ulla a-pud nos machina, aſpe-rum tibi videtur tormentum: alioquin *meam* in hiſce *mimis exercendis* miſericordiam, nobis bella meditans, non dudum ex-hauſeras.

116. *Cleomedonti.*

TU quidem (ut audio) me criminatus, miſerabilem Cleombroti caſum deflere præ te fers. Ego autem *præ me fero* te, Cleomedon, illo quidem multò magis nefaria audentem, omnino autem imbecilliorem, in meam poteſtatem redigere.

117. *Melitenſibus.*

NOn quòd honores veſtros contempſerim, Melitenſes, Legatum veſtrum obſignatos eos ferentem

φέρονται αὐτάς. οὐκ ἐᾷ δέ με ἐπαινεῖσθαι τὰ πεπραγμένα ὑμεῖς μὲν οἶμαι ἴσως, οἷς αὐτοί με εἶναι δοκεῖν ἠθέλετε, τοιοῦτον οἴεσθε ὑπολαμβάνεσθαι καὶ πρὸς ἑτέρους. ἐγὼ δὲ οἶδα πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους ἅπασι κακὸς ὑπολαμβανόμενος, παρὰ δ' ὑμῖν καὶ νομίζομαι ἀγαθός. οὐδὲν οὖν ἐκτείναι δικαίως ἔδοξεν ὁ δῆμος ἐκτεῦθεν ὅτι τοὺς ἄλλους τὸ φήμιον πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τοὺς ψευδοδοξίας τῶν ἀνθρώπων βλάψων ὑμᾶς, ὅπερ τὸ κάκιστον ἂν, εἰ μὴ τοιοῦτοι καθειστήκειτε, ἐπιλωβήσαιτε, ἐξ ὧν τοίνυν ὑμεῖς μὲν ἀδίκως πονηροὶ, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ὑπεικέτερος ἐμαυτῷ ὑπολαμβανοίμην, οὐκ ὤμην δεῖν ἐμαυτὸν παύσασθαι.

ριη'. Καμαρινᾶίοις.

ΚΑὶ εἰς Γέλλαν ἔπεμψα, καὶ εἰς Λεοντίνους, καὶ πρὸς ὑμᾶς πέμψαι δεῖν ᾠήθην, ὅπως μοι συλλάβησθε εἰς τὰ παρόντα, οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεομένῳ, οὐδὲ ἀνδρῶν (ὧν κενὴν ὑμῖν) λέγετε τὴν πόλιν) ἀλλ' ἀργυρίου· καὶ Λεοντῖνοι μὲν ἡμῖν ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελ-

λῶοι

ferentem remisi: res noſtræ autem laudari me non ſinunt. Vos quidem fortaſſe qualem me ipſi exiſtimare dignamini, talem & ab aliis exiſtimari cenſetis. Ego autem novi quòd aliis omnibus malus, vobis verò bonus videar; verùm hinc ad alios famam extendere non poſſum: immo potiùs periculum eſt nequid vobis ex falsâ hominum opinione detrimenti afferam, quaſi peſſimum nunquam laudaturi ſitis, niſi ipſi quoque ita eſſetis comparati. Honore igitur, qui vobis falsò in vitium verti, mihi verò in laudis incrementum minimè cedere poſſit, affici me æquum non duxi.

118. *Camarinenſibus.*

ET Gellam miſi & ad Leontinos, & ad vos etiam mittendum arbitrabar, ut impræſentiarum me juvaretis non armis neque equis egentem, neque viris (quibus urbem *veſtram* vacuam eſſe dicitis) ſed argento. Leontini quidem nobis quinque talenta illico ſtatim miſerunt; Gelenſes

ῶοι δὲ ὑπέχωτας δίκας δώσειν. ὑμᾶς δὲ ὅτε βεβ-
ὑτέρους Λεοντίνων, ὅτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελ-
ώων ὑπολαμβάνω.

ριθ'. Ἀξυπαλαιεῦσιν.

Οὔτε μᾶλλον ἀνιαθεὶς ἐν τῷ ζῆν ἐμαυτῷ σώοι-
δα, ἄνδρες πολῖται, καί τοι πολλαῖς καὶ ἀδο-
κήτοις ξυμφοραῖς μεταβολαῖς· ὅτε πλέον ἡσθεὶς,
μοιρῶ γὰρ οὐδὲ τῶν πεπρωμένων ἐγενόμην. ἠνιάθην μὲν οὖν
ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τὸ πατρίδος ἐξέπιπτον ἀδίκως,
ὥρᾳ ἀλγεινότατον ὂν καὶ τοῖς δικαίως τοῦτο πάσχουσιν.
ἥδην δὲ ὅτε δημοσίᾳ μου μνησθέντες ἐγράψατέ μοι
περὶ ὧν ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἤπειγεν. ὡς γὰρ παρ' ἑνὸς τοῦ μά-
λιστα εὐνοουμένων, καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ἠτήσασθε,
τοσοῦτον (ὡς ἔοικε) τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἐψηφισμένων,
σον τοῦ μαρτυρῆσαι μὲν ἐμοὶ δημοσίᾳ τὸ μὴ δικαίως
ξεληλάσθαι, καταγνῶναι δὲ τῶν τοῦτο δρασάντων. ὅτε

γὰ

enſes autem decem ſe daturos
olliciti ſunt. Vos verò neque
ardiores Leontinis, neque Gel-
enſibus minùs liberales fore
pinor.

119. *Aſtypalæenſibus.*

NEque unquam, ô Cives, in
vitæ curſu magis me tri-
em memini, variis licet & in-
pinatis caſibus afflictus fuerim;
eque unquam magis lætum,
anquam & voluptates ſæpe ſim
pertus. Illo itaque die angebar
quo injuſtè patriâ excidi, quod
acerbiſſimum eſt etiam illis qui-
bus juſtè evenit. Lætabar autem
cùm publicam mei mentionem
facientes de iis rebus, quarum vos
monuit temporis occaſio, ad me
ſcripſeritis. *A me* enim tanquam
viro omnium benevolentiſſimo
veſtrumque ſtudioſiſſimo *munus*
petiiſtis, non tam (ſicut videtur) ut
quæ *rogare* decreviſtis conſequa-
mini, quàm ut publicum hoc mi-
hi præſtetis teſtimonium, *me* in-
juſtè in exilium agi, hujuſque au-
tores à vobis damnari. Neque
enim

γὰρ αἰτῆσαι χάριτας πρὸ τοῦ μὴ τερπομένου τίς ἂν, ὑπολαβεῖν πρὸ μὴ τέρποντος ὑποπτεύειεν. ὑπὲρ νῦν πρὸ δόξαν ὁ καιρὸς μέμψασθαι ὑμᾶς ὡς φιλτάτους, τοὺς πρώτοις χρόνοις μηδὲν αἰτησαμένους· εὐχαριστῆσαι δὲ τῷ παρόντος ἥνικα αἰτεῖσθε, ἅπερ ὑμεῖς μὲν λαβόντες δώσετε ταῖς ἀληθείαις. δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μιᾶς τοσαύτης ἡδονῆς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω. τί γὰρ ἀνδρὶ φιλοπάτριδι κάλλιον ἢ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ δοκεῖν τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας εὖ ποιεῖν; ὃ ἀφ' τῆς ὑπερβολῆς μοι τὴν ὑμετέρας πεπλήρωται. ὅτ' μὲν οὖν βεβαίτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὧν ἐβούλεσθε χρόνον, μήτε ἐμὲ, μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιᾶσθε. ἡ δὲ χειμῶνα, καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος χρόνου. τὸ γὰρ ἐν ὑμῶν, προθυμίας οὐδὲν ἧς πνοὴν ἀπελείπετο. πλεῖν δὲ ἀφ' τὴν ὑπερβολὴν τοῦ χειμῶνος, οὐδὲ μιᾶς τῶν ἐναντίων τολμημάτων ἦν. τῷ μὲν τοι σεσῶσθαι τὰ πεμφθέντα, καὶ τοι πελαγίῳ προβεβλημένα κινδύνῳ, τῇ τύχῃ

πρὸ τοῦ Galakar. M. Ant. VII, 13.

χ

enim quiſquam beneficium ab illo petit quem non amat, aut accipere dignatur ab illo qui ipſum non amaverit. Sed tempus nunc non ſinit ut vos, quia nihil antea à me petiiſtis, reprehendam; ſed potiùs ut gratias agam quòd jam demum ea flagitetis, quæ, ſi à vobis accepta fuerint, revera mihi data cenſebo. Ego enim petitionem veſtram in gratiarum loco habeo, neque tantâ voluptate quicquam accepturus ſum, quantâ daturus. Quid enim viro patriam amanti pulchrius aut ſplendidius, quàm videri erga cives ſuos beneficum quod mihi per epiſtolam veſtram abunde contigit. Quòd autem mu nera ſeriùs quàm voluiſtis perve nerint, neque me, neque legato veſtros reprehendatis; ſed hye mem, præſentemque anni tempe ſtatem: quantum enim nobis *cuit*, nullam non adhibuimus di ligentiam; navigare autem, o hyemis vehementiam, non exigu fuit audaciæ. Quòd ea quæ mi mus ſalva pervenerint, licet m rinis caſibus jactata, id rectè fo

tun

χὴ χάειν εἰδότες, ὐκ ἂν ἁμαρτάνοιτε· ὑμεῖν δὲ τὰ κομιζομένων, ἀποδώσουσι μὲν ὑμῖν ὁμολογημένως ἃ προσβεις. δηλώσει δὲ καθ' ἕκαστα ὁ συναπεσταλμένος αὐτοῖς ἀνὴρ, ὃς ἂν τὴν ἐπιστολὴν φέρων, Εὔβυλος· παρ' οὗ τά τε εἴδη, καὶ τὴν ἀριθμὸν λαβόντες, τὰ μὲν ἄλλα διανείμασθε καθ' ὃν ἂν τρόπον ἡγήσησθε πρέπον· τὰ δὲ χρήματα δὲς τὴν ἐπισκευὴν τῆς πόλεως, καὶ κόσμον προσάψωνται, καλῶς ἂν εἴητε πεφρονηκότες, καὶ διὰ μὲν ἐμοῦ παραίνεσιν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν εὐβουλίαν. οὐδεὶς γὰρ ἀλλοτρίᾳ τρυφερός, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ χρηστὸς πέφυκεν. εἰ δ' (ὅπερ οὐδὲ λέγειν ἐφ' ὑμῶν ἄξιον) τοῖς εἰς ἔπειτα εἴδος δεδωρημένοις εἰς ἄλλό τι κατα χρήσεσθε τῆς ὐκ ἀναγκαίων, εὖ ἴστε, ὅτι ὑμεῖς μᾶλλον μεμφθείητε ἢ μὴ δόντας προσενενέχθαι τοῖς δωρηθεῖσιν, ἢ ὁδοὺς εὐλογητέαν δεδωκέναι. ὡς γὰρ ἄτοπον τὴν ἐκπεπλωκότα τὴν πατρίδος διὰ τὴν φυλὴν ἐμὲ, τὴν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατερρηγμένα, ἵνα τοὺς οἰκοῦντας τὰ πίπτοντα μέρη προϊδεῖν· καὶ μηδὲ ἐξ ὧν ἄλλος δίδωσι φιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν μέν τοι διαμάρτητε, μὴ

μόνοις

tunæ acceptum referatis. Apportata quidem munera ſine dubio vobis reddent legati; ſingula autem enarrabit, qui cum illis miſſus eſt, quique hanc epiſtolam affert, Eubulus: à quo cùm miſſarum rerum varietatem numerumque didiceritis, cætera pro arbitrio diſtribuite; pecuniam verò ſi ad inſtaurandam ornandamque civitatem adhibeatis, rectè ſapitis; non quòd hoc ego adhorter, ſed veſtra vobis conſilia ſuadeant: nemo enim alieno ſed ſuo inſtituto bonus eſt. Sin (quod de vobis ne ſuſpicari quidem decet) *muneribus* certo fini deſtinatis in aliud minimè neceſſarium abutamini, bene ſciatis vos magis reprehenſos iri, qui donis præter id quod decet uſi fueritis, quâm laudatum qui dederit: neque enim magis abſurdum eſt me à patriâ exulem diſruptas illius partes reſarcire, quàm vos adhuc incolas ruenti in excidium urbi non conſulere; neque ex iis quæ alius vobis ſuppeditat, hujus inſtaurandæ gloriam ambire. Sin exiſtimetis non

μόνοις ὑμῖν πεπέμφθαι τὰς δωρεάς, ἀλλὰ καὶ τοῖς μεθ' ὑμᾶς, καὶ μετ' ἐκείνων τῇ πόλει, καὶ τοῖς θεοῖς, τότ' ἂν ὑμεῖς θαυμασθείητε πλέον τῆς εὐβουλίας, ἢ εἴ γε δεδωρημένοι τῶν ἰδίων ὁ δεδωρημένος. πῶς γὰρ ἂν ἀγνοήσειεν, ὅτι τὸ μὲν χαρίσασθαι τοῦ διδόντος ἐπιμελείας ἔπαινός ἐστι, τὸ δὲ χρήσασθαι τοῖς δοθεῖσιν ὡς προσῆκε, τοῦ λαβόντος εὐλογίας. βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς μαρτυρηθῆναι περὶ ἀρετῆς μᾶλλον, ἢ περὶ πλούτου δαψιλείας ἐμαυτόν. τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς ἀγαθῆς, τὸ δὲ τύχης περισπαζόμενον ἐγκώμιον δόξει. ἔρρωσθε.

ρκ'. Αξιόχῳ.

ΣΕμνύεσθαι μὲν ὥσπερ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, καὶ ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκὸς ἐστιν. ἐγὼ δὲ μίαν εὐγένειαν, ἀρετὴν οἶδα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχῃ. καὶ γένοιτ' ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων καὶ πάντων εὐγενέστατος· ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαῦλος, αὐτός τε ἑαυτῷ καὶ τῶν παπειναπάντων δυσγενέστατος. ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὐχεῖ πρὸς Συρακουσίους μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν ἐν ἀδόξοις διαδόχοις εὐγένειαν

ρκα'. Ιμ

solùm vobis missa esse munera, sed & posteris unàque & civitati & Diis ipsis, consilii vestri prudentia magis erit admirationi, quàm illius, qui ex suo dederit, liberalitas. Quis enim nescit, quòd rectè dare dantis curam arguat, datis rectè uti accipientis prudentiam. Mallem autem vos ob virtutem, quàm me ob divitiarum copiam celebrari; illud enim boni animi, hoc abundantis fortunæ argumentum est. Valete.

120. *Axiocho.*

QUemadmodum ob alia bo
na, ita ob nobilitatem cele
brari fas est. Mihi autem virtu
unica est nobilitas; cætera omni
fortunæ. Et fieri potest ut è vili
bus nascatur bonus omnibus regi
bus nobilior; è bonis contra vili
suorum aliorumque omnium lon
gè infimus. Quare animi lauden
apud Syracusanos, non majorum
nobilitatem in obscuris successo
ribus intermortuam ostenta.

121. *Him*

ρκά. Ιμεραίοις.

Ἐκέλευσα ὑμῖν Στησίχορόν μοι ἀποστεῖλαι, καὶ Κόνωνα, καὶ Ἑρμοκράτην ἅμα τάχιστα· ὑμεῖς δὲ ἀντὶ Ἑρμοκράτους, καὶ Κόνωνος, καὶ Στησιχόρου, Σαμέαν καὶ Νίκαρχον ἐπέμψατε. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν οἵους ὑμεῖς με ὑπετοπάσατε εἶναι, τοιοῦτος ἤμην, οὐκ ἠγνόουν ὅτι δι' ἐκείνους μὴ ἀποδοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχρῆν, καὶ ἦκεν ἂν καὶ Στησίχορος καὶ Κόνων πρός με καὶ Ἑρμοκράτης εὐθέως. οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν πεπορνευκότος ἀνθρώπου, ἔστι τις φρόνησις· Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου, ὑπερφανεστάτων ἀνδρῶν, καὶ κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ὑπερηφανεῖς ἄνδρας, καὶ μηδένα με ἠδικηκότας, μηδὲ τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτῶν, ἀδικεῖν ἐβουλόμην, οὐδὲ νόμον κοινὸν Ἑλλήνων καταλύειν. καίτοι ὑμεῖς γε πολλοὺς νόμους Ἑλλήνων κοινοὺς κατελύσατε, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε· λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι καταλέγειν, αὐτός τε εἰδὼς, καὶ πρὸς εἰδότας γράφων· ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην ὑμᾶς, οὐδὲ μιμήσομαι,

121. *Himerenſibus.*

JUſſi ut Teſichorum, Cononem, & Hermocratem ad me mitteretis; pro quibus Sameam & Nicarchum miſiſtis. Ego verò, ſi qualem me ſuſpicamini, talis eſſem, non ignarus fui, ſi hoſce non reddidiſſem, ut immedicabile vobis malum *hinc accideret* neceſſe fore, & ad me ſtatim Cononem, Teſichorum, & Hermocratem venturos: neque enim, ſi vobis Conon curæ eſt iſte ſcortator, minùs *erunt* Sameas & Nicarchus, clariſſimi homines, & vitâ inter vos honeſtiſſimâ. Veruntamen probos viros, qui neque mihi neque patriæ ſuæ damni quicquam intulerint, nolui injuriâ afficere, aut communem Græcorum legem violare: vos licet multas ejuſmodi leges in ſuſceptis contra me conſiliis, non ſemel ſed ſæpe violaſtis; quæ quidem verbis reſenſere nihil neceſſe arbitror, cùm & ipſe ſciam & ad ſcientes ſcribam. At ego vos neque imitatus ſum neque imitabor,

σομαι, ἐγὼ ὁ ἀνδροφόνος, καὶ τοσαῖς τοσῦτοις ἄγεσιν. ἀλλ' ἔπεμψα ὑμῖν τοὺς πρέσβεις, παρὸν τῶν δυεῖν θάτερον ἀμαχητὶ ἔχειν, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι ἀντὶ τύπων πέμψαι, ἢ εἰς τὰς ἐν χερσὶν ὄντας ἀφεῖναι τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. καὶ μὲν εἰς τοῦτό γε ἤδη κατέστησε τὰ πράγματα ἡμᾶς καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ μὴ δικαίως βιοῦν, ὥστε μηδὲν ἂν τοῦτο χεῖρας ἡμᾶς νομισθῆναι ἀποκλείσαντας τὰς πρέσβεις ὑμῶν, μηδὲ ἀμείνους σώσαντας. πέφυρται γὰρ ἤδη τὰ ἐμὰ, καὶ μεμίανται, καὶ οἶδα ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔστιν ἡμῖν εἰς εὐποιΐαν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων, δίκαιον ἢ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν. καὶ εἰς τοῦτο δ' οὐχ ἥκιστά με ὑμεῖς γ', ὦ Ἱμεραῖοι, τὸ σχῆμα κατεστήσατε, καὶ οἱ ἄνδρες ὑμῶν ἐκεῖνοι· καὶ τὰ μὲν ἄλλων, ὅσα ἔπαθον δι' αὐτοὺς κακὰ, ἔστι καὶ συγγνώναι τοῖς αἰτίοις, καὶ καταχέαι λήθην τῶν γεγονότων· ὃ δὲ μὴ ἐξεῖναι δίκαιόν τι πράσσειν, τίνα ἂν τις αὐτάρκη δίκην εἰσπράξαιτο παρὰ τῶν αἰτίων; ἐπεὶ τίνας ἰὼν δικαιότερον ἀπολαύσαι τῆς ἡμετέρας ἀδικίας, ἢ δι' ἃς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἔστιν ἀλλ

tabor, Ego, *inquam*, ille homicida & tot tantisque criminibus pollutus: sed remisi vobis legatos, cum è duobus alterutrum facilè potuerim, aut cogere vos ut illos pro hisce mitteretis, aut omnem iram in illos conceptam in hos, quos in manibus habeo, effundere. Sed res à nobis perpetratæ & injustè vivendi necessitas in eum statum nos adduxerunt, ut neque pejores audiverimus, si legatos vestros occidemus, neque si conservavimus, meliores. Mea omnia vitio vertuntur & inquinantur, & probè scio justa aut in justa agere mihi ad benevolentiam vel odium hominum com parandum levis esse momenti. E huc incommodi vos præcipuè Himerenses, vestrique me rede gistis: quod ad alia accepta à ve ibris mala spectat, facile est iis qu fecerint ignoscere, & facta obli vione delere; quis autem ne just agat impeditus, dignam ab im pedientibus repetat pœnam? a quinam justiùs à nobis injurian experturi sint, quàm qui nos a inferendam injuriam coegerunt

Attamen

ἀλλ' ὅμως, ὦ Ἱμεραῖοι, ταῦτά γε ἅπαντα σκοπῶν, καὶ ὀργιζόμενος, καὶ τύραννος ὢν, καὶ ἔχων εἰ καὶ πάνυ ὡς ὀλίγιστα ἐβουλόμην, ἀλλ' ὧν γ' ἀναιρεθέντων ἐμέλλομεν ὑμᾶς σφόδρα ἥδιον ἀνιάσειν, ἐφεισάμην αὐτῶν, καὶ ἀπέπεμψα ἐπαίσας. εἰ μὲν οὖν καὶ αὐτοὶ τὸ δίκαιον ἂν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογιζόμενοι ὅτι οὐχ ἅπασιν ὀργὴν, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας, ἢ τρεῖς, ἅπαντα ἀποτρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά. εἰ δὲ Κόωνα ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα πεφυσημένος σώζεται, αὐτοῖς βάθεσι ὑποδεῖτε ἀνάξιον ἅπασιν γενέσθαι τῆς πόλεως. περιόψομαι γὰρ ὑμῶν μηδὲν ἐπιεικέστερον φανῆναι, ἢ ὑμεῖς νομίζετε.

ρκϚ'. Ἀθηναίοις.

ΑΦίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος ὁ πλάστης ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, δημιουργήματα πάνυ τῆς κατασκευῆς ἀποχρῶντα κομίζων· ἐφ' οἷς ἄσμενοί τε αὐτὸν ἐδεξάμεθα, καὶ δώροις ἀξίοις, ἃ τε ἔτυχε, καὶ ἃ ἦκεν ἀφ' ἑαυτοῦ πατρίδα, ἠμείψαμεθα. ὁ δὲ οὐτὸς ὀλίγου χρόνου χαλ-

Attamen, ô Himerenſes, his omnibus perſpectis, iratus cum ſim & Tyrannus; cùmque *in poteſtate* habeam licèt non quos vellem, tamen quos interfici vos non minùs ægrè ferretis, illis peperci, & lautè ſuſceptos remiſi. Quòd ſi viciſſim juſta facere velitis, *boſ ad me mittite*, vobiſcum reputantes vos non omnem meam iram *experturos*, ſi impendentia univerſæ civitati mala in duos vel tres viros avertatis. Sin Conon, cujus corpori vulgo illuſiſtis, ſervetur, efficietis ut univerſa veſtra civitas funditus evertatur. Dabo enim operam ut nihilo humanior vobis, quàm vos cenſetis, videar.

122. *Athenienſibus.*

VEnit ad nos, ô Athenienſes, faber veſter Perilaus, qui nobis opera ſummâ arte abſoluta attulit: quorum gratiâ læti illum excepimus, & digna *illi* munera cùm ob artem tum præcipuè ob patriam retulimus. At ille non longo abhinc tempore taurum ex

ære

χαλχοδυσάμψος ταῦρον, μεγέθει πλείω ἢ κατὰ φύσιν εἰς Ακρά-
γαντα ἰωέγκεν. ἤσθημεν οὖν ζῶον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ συμ-
πρόφορον, εἰσδεξάμενοι· καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν
κατεφάνη ξένημα, κόσμου ἄξιον· ἤ γάρ πω τὸ σῶμα λε-
λοχισμένον ἐπεδείκνυτο μόριον. ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν
ἐγύμνωσε πάσης μὲν ὠμότητος καὶ ἀνάπλεω φόνου, θανάτου δὲ
θανάτου δυσπλημότερον μόριον, τότε δὴ τὸ τέχνης αὐτὸν ἐπαι-
νέσαντες τὸ τρόπων ἐπιμωρήμασα, καὶ τὸ ἰδίας ὀργῆς τὸ ἐπὶ
δειξιν αὐτὸν ποιῆ τὸ ἄλλων, ἐπεὶ κακουργότερον οὐδένα τῶν
δημιουργήσαντα ἐξεύρομεν, δικαίας ἠξιώσαμεν. ἀνεβιβά-
σαμεν οὖν αὐτὸν, καὶ ἐνήφαμεν ὡς αὐτὸς ἐπεξέλθοι τὴν
ποινὴν. πικρᾶς δὲ τὸ ὀπτήσεως ἀληθεῖς ὕσας τὰς ἐπο-
δείξεις δέδωκεν. ὅτε γὰρ εἴδομεν τίς ὁ πεμωρήμενος, ὅτε ἠκού-
σαμεν γόων, ὅτ' ὀλοφυρμῶν· τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλο-
φύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο.
ὑμᾶς δὲ, ὦ Αθηναῖοι, ποιησανόμενος ἄχθεσθαι ποιεῖ τὸ ἀνα-
ρέσεως τὸ δημιουργῦ, καὶ δι' ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς ἐθαύμαζον, καὶ πῶ-
ἀπορ-

ære fabricatus grandem ultra naturæ modum Agrigentum tulit. Animal itaque laboribus aptum, & hominum consortio assuetum læti accepimus; & hoc spectaculi Tyranno dignum censuimus, & meritò universo orbi *publicè exhibendum*: nondum enim nobis occultam intus perniciem ostenderat. Postquam autem recluso latere aperuit cædem omni crudelitate plenam, & mortem omnium acerbissimam, tum laudatâ hominis arte ipsum ob mores supplicio affeci; & opificem, quo neminem inveni deteriorem, di gnum existimavi qui ante alio proprii inventi specimen daret. I lum itaque inclusimus, & ignem ut ipse indicaverat, subjecimus sic inhumanæ artis verum edid specimen: neque enim quis sup plicio afficeretur vidimus, nequ audivimus gemitus aut lamenta vociferationes enim intus boan tis ad aures nostras æs emu giit. Cùm verò vos, ô Athe nienses, artificis necem ægrè fe re, & nobis irasci audirem, m rabar, neque adhuc adducor credam

ἀπιστῶ· εἰ μὲ γὰρ ὅτι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ἠκισάμθα
αὐτὸν μέμφεσθε, ἀπολογοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ μὴ δυ-
σωπότερον ὀφλεῖν μέρος. εἰ δ' αὖ ἀφ' ὧν τὸ ὁπωσοῦν
ἁμαρτεῖν, κινδυνεύετε παντὶ μᾶλλον ἢ ὅτι ἀξιοτιμ q
ἀσφαλεστέρων πικροτάτων ὀφλεῖν ὠμότητα. ἢ γὰρ ἑνὸς
ἀνδρὸς τύραννον, ἢ ἁπάσης ὑμῖν τῆς πόλεως ἐπ' ἀνάγκη· τῦ-
το δὲ ἀφαιρεῖσθε μόνῃ τῇ ὑμετέρᾳ πρὸς με ἀφ-
ροσύνῃ. εἰ μὲ γὰρ δικαίως ἀνὴρ ἀπώλετο, ἀ προσήκει τοὺς
ἀρίστους ἀ τῶν φύσιν ὄντας Ἀθηναίων ἐκείνῳ, ἂ χάριν
ἔχειν ὑμᾶς μέμφοιτ' ἄν; εἰ δὲ ἀδίκως, ὑμεῖς μὲν ὁμο-
λογεῖτε ὄντες ἀμείνους ἢ Περιλάου. ἐγὼ δὲ
οὔπω δίδωμι τῷ τιμωρίαν πεπρᾶχθαι ἄδικον, πρὶν
ἂν ἐμαυτῷ δόξω πρῶτα τῶν δικῶν εἰργάσθαι. καί τοι
πρὸς τοῦ τυράννου τὸ δίκαιον ὄντες ὁπόσοι ζητᾶ, τὸ γὰρ
πλεῖον αὐτὸν, τοῦτο ἔοικεν εἶναι. ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλές,
καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὀχυρώτατον ὑπεξελὼν πότ' ἂν δόξαι-
μι, ὅταν κατ' εὐθεῖαν μὴ πεπιμωρῆσθαι δοκῶ. πέποι-
θα

credam: si enim *id* reprehendatis, quòd graviore cum supplicio non affecerim, hoc pro me respondeo, gravius me non *potuisse* excogitare: sin verò, quòd omnino pœnas dederit, cavendum est ne vos omnes qui tam magnificè humanitatem vestram prædicatis, acerbissimæ crudelitatis arguamini. Aut enim unius viri, aut universæ vestræ civitatis erat hoc opificium; utrius fuerit ex vestro erga me animo dignoscetur. Si enim vir justè periit, at nemo Athenienſium illi aut moribus aut naturâ similis sit, quare nos reprehenditis? Sin injustè *periisse dicitis*, confitemini vos nihilo meliores esse Perilao. Ego autem supplicium injustè fuisse sumptum non concedam, priusquam præter jus egisse mihi ipsi etiam videar. Quanquam enim à Tyranno nemo justa exigit, cui quodcunque ad illius salutem facit id etiam fas esse videtur; ego tamen *è contra* securitati meæ Tyrannidisque firmitati tum deesse videor, cùm præter æquum pœnas irrogem. Persua-

sum

ϑα δὲ μήτ' ὑμῶν τῷ, μήτε τ̃ ἄλλων Ελλήνων, ἢ λώ
ϛιον ἄδικον φανεῖσθαι, ἢν τις ἐπεξις ἐπεκτήνατο, αὐ
τὸν ἐμφορήσασθαι ἢ μηχανησάμενον· τεκμηρόμενος ἐκ
τε τ̃ν λοιπ̃ν ἁπάντων, ὑχ ἥκιστα μὴν τοι καὶ δι
ἐμαυτὸν, ὅτι μοι ταύτῃ μάλιστα πεποίηκεν πονηρὰ
ἔδοξε· καί τοι γ' ὡσπερ ἐμὲ ἢ ὄλεθρον εὗρε χρὴ τ̃ ὅτι
ϛυλδύνων ἀχθηδόνων· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, ἐν οἷ
ϛ φύσῃ δικαίᾳ κεῖται ἀπεδείχθην, ἀφῆκα, ἁπλοῦ
δὲ αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. ὑ μὲν κα
ὃ πικροτέρᾳς ἐᾷν πολλοὺς ὑπάρχειν, ἢ δεῖν ἐμοὶ σωα
γρεῦσον, ὑ ἡμερώτερ@ φανεὶς ἢ δόξης, μᾶλλον ὅτι
ϛυλδήσεσθαι, ὑ ὅτι πάσῃ πάντα πνὰ πεφυμένο
εἰς ἐμὲ ἕξει ἢ τύτῳ κολάσεως, ὑ ὡς βέλτιον ἴσως τ
βίᾳ χρῆσθαι, ἕξει τὴν ἀνάγκην τ̃ν ἐπιχειρούντων
ἀλλ' ὅμως ταῦτα εἰδὼς ἅπαντα, ὑ ἢ ὕστερον εὐφημία
ϛὸν δρόμον, δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώπου
τοιύτῳ μόρῳ ἄρξαντα, εἰ) ἀπρόφητον. ἕξει τοῦτο ἂν τὸν
ἄλλο

sum autem habeo neque vobis neque aliorum Græcorum cuiquam pœnam injustam videri, si quod aliis fabricatus est mali ipse subeat faber. Quod constate puto tum ex cæterorum omnium sententiâ, tum potissimum ex meâ, cui eum hoc modo punire maximè æquum videbatur; licet mei gratia necem hanc gravissimam contra mihi insidiantes invenerit: quâ in re, ejus quod naturâ justum est judex constitutus, meam salutem posthabui, & id unum quod per se justum est expendi. Quare cùm ex re me fore perspexerim, ut quàm plurimi sint crudeles, & si lenior essem quàm hominum fert opinio fore etiam insidiis magis obnoxium, & hoc supplicio alios prompto in me animo deterritos iri, & oportere me non ni necessitate adactum in insidiantevi uti: cùm hæc *inquam* omni perspexerim, famæ apud posteros nihil indigus iniquum dux ut qui contra homines homo tale excogitasset tormentum impu nè abiret. Quare machinis quibu

ali

ἄλλους μηδὲν ἀδικήσοντας αὐτὸν ἠπείχθη τέχνας ἐγκαταφῆσαι, ταύτας εἰδίκως ὑφ' ἡμῶν τ' ἀξιωθέντων χάριτος τοιαύτης ἐτεφρωρήθη. τάχά τις ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκούων ὃ νῦν λέγομεν, ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις, οἷς ἐπενόησε καθ' ἑτέρων, ἐκπεσεῖν καὶ ἐξευρέντα, πολλοῖς πάνυ με ἐλαττοῦσιν ὀφείλεσθαι νομίζει, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλας τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ, καθ' ἑαυτὸν δὲ τοὺς μόρους ὑπομεμετρῆσθαι; ἀλλ' εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέψεσθαι ἐθελήσετε, εὑρήσετε ἂν οὔτε δρῶντας ἑκόντας ἡμᾶς, οὔτε εἰ πάθομεν δίκαιον τῷ δαίμονι, δικαίως ἀπολαύοντας. καὶ γὰρ ἐξουσίαν ἔχοντες δρᾶν ἅμα τὴν τυραννίδα τὸ πρὸς ὠμότητα, ὅμως ἴσμεν ἔκτοπα ὄντα· καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀναλαβεῖν δυνάμενοι, τὸ μέν, ὅτι δεινὰ ταῦτ' ἐστίν, ὁμολογοῦμεν. εἴθε μὴν τοι μηδὲ δρᾶσαι αὐτὰ πέφυκε ἀνάγκη ἐδιάθημεν· καὶ οὐδεὶς ἕτερον ἂν, ὡς ἔοικεν, ἡμῶν πρόντων. τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἢ τῶν ἄλλων

alios minimè illi injurios exuri voluit, iisdem ipse à nobis, quibus hoc donum obtulit, meritò incluſus eſt. Aliquis fortaſſe veſtrum, ô Athenienſes, hoc à me temere dictum arguat; nam ſi eodem quemque mortis genere cruciari par eſt, quod in alios excogitavit, cenſebit me omnibus deberi furiis, imò non omnes ſufficere meæ unius animæ, atque ita me in meimetipſius exitium legem ſtatuiſſe. Sed ſi ſemotis inimicitiis rem ipſam conſiderare velitis, invenietis neque nos ſponte *injuſti quicquam* egiſſe, neque ſi quid paſſi ſumus quod Deo viſum fuerit, id juſtè nobis accidiſſe. Quanquam enim nobis ob Tyrannidem crudeles eſſe liceat, eâ tamen uti licentiâ enorme arbitrati ſumus: quumque nihil eorum quæ jam facta ſint revocare poſſimus, tamen atrocia fuiſſe *ingenuè* fatemur. Utinam autem ad ea nos dura neceſſitas non coegiſſet; tum enim nemo præ nobis humanitatis laude honeſtaretur. Quis enim veſtrum eſt, ô Athenienſes, aut

ἄλλων ἀνθρώπων, ⸗ ὑπεβουλεύοντα ἑαυτῷ ἐχθρὸν, ᾧ
ἀφ' ἁπάσης ἀμυνῆς ἀδικιῶν ἐπιμωρήσατο; τοιοῦ-
τον εὑρὼν Περίλαον ἐπιμωρησάμην, καὶ σαφῶς μὲ-
ἐμαυτῷ ἔνθεσμα δρᾶν, ἀδικωτάτῳ δὲ ἔχω, τὸ μ
μετὰ γνώμης ἑτέρου, ὃ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πεπονθο-
μένοις ἀνάσκεπτον. ἐγὼ μὲν, ὦ σοφώτατοι γενεῖ
Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τούτῳ τὰ ὑμέτερα ἤθη ἐμιμη-
σάμην. ὑπερῆν δὲ, ἃ δέον ἔχειν ἡμᾶς τοὺς τυ-
ράννους, μετεδίωξε· καὶ δικαίως· οὐχ οἵοι φύσει ἦμε
ἀλλ' οἵους ἡμᾶς αὐτὸς ἔπλασεν, εἰς αὐτὸν ἐγενό-
μεθα. εὖ μὲν τοι καὶ νυνὶ ἴστε, ὅτι ἅτε ἐγὼ ἰδιωτεύων
Περίλαος ἂν ἦν, ἅτε ὑπερῆν μοναρχῶν, Φάλαρις
ὑμῖν μέν τοι οὐχ ὅτι ὄνειδος ἐὰν χαλεπήνητε ἐπ
τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητ
τοὺς τοιούτους. κοινὴ μὲν γὰρ ἅπασι ἀνθρώποις ἡδί
κει, καθ' ὃ τοιούτοις ἐπενόει μόρους· ἰδίᾳ δ' ὑμᾶς ἁμ
βάλλων εἰς ὠμότητα, καὶ τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθ
λυμαινόμενο

aliorum hominum, qui insidian-
tem sibi inimicum omni vindictæ
genere afficiendum non censeat?
talem expertus Perilaum supplici-
cio affeci, consciusque mihi sum,
me injusta quidem patrasse, sed
tamen quod solatio esse queat,
invitum; cum idem interim à
me punitis mecum commune
non sit. Ego quidem hac in re, ô
sapientissimi indigenæque Athe-
nienses, vestros mores imitatus
sum; ille verò quæ nos Tyran-
nos decent secutus est; meritò
itaque non quales naturâ fuimus,
sed quales ipse nos fecit, tales e
ga illum nosmet gessimus. Ben
autem hoc sciatis, quòd nequ
ego, si privatus, Perilaus essem
neque ille, si monarcha, Phala
ris: vobis autem opprobrio fo
re, non solùm si hujus supplì
cium indignemini, verùm etia
si huic similes non puniatis: e
enim quòd talia mortis gene
ra excogitavit, universum hom
num genus communi injuriâ a
fecit; singulari autem vos, quibu
crudelitatis aspersérit macula
insitosque civibus *vestris* more
pollueri

λυμηρόμβρ. ἅπαντας μὲ οὖν οἶμαι τ πρόπον τ πιμωρίας ἐπαινεῖν· ἄξιοι γὰρ ἃ τοιῦτοι πολῖται. εἰ δέ πς ὀχθεῖν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, ἰδέτω ὡς οὐδὲ Περιλάῳ ἄρεστα ὑποδέξαμεν.

ρκγ'. Λυσικλῆ.

Ὀργαυμάζω τ αἰτίαν δι' ἣν οὐδὲν ἔχεις ἐμφερὲς ὅτε τῷ πατρί σου, ὅτε τῷ υἱῷ, Λύσικλες. ὅτε γὰρ εἶ Λυσικράτους υἱὸς, ὅτε Νεοπτολέμου πατήρ. ταῦτα δέ φασι τ μητέρα σου, καὶ τὸ γυναῖκα σὴν πολλοῖς Σικελιωτῶν ἀφροδεβαιῶσθαι· ἃ μὲν τοῦτο τῶν μεγάλων τυγχάνειν ἐπαίνων· ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τ θαυμαζομένων ὄντι, τὸ σὴν πάντας μὲ, μάλιστα δὲ σὴν εἰδότας ἀψευστεῖν.

ρκδ'. Πολυδεύκῃ.

Τοὺς ἐμοὶ σὲ τ χάριν δίκῃ ἀναιρεθέντων πολεμεῖν σκευαζομένους, Πολύδευκες, ἀκούσαντας καὶ σαφῶς εἰδότας σὲ ὅτι τοῦτο ποιήσουσι, πιμωρὸς ὁμολογεῖν δέον. σὺ

olluerit. *Vos* itaque omnes ſupplicii modum laudaturos puto: oc enim ejuſmodi civibus dignum eſt. Si quis verò ſit cui æc mors non placet, *is* ſciat nos neque Perilao quidem placuiſſe.

123. *Lyſicli.*

NOn miror, Lyſicles, cur neque patri neque filio uo quicquam habeas ſimile. Neque enim es Lyſicratis filius, ed Neoptolemi pater. Hoc autem aiunt & matrem tuam, & uxorem confeſſas apud multos Siculos; adeoque magnam mereri laudem. Hoc enim ex iis eſt quæ laude digna ſunt, apud omnes, præcipuè verò apud ſcientes, vera profari.

124. *Polluci.*

QUi eorum gratiâ, quos ego judicio damnatos ſuſtuli, bellum mihi parant, Pollux, quia & audiverunt & probè ſciunt quamobrem hoc faciunt, ultores ut fatearis neceſſe eſt:

σὺ μὴν τοι κατηγορῶν σὺ Συρακυσίοις ἐμοῦ, τὸ μὲ πο
μωρὸς ὡς δεινὸς λέγεις· τὰς δ' αἰτίας (ἃς μάλιστα ἔδ
ἐφ' οἷς ταῦτα ἔπαθον ὡς ἀνήκεστοι, οὐδέποτε ἠξίωσα
σωθεῖναι. ἐχρῆν γὰρ, ὦ δημαγωγὲ Πολύδευκες, λέγειν
μὲν τὸν θάνατον, ὑπιδείκνυσθαι δὲ τὴν αἰτίαν, ἵνα κ
σωφρονίσῃ τὴν αἰτίαν μᾶλλον ἐπαύρῃς τὰ πάθη, καθ' ὧν ἀ
πολιτεύῃ. εἰ δὲ αἰσχύνεσθε γυμνῶσαι τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς
κατηγορεῖτο, τίνι δικαίῳ πολεμήσετε ἐπ' αὐτοῖς, μα
τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα.

ρκέ. Λακείτῳ.

Ως μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίσασθαι πε
τοιαύτης ἐλπίδος τοὺς ὕπω διδόντας, οὐδ
ἐβουλόμην ἂν θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων λα
βεῖν ὑπὲρ σοὶ πεῖραν. ἐπειδὴ δὲ ἡμέτερον φόβον ἡ σ
νενίκηκε ῥώμη, ἀγαθῷ μὲν οὖν οἰωνῷ τοιούτῳ κέχρησαι
ὅτι καὶ τἄλλά σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο. πεπαῤῥήκαμεν δ
οὐδ

tu interim cùm me apud Syracuſanos accuſabas, *mihi* ultoris nomen tanquam odioſum imputaſti; cauſas autem (quod maximè oportebat) quare hæc, nimirum utpote inſanabiles, paſſi ſunt, afferre non dignatus es. Oportebat enim, ô concionator Pollux, mortem quidem commemorare, & cauſam etiam *cur illata ſit* oſtendere, ut ex eo præcipuè eorum affectus, apud quos rempubl. geris, vehementiùs incitares. Sin pudet verò cauſas proferre ob quas in judicium vocati ſunt, ego per Deos non intelligo quonam jure ob eas bellum moliamini.

125. *Lacrito.*

SIcut te minimè oportuit tan
levi ſpe inductum in tant
me timidum adeo diſcrimina con
jeciſſe; *ita* neque me ex auda
cioribus cœptis virtutis tuæ per
culum facere. Quoniam verò no
ſtrum metum tua ſuperavit forti
tudo, bonum hoc omen habe
etiam alia juxta animi tui ſenten
tiam eventura. Hinc tamen nob
nihil

οὐδὲν τι μᾶλλον, ἀπηλλαγμένῃ σου. Ἀλλὰ καὶ ἐπεταράχθημεν τοῖς φοβηθεῖσι, καὶ μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶν περὶ τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀναχρεμάμεθα. Ἀφ' οὗ οὖν καὶ ἀποστέλλοντες ἐπῃνέσαμεν, ταῦτα ἂν ἀξιώσαιμεν ἀπηρκότα, περὶ τοῦ χωρίου ζητεῖν ἡμῖν πεποιεῖσθαι Λάκειτον, ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων καὶ πόλεων καὶ τυραννίδων, καὶ αὐτῆς γε (νὴ τοὺς θεούς) τῆς ψυχῆς, ἑαυτοῦ εἶ) νενομίκαμεν.

ρκϛ'. Τῷ αὐτῷ.

Καὶ τῶν ὑποσχέσεων μέμνησο Λάκειτι, καὶ τῆς Φαλάεδος ἐρημίας φείσῃ. Οἶσθα γὰρ ἀποδία λείπομαι φίλων, οὐκ ἀγνοεῖς. Ἐπιστέλλω δὲ περιφόβως ὑπὲρ ἔχων, ὅτε τὴν τῶν πολλῶν ἰσχὺν πεφευγὼς ἔγωγε (πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσι κατάδεέστεροι) ὅτε τὴν τῶν συμμάχων ἀθέειαν (τῷ παντὶ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωμαι) ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον ἤδη προθυμῇ μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια, ἀχθόμενος εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐπὶ χρόνῳ προσομβρίοις πρέσῃ· μέμνησο δὲ, ὅπῃ σοὶ παρακαλαπήκιον

nihilo plus fiduciæ eſt, dum tu abes; imò plus curæ accedit, & donec ſalvus redeas à reſponſis tuis toti pendemus. Quæ igitur tibi hinc dimiſſo diximus, ea *à te* fieri vellemus, ut nempe præ regione ſtuderes nobis conſervare Lacritum, quem locis multis, civitatibus, imperiis, imo & ipsâ (per Deos) animâ chariorem exiſtimamus.

126. *Eidem.*

ET tui promiſſi memineris, Lacrite, & Phalaridis ſolitudo tibi curæ ſit. Quàm enim amicorum inops relinquar non ignoras. Hæc autem ita timidè ſcribo, non quòd metuam populi potentiam (multò enim nobis ſunt inferiores) aut ſociorum viribus diffidam (omni enim in re hoſtibus antecello) ſed quòd me terreat tua in præliis alacritas, ne jam magis ſtudeas in bello fortis videri, ægrè ferens quòd rebus omnibus uno tempore gerendis non interſis. Memor autem ſis tibi exeunti nos te credidiſſe depoſitum,

δήκιλω σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἵν' ὑπόσχῃ σώσ
ἡμῖν ἀποδώσειν· καὶ νῦν τοῦθ' ἱκετεύομεν, οὐχ ἵνα τ σαυτ
φύσεως ἀνάξιόν τι φρονήσῃς (τοῦτο μὲν γὰρ ἀδύνατον) ἀλλ
ἵνα εἰς πολλοὺς ἀγῶνας ἑτέρους ἔχῃς ἐπιδείξασθαι σαυτὸν μα
χητὴν φιλόμοχθον. Τανῦν δὲ κἂν αὐτὸς σαυτῷ γένῃ μαλακώ
τερος, ἐν ἄλλοις ἡμῖν σεαυτὸν ἐκπεπληρωμένον ἀποδώσεις

ρκζ'. Επιστράτῳ.

ΜΗ βιάζου με νικήσαι δίκας ἀφ' ἃς οὐ λαβεῖν
τοὺς ἤδη πρέπει τα· μηδὲ ἐμβαλλου τῇ
σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλαρίδος ἔλεον, εἰ καὶ πάνυ
τοῦτο σεβεσθαι πραγματώμενοι τῇ νῦν τυράννου χρησό
μεθα ὀργῇ.

ρκη'. Αριφοίτῃ.

ΜΗ λογίζου τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς Ταῦρον ἀνη
λωμένων. πλείους γάρ εἰσιν, ἐὰν τὰς πρά
ξεις αὐτῶν ἐξετάσῃς, ἢ τὰ ὀνόματα· ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦ
τοι ὄντες ὑφ' ἡμῖν ἐγένοντο. σὲ δὲ οὐκ ἠξιοῦμεν ὥστε νεώτε
ρον

positum, quod incolume nobis te redditurum pollicitus es: & id nunc flagitamus, non ut te quicquam indignum facias (id enim fieri non potest) sed ut in alia multa certamina strenuum te conserves pugilem. Nunc verò etiamsi teipsum paulo magis pusillum præstes, in cæteris te consummatum exhibebis.

127. *Epistrato.*

NE me supplicium à te sumere tandem cogas, qui ter veniam concesserim; neque animo tuo reputes alienam esse à Phalaride misericordiam, etiamsi hanc *jam* minùs reveriti Tyranni utemur irâ.

128. *Ariphætæ.*

NUmerum eorum, qui in Tauro sunt occisi, ne re censeas, plures enim sunt si facta illorum spectes, quàm *si* nomina: qualescunque demum fuerint in nostram redacti sunt potestatem. Te verò ita juve
nem

μη ὄντα θρασυτέρας ἐπαναγρεῖσθαι φρυνίδας. δυσήνους γὰρ ἀκούομεν, τοὺς ἡμῖν ἀντιφέξαντας. ἐπεὶ δὲ ὀρέγῃ μεταβολῆς τοῦ βίου ἰδεῖν, παύσασθαί μὲ ἔπι πράγμασι, καὶ τοὺς θεοὺς ἔχ ὡς δεδιὼς ἐκεῖνό σοι κακόν τι παθεῖν (οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις) ἀλλ' ἵνα μὴ ἀγὼ σὺ συνέθμος τοῖς τοῦ ζαῦρον γεννήσασιν γένῃ, ἀγὼ ἀφροσύνης ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα, συμφρονήσεις ἐκεῖνο ἐμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ πείθῃ, τάχα σὺ σφόδρα θρασυδέχου ἀγὼ περὶ ταύτης ἡμῖν τοῦ πραγμάτων ἐκτίσαι δίκας.

ρκθ'. Τιμολάῳ.

ΤΟ μηδὲν ἁμαρτάνειν, εἰκότως ἴσως ἀγὼ δικαίως θεῶν νομίζεται· τὸ δ' ἁμαρτάνοντα τούτῳ αὖπαρ θρασὺ ὄλλον σεσωφρονίσθαι, ἀνθρώπου· τὸ μὲν τοι μηδὲ πταίσαντα ἀτυχήσαντα πεφυλάχθαι, οὐκ οἶδα ἄλλου τινὸς ἐκεῖνο φρονήσεως δυνάμενον, ἢ κακοῦ. ἀμεινὸν οὖν (ἔπι γὰρ ἔγγιον προσελθυσόμεθα) ἑτέροις παράδειγμα τοῦ ἀβουλίας γενόμενον, αὐτὸν ἑαυτῷ μὴ δ' ἐκ τοῦ οἰκείας συμφορᾶς χρήσιμον γενέσθαι.

ρλ'. Φαι-

nem ſenilibus curis implicari noſtrum. Miſeros enim omnes reddimus, qui nobis repugnant. Quocirca autem in mortem temerè ruis, ceſſare te moneo, non mehercle quòd metuam ne quid mali à te patiar (neque enim mulieſtri manu cadet Phalaris) ſed ne ſis cum illis qui in taurum conjecti ſunt numereris, ſupplicioque à me affectus, pars fias injuſtæ de crudelitate meâ calumniæ. Sin autem horem non geſſeris, hujus etiam ſuæ hortationis *neglectæ* pœnam te à nobis daturum expecta.

129. *Timolao.*

NIhil peccare jure ac merito Dei *ſolius* eſſe cenſetur; poſtquam peccatum ſit, hoc ipſo in futurum recipiſcere, hominis: cùm autem infæliciter lapſus fueris inde non cavere, neſcio cujus cenſeri poſſit niſi improbi. Turpe eſt igitur, (adhuc enim propiùs accedemus) ut qui temeritatis exemplum aliis præbuit, ſibi ipſi ne ſuâ quidem calamitate doctus proſpiciat.

130. *Phæ-*

ρλ'. Φαιδίμῳ.

Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ, καί τοι χαλεπώτερον τὰς αἰτίας ἐφ' ἑκάστῃ κατηγορίᾳ διεξιέναι· ἀλλ' ὅτι ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν σὲ περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι· τοὺς δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευδεῖς νομίσαμεν, πρὶν ὅσον ἐδείσαμεν ἐλέγξαι σὲ περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν. εὖ μὲν τοι ἴσθι, ὅτι καὶ τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ὑπὸ αἰτίας πολλάκις ἐλέγχεται, ἀσφαλὲς αὐτῷ τοῦ δαίμονος ἔδοξαν οἱ περὶ αὐτὸν δεδιότες κεκολάσθαι. φείσῃ οὖν ὅπως μήτε τῷ τρόπῳ ἡμῖν τὸ σεαυτοῦ ἐχθρὸν παρέξῃς μήτε τῇ τύχῃ. χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ ἐπαθὼν, ἢ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ὄντι δικαίοις ἀμυνῇ (ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ὑπερβαλέσθαι· ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτῷ τοῦτό με εὐεργετεῖν βεβουλημένον ἂν ὀπισθότερον ὀφθήσῃ.

ρλα'. Φιλο

130. *Phædimo.*

TErtiò jam perſuaſum habemus nullam nobis illatam à te injuriam, graviùs licèt per ſingulas accuſationes criminibus undiquè urgearis: ſed te qualem voluimus, qualemque erga nos eſſe æquum fuit, talem duximus; & accuſantium ſermones pro falſis habuimus, quia veritatem de te diligentiùs ſcrutari verebamur. Bene autem & hoc ſcias, quòd ii quorum innocentia in judicium ſæpe vocata eſt, quique damnari timent, impunitatem ſuam fortunæ referenda cenſent. Cura igitur ut neque tuos mores nobis infeſtos reddas, neque *tibi* fortunam: & gr ve ducas non hoc ſolùm, quò cùm ſæpe & per ſingulas inj rias beneficio à me affectus p rem mihi gratiam non retuler (neque enim id ſinam ut *mea* benignitatem *cujuſvis* improbi ſuperet) verùm etiam quòd ga me, qui tibi benefacere v lim, ſolito humanior nondu evadas.

131. *Phi*

ρλα'. Φιλοδήμῳ.

ΕΝ μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεζάναι, Φιλόδημε, εἰ τοσαύτας εὐχὰς οἴει, καὶ ἀποιδὰς ἡμῖν ὑπὲρ σοῦ, ὡς οἴκαδε ἀποσῴσῃς, γενέσθαι, σοὶ τὰ πέντε ταλάντων, ὅπως ταῦθ' ἡμῖν σωθείη, ἃ μὴ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν σοὶ σοῦ χρηστὸν ἀπεδώκαμεν, ἀλλ' οὐκ αὐτῷ σοῦ τῆς ἑταιρείας. τοῦτο δὲ μὰ τὰς θεοὺς οὐδενὸς πλήθους ἐστὶν ἀντάξιον. εἰ δὲ πάντως θέλεις αὐτὸ σαυτῷ δοκεῖν ἐκπεφοιτικέναι τὰ παῖδα, ἔστι μὲ οὐδὲν ἧττον ἢ ταῦτα ἐκ τῶν σῶν· εἰ δὲ ἃ δοκεῖς, φθονεῖς ἐκείνοις τοῖς πέντε ταλάντοις τὰ αὐτὰ σαυτῷ ἔσεσθαι, τὸ τριῶκα δέκα ταλάντων ἀνάγραφον· ἵν' (εἰ βούλει) τῆς φοιτικὸς ὁ μὲν ἢ τῆς Φαλαρείδος ἢ ἡ ἑτέρας, ὁ δὲ ἢ Φιλοδήμου φειδοῦς. μαρτυροῦσα δ' ἡμῖν φοὺς σὲ πολλὰ ἢ μεγάλα Θεανὼ, χαρᾶς ἡμᾶς ἐναπίμπλησιν. ἃ γὰρ ἔπη παῖς οὖσα ἔπαθε, μήτηρ γενομένη μαρτυρεῖ.

ρλβ'. Αγη-

131. *Philodemo.*

VIderis, mi Philodeme, non mediocriter insanire, si me pro reditu tuo vota atque sacrificia ideo fecisse existimes, ut quinque talenta mihi fierent, quæ tibi nullâ lucri spe inducti dedimus, & non potiùs tuæ mecum familiaritatis gratiâ: quam quidem (ita me Dii ament) tum nullâ pecuniarum copiâ consulerim. Quòd si filiam omnino te dotatam videri velis, nihilo minus tua sunt etiam hæc *quæ à me accepisti*: sin id nolis videri, his quinque talentis totidem ex tuis adjice, decemque talentorum dotem numeres, cujus una pars (si ita vis) Phalaridis liberalitati, altera Philodemi opulentiæ referatur. Quòd autem magna multaque nostra beneficia apud te testetur, abunde nos gaudio replevit Theano. Quæ enim puella accepit, de iis mater facta testimonium præbet.

ρλβ'. Αγησιλάῳ.

Ἡ Τελεσίππη χαλεπῶς ἔοικέ σε φέρειν τὸ ἐν Συρακούσαις μονιμόν. εἰς δὲ τοῦτον δὲ πάσχουσα φιλάνδρως καὶ σώφρονος ἔργον γυναικός, ἐμαρτύρατο ἡμᾶς ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας, οὐκ ἀνέξεσθαι φάσκουσα εἰς πλεῖόν σε ἀπόντα, ἀλλ' ὀπιθοποιουμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα. γινώσκεις ἴσως ὃ βούλεται ποιῆσαι. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ἢ ποιήσειεν ἄν. ἐγὼ δὲ οἶδα τέ σε ὅτι δύνασθαι πείθειν ὡς ἀλλότριον ἑαυτῆς ἄνδρα νενομισμένον. καὶ κεῖνη μὲ ἐμὲ ἀξίως δύνασθαι ἐπανήκειν σε ἀναγκάσαι, ἐγὼ δὲ ἐκείνῃ. ἐγὼ γὰρ ὅπως οἰομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην φοβεῖσθαι. ἐπάνηκε οὖν, ἢ τοῖς πόθοῦσιν ἀπόδιδου σαυτὸν, εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνῃ ἀξίαν οὖσαν (νὴ τοὺς θεούς) ἀγαπᾶσθαι πλέον.

ρλγ'. Πο-

132. *Agesilao.*

TElesippe tuam apud Syracusanos moram ægrè ferre videtur. Cùm autem hactenus uxoris castæ, & virum amantis officium præstiterit, nos demùm quasi durum in te habentes imperium obtestata est, dicitque se (quippe quæ absentiam tuam diutiùs ferre non possit) patrem imploraturam. Nosti fortasse quid velit facere; quin & id porro facturam scias. Non enim verisimile est ut maritum sibi lege vinctum quasi peregrinum *abesse* patienter sinat. Et illa quidem me, ut te redire cogam, valere putat; ego verò illam: non enim te Phalarin juxta ac Telesippen vereri arbitror. Redi igitur, tequ iis à quibus plurimùm desideris redde, sive nos magis, sive illam, quæ ut à te vehementiùs ametur digna est, reverearis.

133. P

ρλγ'. Πολυμνήστορι.

Πολλά σοι ἡ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρησε Λάκειτος, καὶ πρὸ πάντα μάλιστα δὲ περὶ τῆς συμμαχίας τῶν πελτοφόρων. τῇ ἡδονῇ ἀσυδήν, καὶ τῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἀνδρῶν, ὃ χαλεπὸν ἀλῶναι δοκοῦσιν, ἡ τοὺς ἰδίους ἵππους, ὡς ἔοικέ σοι πρὸ χωρῶν ἀναλίσκεσθαι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲ ἐλάμβανες τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πάσας, ἐδεδοίκειν ἂν ἡ ἥττω μὰ τοὺς θεούς, μὴ ἡττῶμαι τῆς πρὸς σοῦ. νῦν δὲ σοῦ ἡ τὰς χαρίσας ἃ καθ' ὁ πέμπομεν ἀποδεχομένου, πεῖσθαι ὁ τύραννος ὁμολογῶ ἰδιώτου ἑνός. εἰ μὲν τοι τὸ παρὸν μὴ δέξῃ τὸ τέταρτον τῆς λείας ἀφαιρεθὲν τοῖς στρατιώταις, ἃ καὶ Λακείτου δίδοντος πρωτίστα οὐκ οἷός τε ἐγένου λαβεῖν, εὖ ἴσθι οἰκτροτέρους ἡμᾶς γενέσθαι οὐκ εὐπορεῖν (τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἐν ἡμῖν ὅτι σοῦ) ἀλλ' εὖ πάσχειν ὑπὸ σοῦ πρὸς τὸ ὅπιον ἀναγκάσεις.

ρλδ'. Τῷ

133. *Polymneſtori.*

TIbi apud nos amplum præbuit teſtimonium Lacritus, cùm de aliis rebus præclarè geſtis, tum potiſſimùm de illo cum ſcutatis commilitio: tuâ enim militumque diligentiâ captum ait caſtellum, ſuumque ad te (ubi ut par erat tibi locum ceſſit) equitatum deferri. Ego ſanè, etiamſi accepiſſes quæcunque ad te miſi, nihilominus vererer ne à tuâ vincerer benevolentiâ: *quanto majis* jam, cùm ea non receperis, me Tyrannum à privato vinci fatendum eſt. Si verò jam tertiam prædæ partem, quam dudum à Lacrito oblatam reſpuiſti, militibus diſtribuendam non acceperis, probè ſcias te nos coacturum ut, non dico ad benefaciendum (hoc enim nobis per te non licet) ſed ad accipienda à te beneficia in poſterum remiſſiores ſimus.

ρλδ'. Τῷ αὐτῷ.

Ἔδεισας ἡμᾶς τὰς ἀπειλὰς, ὦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι· παρόπ γὰρ τὴν λείαν διένειμας ὡς ἠξιώμεν, ἀποδοὺς τοῖς πονήσασι πᾶν κινδύνων τὰ ἔπαθλα, καὶ καλῶς. ὑφεῖναί τι χρὴ, καὶ ἐπιῤῥῶσαι μηδὲν ὀκνεῖν αὐτεῖσθαι παρά σοῦ, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὁπότε δέοι ἀγωνίζεσθαι, προθυμοτέρους ἐποίησας. τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρὶς; οὐδείς, ὅστις ἂν ὑπομείνῃ τοὺς κινδύνους. ἄλλοις μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἀκουέτω· ἐμοὶ δὲ μὴ μόνα ἀλλὰ καὶ λαμβάνων, εἰς τὸ ὑπομνήσεως ἡμῖν κατασκευάσαι τοὺς γραπτούς, ἐὰν εἰς τὰ μέλλοντα δεηθῶμεν, καὶ ταῦτα λαμβάνειν ἔοικας.

ρλε'. Τεύκρῳ.

Τοὺς μὲν γάμους ἦρχθαι τῆς Φιλοδήμου θυγατρὸς ἤκουον, ἣν σὺ νῦν ἡμῖν ὑπέσχου ἔτυχες, ἠκούσα-

μεν

134. *Eidem.*

MInas meas timuisti, neque ut te identidem rogem opus est: prædam enim distribuisti ut voluimus, iisque, qui *belli* laborem pertulere, periculorum præmia reddidisti; & hoc pulchrè. Quare ut nos læto erectoque animo simus, nihilque à te petere cunctemur, ut milites etiam, si quando pugnandum sit, alacriùs se accingant, effecisti. Quis enim præmio donatus id *porro* laboribus mereri non contendat? nemo sanè qui iis sustinendis est idoneus. Hæc igitur *munera* in aliorum gratiam ac cepisti: quæ cùm apud milites ut in nos prompto sint animo collocaveris, eo consilio videri accepisse, ne quando nobis in posterum eorum auxiliis opus sit.

135. *Teucro.*

Vide Ep. 131. 142. 14

PHilodemi filiæ nuptias, citiùs quàm tu nobis per epistolam significasti, confectas audivi-

mus.

μὴν φθάνῃ γὰρ ἡ φήμη καὶ τοὺς πάνυ πολλῇ σπουδῇ περὶ τὰς μιμήσεις κεχρημένους· ἐπεὶ τὰ χεῖρα τῶν γινομένων, καὶ διὰ μακροῦ τὸ θεᾶσθαι κομίζῃ, ἄγελος ἡ βλὸς. καὶ ἡμεῖς τάχα ἂν εἰκότως ἐμεμψάμεθα αὐτῷ τοιάδε διδαξάσῃ, καὶ διὰ τἄλλα μὴν ἀδίκως εἰς τοσαύτην ὠμότητα διαβαλλόμενοι, οὐχ ἧκιστα δὲ καὶ διὰ ταύτην κατεγνωσμένοι. φέρει γὰρ ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν θεσπίζουσα τοῖς ἀκουσομένοις· καὶ διὰ ταύτην, ὅτ' ἰδόντες ἐμὲ τὴν νεῶν ὄντων πνὲς, ὅτε πειρατὴς, ὡς ἐπ' ἀνθρώπων γεγονότα ὀλέθρῳ προβέβλεται. ταῦτα μὴν οὖν ἐμὰ βαλαπωρήματα, καὶ οὐδενὸς ἐπίσου. τὴν δὲ οἰκίαν, εἰς ἣν ἐπελεύσησθε αἱ πρῶται σιώδαι, Λεόντι τε καὶ Θεάνοι κρατεῖν αὐτοὺς, ὡς ἔχουσιν, ὑπείκετε, μηδὲ ἀνίετε τὸν Υμέναιον ἀπὸ τ' ἑστίας, ἔνθα ἤδη. ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς κομισομένοις ἀποδοχῆς νενομίκαμεν. φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα ἂν τὰ πρῶτα ζωσμὰ ἀπόλωνται παρθενίας.

φθόνῳ

mus. Fama enim etiam eos, qui in rebus indicandis maximè assidui sunt, prævenit; utpote quòd Dea, etiamsi per longa intervalla deferat, facinorum velox sit nuncia. Et est sanè cur ego cum illâ *de injuriis* meritò expostulem, quòd talem me *vulgo* exhibuerit, *quodque* cùm aliis de causis, tum non minimè ob illius calumnias crudelitatis infamiâ damnatus sim; undequaque enim circumsonans apud omnes malum me prædicat. Quare nonnulli qui neque viderunt me, neque experti sunt, nihilominus quasi natum in humani generis perniciem execrantur. Et hæc quidem alteri eveniunt nemini, sed mihi propriæ sunt ærumnæ. Quin tu Leonti & Theano domum eam, in quâ primùm convenere, uti jam habent, adhuc tenendam permittas, neque Hymenæum ab iis laribus, ubi cantu celebrari cœpit, amoveas. Dignum hoc donum censui quod qui accepturi sunt amplectantur. Sponsis enim charissima sunt ea loca, ubi primum iis soluta est zona.

Invidiâ

φθόνῳ δὲ Συρακουσίοις μᾶλλον ἄξιος Φιλόδημος, ἐλέου κεῖθεν· ᾧ μηδεὶς εὐτυχὴς ὕπως ἐν εὐδαιμονίας μοίρᾳ, ὡς ἐκεῖνος ἐν κακοπραγίᾳ τύχης τοῖς φθονῆσι νομισθῇ. Φάλαριν δὲ μισεῖτωσαν ἅπαντες (γὰρ παραιτοῦμαι μῖσος ἀζήμιον) εὐχέσθωσαν δὲ καλῶς ἔχειν σφᾶς, κἂν μή τινι προσποιῶνται, τοιοῦτοι αὐτοὶ λαβέσθαι φίλων.

ρλϛ'. Τιμάνδρῳ.

Τὰ πολιτεύματά σου τὰ ἐν Καμαρίνῃ, Τιμάνδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς ἐπὶ τοῖς ὑφ' ἡμῶν ἀπολωλόσιν, ἐπέρρωσε (μὰ τὸν Δία) θέλοντας τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐπεῖξαι τῷ ταύρῳ. ἐδεδοίκειν γὰρ ἄρειόν σου αὐτοῖς ἐπιχορηγήσας, πρᾶόν σέ τι κατ' ἐμοῦ τῇ πόλιν ἀνιστάντα. ἡδέως γὰρ ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δήμῳ, ἕως οὐκ ἀφῶνται Καμαρινᾶῖοι τῆς σῶν ἀνεχόμενοι λόγων

Invidiâ autem magis quàm misericordiâ à Syracusanis dignus judicetur Philodemus; nemoque invidis videatur ita fælix in prosperis rebus, atque hic in *ipsis* infortuniis. Phalarin autem omnes odio prosequantur (odium enim *imbelle & innoxium* non deprecor) at secum *interim* vehementer optent (quod etiam apud quosdam non dissimulant) ut tales ipsi consequantur amicos.

136. *Timandro.*

TUa apud Camarinenses rei publicæ administratio, Timander, & plurima ob eos, qui nobis occisi sunt, querimonia no mehercle etiam invitos impuli ut Cleombrotum tauro includere mus. Verebar enim ne tu, datâ i li veniâ, civitatem in me commo vere cessares. Meipsum enim po pulo libenter do, ut de me *qui quid velit* in publicis consiliis aga quamdiu Camarinenses tuis con siliis auscultare non erubescant

cuju

ἢ τὸ πολιτεύμαζα, ἐχ ὅπως ὅδε Φάλαριν ἀμύνωμαι, ἀλλ' ὅδε ὅδε οἰκέτην Φαλάριδος ἂν ἤθελον. ἢ χαλεπὸν μὲ, εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἄψασθαι τοῦ ἔργου· τῷ δὲ ὁ πόλεμος αὐτοῖς τῷ σώματι βαρύτερος τοῦ συμβούλου, μᾶλλον δ' ὁ δημηγόρος ὅδε μικρὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ζαλαπωρίας. ἐγείρειν μέν τοι τὸ πλῆθος λέγοντα τοὺς αἰτίας ἤρμοζεν, ἵν' ἡ πεισθεῖσα πόλις ὑπὸ σοῦ στρατεύεσθαι πολεμικοῦ σφόδρα ἀνδρὸς ἀναγεάφηται, ὑπὲρ οἷα πεπονθόσιν πημονὰς ἀνίσατο. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετε, καθ' ἕνα γὰρ ὑμᾶς νουμαζόντων πολλὰς αἰτίας, ἀπιρτημένας ἔξω λέγειν· ἀλλὰ μέν εἴ τις ἀφεὶς τοὺς τὸ τέλος, ἀφ' οὗ μὴ δοκεῖν ὅσιον, αὐτόν σε σκέπτοιτο, ὃς πάντων χαλεπώτερον τυχεῖν ὀλέθρου νομίσειεν ἄξιον εἶναι, ὃς ἀποδώσῃ τινὶ οἰκίαν, καὶ τὸ χωρίον, ὃ (εἴ τι σοι παρῆν λέγειν) ἀνδράποδον, στρατὸν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, ὃ

Καμα-

cujus machinationes non solùm non Phalaridi, sed ne servo quidem Phalaridis nocere possunt. Sit difficile sanè foret, etiamsi facile admodum videretur cum Agrigentinis bellum, persuadere illis ut rem aggrederentur: jam vero bellum omnino gravius est illis quam consiliarius: vel potiùs orator ad has *belli* ærumnas non parvum affert momentum. Cum populum *ad arma sumenda* excitaret, oportebat simul causas *cur sumerent* commemorare, ut civitati, quæ à te viro *nempe* admodum bellicoso persuasa est ad bellum inferendum, exponeretur ob quæ *tanta* scelera ultrix exurgeret. Sed *hoc* noluistis. Cum enim vestrum quisque multas recensent causas, eas tamen ostendit quæ ad rem nihil pertinent. At si quis magistratus, *quibus convitiari* nefas videtur, missos faciat, & ipsum te diligentiùs contempletur, necesse est gravissimâ morte dignum censeat; qui venditâ domo, prædiis, mancipiisq; (si quæ à patre tibi relicta sunt) exercitum in me pretio conducis, &

Cama-

Καμαεναίοις νεώτερα ἀναγκάζεις φρονεῖν. ταῦτα δὲ ποιῶ
οὐδὲν ἄλλ' ἢ σαυτὸν μὲ ἀπέγνωκας (ἄξιον ἴσως ἴστε ὄντα
πολλὰ γάρ σοι ἡ δεινὰ πέπραχται) βιάζῃ δὲ τ πολ
τ σῆς ἀφροσύνης ὑκ ἐπάγεσαν ἀπολαῦσαι.

ρλζ'. Ennæ̀is.

EK πολλῶν πάνυ χρημάτων, ὧν ἐδανείσασθε πα
ἐμοῦ, ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες,
ταῦτα δ' οἷς μάλιστα χρείας χρημάτων ἐδεόμην ὑπερ
φιλοτιμηθέντες, οὐδὲ περὶ τούτου εὐπαρρήκατε, ἀλλὰ τέτταρ
μόλις ἀχθόμενοι, καὶ γενόντες διελύσασθε, τέτταρα δ
ἀκμὴν κατέχετε. ἡ μὰ τοὺς θεούς, οὐχ ὕπως περὶ τούτ
ἀχθομαι, ὡς περὶ τ ὑπὸ τοῖς ἀφειμένοις χάριτος. ἡ μὴ χ
χρεωκοπία ὑμῶν (ἐὰν ὑπερίδωμι καὶ τοῦτο) πεντήκοντα μό
νον ταλάντων ἔχει ζημίαν· ἡ δ' ἀχαριστία ὑπὲρ δεκατάλαν
τον τ βλάβην. ὁμοίως γὰρ καὶ ταῦτα ἀποδώσειν ὑπισχνεῖ
σθε, καὶ τὰς περὶ ἐκείνων εὐεργεσίας ὁμολογεῖτε· ἃ τ
οὐδεμί

Camarinenſes novis rebus ſtudere cogis. Hoc apparatu nil *aliud agis*, niſi ut *non modò* vitæ tuæ ſpem omnem abjicias (quod forte ob multa à te ſceleratè perpetrata meritus es, ſed & civitatem pariter invitam in ſtultitiæ tuæ ſocietatem trahas.

137. *Ennenſibus.*

Vide Ep. 148.

EX multis pecuniis, quas à me mutuò accepiſtis, cùm octo tantùm talenta poſceremus, quibus inopia veſtra etiam tum, cùm mihi maximè iis opus fuit, le
vata eſt, ne in his quidem vo
bene geſſiſtis, ſed quatuor invi
tandem vix ægre ſolviſtis; qua
tuor verò adhuc retinetis, ob qua
(per Deos) non ita indignor, a
ob remiſſa illa, quorum apud vo
periit gratia. Veſtra enim frau
datio (ſi & hoc permittam) m
hi quatuor ſolùm talentis conſta
ingratitudo autem etiam decem
talentorum ſuperat jacturam. S
militer enim & hæc vos redd
turos polliciti eſtis, & pro ill
gratiam habere confeſſi: ita
null

σθημα. ὅτι δ' ἐν ὑμῖν ἔστιν ἀχαριστίας λῆσαι ἐλπὶς, ἃ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἔσθ' ὁμολογῶ· οὐκ οἶδ' ὅπως ἐγένεσθε ἐκπίειν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰ μὲν ἐκ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης, ἐγὼ συμβαίνομαι ὑμᾶς πρὸς τὰ πρέσβεων εἰδέναι ἔχειν, καὶ οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων εἰσφέρειν, ἀφίημι καὶ τούτων τὴν πόλιν· μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ τὰ ἀποδοθέντα βούλεσθε λαμβάνειν, ἀποπέμπειν ἕτοιμός εἰμι, εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, καὶ μὴ ἃ τοῖς δήμοις κλέψαντες, ἐξ ὧν ὑμεῖς κοινῇ πένεσθε, καὶ ταῦτα οἴσοντας. τὰς δὲ ἀναστάσεις τῶν εἰκόνων, ἃς εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς ἐμὲ προσεύχοντες ἐπαγγέλλεσθε, μὴ φιλοτιμεῖσθε· μᾶλλον γὰρ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ τὴν εἰς ταῦτα ὑμῖν χαρίζομαι δαπάνην.

ρλη' Λυσάνδρῳ.

ΕΦθάκαμεν τοὺς πρὸς σὲ πεμπομένους συμμαχίαν. πρὶν γὰρ ἐλθεῖν τοὺς παρὰ Εὐκλείδου στρατιώτας, εἴδομεν τοὺς πολεμίους. ὥστ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην

nulla ſpes de veſtrâ ingratitudine ſuperſit, ſi vobis, cùm ſolvendi ſint copia, ſolvere tamen viſum non fuerit. Quòd ſi hoc animo non ſitis, voſque â legatis veſtris inopiâ laborare cognoverim, & ex privatis quemque domibus aliquid *in ærarium* conferre, civitati etiam & hæc remitto: imò ſi velitis ea etiam quæ reddidiſtis redonare paratus ſum, ſi quid vobis inde emolumenti futurum eſt, neque depeculatores, qui populi bona rapiunt, unde pecuniæ publicæ tanta vobis penuria eſt, hæc quoque ablaturi ſint. Cæterùm de ſtatuis erigendis, quas gratitudinis ergo mihi per legatos pollicemini, nihil laboretis; cùm enim meam ipſius *pecuniam*, tum certè veſtrum vobis in hæc ſumptum *facilè* condono.

138. *Lyſandro.*

SUppetias à te miſſas prævenimus. Priuſquam enim Euclidis milites venirent hoſtes conſpeximus. Ita ut à conductis militibus utpote nimiùm tardis ad

μάχιμι ὑπὸ τῶν μισθοφόρων ὑστερησάντων μηδ' ὁπουῶν ὀνησιῶνται, εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας, ἡ νίκη ἀνάκειται· κινδύνων δὲ μειζόνων μεταχόντες ἐπάθλων λαμπροτέρων ἐτύχομεν.

ρλθ'. Ἀρειμάχῳ.

Οὐκ ἀχθόμεθα τὴν μεγαλοψυχίαν, οὐδὲ τὴν δόξαν, ἣν ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι. ἰδὼν γὰρ οὐκ ἴσως τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη καὶ δικαίως νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ὑποκρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παρρησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιοῦτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκη γενέσθαι συμβέβηκεν· φημὶ γὰρ καὶ ἡμῖν τὰ παράνομα πεπεισθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ αὐτὸ ἔμφυτον εἶναι. διαφέρει δὲ ἐν τοῦτον, ὅτι ἡμεῖς μὲν τύραννοι δοξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν, ὁμολογοῦμεν· ἐκεῖνοι δὲ ἰδιῶται ὄντες, παρόσον δεδίασι δίκην δοῦναι, ἀρνοῦνται.

ρμ'. Πολυ-

prœlium nihil juvaremur, ad gloriam verò & laudem quamplurimum. Paucis enim qui pugnavimus, non omnibus victoria tribuitur; & cum majora sustinuerimus pericula, præmia etiam splendidiora consequuti sumus.

139. *Arimacho.*

Vide Ep. 29.

PArum me sollicitum habent calumniæ, aut eæ, quas nunc dierum homines de me fovent, opiniones. Cùm enim videam perinde esse justè sive injustè agère, vel potiùs quod iniquum est justius multò videri quàm quod æquum, tantùm abest ut hoc celem, ut libere atque audenter profitear, alios naturâ tales esse, mihi autem hæc ex necessitate contigisse; nefarios inquam affectus aliis omnibus mecum communes esse contendo. Hoc unum *mihi atque illis* interest, ego cum Tyrannus existimer, adeoque mei juris, *quicquid commisero*, palam fateor; quos privati illi, pœnam metuentes, in

140. *Poly*

ρμέ. Πολυστράτῳ.

Ἐγὼ τ̃ μ̀ εὖ πεπονθότων ὑπ᾽ ἐμοῦ οὐδένα ἂν εἴποιμι, οὔτε σοὶ σέ, οὔτε σοὶ ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα. οὐ γὰρ δήπου, ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ᾽ ἡμῶν δωρεὰς, ἃς πεμπομένας παρεῖς, τὸ γ᾽ ἕτερος πολλοὺς ὑποδείκνυσθαι λαβόντας φρόνου δεῖ· ὥσπερ γ᾽ ἀνυπόπτως τοῖς λαβοῦσιν ἀνειδιστέον. οὐ γὰρ οἰόμεθα ὀνείδους ἀπηλλάχθαι, οὔτε ἂν αὐτός τις ἕκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι, οὔτε ἂν ἑτέρων λεγόντων ἀκούειν ἐθέλοι. ὅσοι μὲν τοι καὶ τὴν ἡμετέραν γνώμην βίᾳ καὶ ἀδικίᾳ πολλὰ τ̃ ἐμῶν ἀπώλεσαν, ἔξεστί σοι λογίσασθαι· καί τοι πολλοὺς ἂν σφόδρα εὐθὺς δεῖ πλείονα ποιησαμένους τὸ δίκαιον κατασχεῖν, ἔπειτα ἀποπέσαντας οὐκ ἐκουσίως, ἀλλ᾽ ἀνάγκῃ, καὶ φόβῳ πολέμου, καὶ ὅπλων. πρὸς ὁσιώτατα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέχον, ἐφ᾽ ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο· οὐ γὰρ δήπου τοσοῦτα χρήματα καὶ σωτηρίας τοσούτων κατασχεῖν ἐπεμέμηνα, ἃ καὶ ἀναγκαζομένοις λαβεῖν ἐχρῆν ἀπώσασθαι. τίνα

140. *Polystrato.*

EX illis, qui à me beneficiis affecti sunt, neminem neque tibi neque alteri cuiquam indicavero. Non enim, ut tu munera nostra accipias quæ missa contemnis, ideo alios, qui acceperint, ostendere generosum est: quippe ita illis, qui *hæc* nihil tale suspicati acceperunt, *accepta* exprobrarem; neque enim hujusmodi vitio liberos duco, vel qui sua beneficia enumerant, vel qui ab aliis enumerata audire cupiunt. Quot verò, me invito, bona mea vi atque injuria perdiderunt, tecum licet reputes; & sanè multos invenias, qui cùm æquitatem plurimi facerent, *mea tamen quasi jure quodam* detinuere, postea verò non sponte, sed necessitate, & belli atque armorum metu restituerunt. Nonnulli viribus freti sanctissima & *Diis* religiosè consecrata occuparunt: nunquam enim devotas atque impuras pecunias tanto cum periculo detinere voluissent, quas si coacti fuissent accipere, oporteret repudiare.

πίνα οὖν σὺ (τοὺς διὸς) ὑποτυπούμενος, οὐκ ἤθελες τὴν δωρεὰν λαμβάνειν; ἐπεὶ καὶ αἱ προφάσεις, ἃς σὺ προσποιούμενος ἔλεγες προβεβλῆσθαι, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ, καὶ μυρίοις ἑτέροις λύονται. μαρτυρεῖται γὰρ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ χρήματα καθαρὰ εἶναι, εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι' ἀδίκου ὀνόματος τὴν ἁρπαγὴν ἔχειν ἐνόμιζον, καὶ τοῦτο προσποιούντες τῇ ἀσεβείᾳ· σὺ δὲ μὴ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ, φίλου παρὰ φίλου δοθέντος ἑκουσίως.

ρμά. Αγεμόρτῳ.

ΗΣθόμην ποτέ, ὦ Αγέμορτε, ὅπως τοῖς τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐβουλευσάμην. πολλά μὲ γὰρ καὶ ἄλλα ἐλύπησεν ἡμᾶς ἡ τοιάδε μοναρχία, τοῖς ἧς ὁ ἄβουλος ἐγὼ τοὺς πολλοὺς πόνους καὶ κινδύνους ὑπέστην ἑκών· μείζου δὲ ὧν αὐτῇ τούτου κακοῦ ἐπεφόρτιον, εἰ μηδὲ εὖ παθεῖν τις ὑφ' ἡμῶν ὀκνήσει ἀνὴρ βούλεται· ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα, ἂν δέησῃ χαρίσασθαί τινι τῶν δεομένων, τοῖς ἐξωλεστάτοις χαρίζεσθαι

Qualia igitur (per Jovem) mea ſuſpicatus es dona, quæ recipere dedignaris? ſiquidem prætextus, quos impedimento eſſe finxeras, & hoc modo & infinitis aliis ſolvuntur. Hoſtes enim ipſi pecunias puras eſſe teſtantur, niſi hoc interſit, quòd quæ illi injuſto rapinæ nomine poſſident, adeoque ſceleratè agunt, tu juſtiſſimo *titulo* utpote ab amico fideli ultro donata accipies.

141. *Agemorto.*

NUnc demum ſenſi, ô Age morte, quàm *malè* rebu meis conſuluerim. Nam illuſtri illa monarchia, cujus gratiâ to labores atque pericula ultro in conſultus ſuſtinui, cùm alia mul ta ſecum attulerit infortunia, tum hoc ex iis graviſſimum expertu ſum, quòd ne beneficiis quiden â nobis affici probus quiſquam dignetur; adeo ut ſi largien dum ſit, omnino neceſſe habe am hominibus perditiſſimis lar

giri

ζευξ· οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑμεῖς, ὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεσταλμένοι, ἢ γὰρ ἄλλο ἢ δεδίατε εὖ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ; ἐπεὶ τίνα ἔσχεν, τοσούτων ἐμοὶ ξυμφοιτητῶν γενομένων, καὶ συνεφήβων, καὶ φίλων, οὐδὲ εἰς ἀφῖξιν ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ ὑπέσχηταί τις ἀφίξεσθαι πρὸς ἐμέ, πλὴν Καλλισθένους; καὶ εὖ οἶδα γὰρ, οὐδὲ ὀκεῖνον ἀφίξεται. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως εἰσί τινες ἀποφυγαί, τοῦ μὴ δοκεῖν ἀναρσίου βδελύττεσθαί μου τὰς δωρεὰς, ὅσους ἐλθεῖν γε κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμὲ, τοὺς μὲ νόσοι, τοὺς δὲ πατέρες, πολλοὺς δὲ κωλύει τὰ πολιτικά. σὲ δὲ ἐγὼ εὖ οἶδα, οὐδὲ ἐπιχείρησάς πω καλέσαι μέλλων γε μὴ τυγχάνειν· οὐδὲ καλέσαιμ' ἂν ἔτι τὰ μάλιστα νῦν τήν τε ἀῤῥωστίαν ἀκούων σου, καὶ τοὺς παῖδας, ὡς μήτ' ἔκπλουν τ' ἡμέτερον οἴκοθεν ἐπυθόμενοι ὀκ Πραύλης σοι γεγεννηκώς. καὶ συνήδομαί γε, νὴ δία, ὅτι πρὸς πλείονα ἀνακείσεται, κήδους ἕνεκεν, καὶ τῆς παλυπαιδίας. πῶς ἂν ἀπολειπόμην σοι φάσις, ὅτι μὴ δεδιέναι σε δοκεῖν, ὅτις, ὦ θεοὶ, πέμψαντος ἔναγχος ἐμοῦ σοι, ὑπὲρ (μὰ τὴν δία)

giri: Vos enim viri boni *à me* nescio quomodo voluntate alieni quid aliud *æquè* metuitis, ac meam in vos liberalitatem? nam quî fieri dicam quòd ex tot, quos familiares & amicos habeo, ne unus quidem ad me venerit, imò ne se venturum pollicitus fuerit, præter Callisthenem? quem etiam probè scio nunquam venturum. Alii fortasse effugia habent, ne dona mea detestari apertè videantur, è quibus, quo minùs ad me principiò venirent, nonnullos adversa valetudo, nonnullos parentes, alios res politicæ impedierunt. Te verò ne vocare quidem unquam volui, quum bene scirem me nihil impetraturum; neque adhuc vocarem, præsertim nunc cùm & de infirmitate tuâ, & de pueris, quos tibi è Praulâ post nostrum è patriâ digressum natos audivi, certior factus sim. Atque (per Jovem) gratulor tibi diutinam tuam conjugii, & augendæ stirpis gratiâ *domi* mansionem. At quis tibi relinquitur prætextus ne *dona mea* timuisse videaris, qui cum nuper tibi misissem onus (per Jovem)

δία) φόρτον ὀπιφθόνον, οἵ ἔμελλεν ὄψεσθαι πομπὴ μῦθον μετ᾽ αὐλῶν καὶ παιάνων πᾶσα ἡ πόλις· ἀλλὰ χρυσί δίον, καὶ τοῦτο νύκλωρ, ἀωρὶ παντάπασιν· ὥσπερ τι ἄγος, μίασμα ἰδὼν ἀπόφευγον, αὐτόθεν ἀπεστράφης; ὡς εἰκός· κα κεῖ γὰρ ἀνδρὸς ἰῶ δῶρα, καὶ πεφυρμένα φόνῳ ἀνθρώπων. καὶ με γάλως φέτλιος εἶ τις, καὶ ἀγνώμων τὸ πρόπον, ὦ Ἀγήμορτ καὶ μέν τοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνηλεὴς, ὃς οὐκ οἰκτείρεις με κακο δαίμονα ὄντα, καὶ ἀχνύμενον ὅπως, ὥσπερ ἀχνύμενα νυ ἀθλίως· ὃς γὰρ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν ἔχοιμι λαμπρὸς εἰ) πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τύ τυ κατ᾽ εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς ὃ ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισιν· ἀλλ᾽ ὁ μόνον ἰῶ μοι πάντω παραμύθιον τῶν κακῶν, καὶ τοῦτο μὲ ἀπεστερήκατε ὦ φίλοι μηδὲ εὖ ποιεῖν μηδένα ὑμῶν ὀπιπέποντες ὀκ τῶν δεόντων· ἀλλ᾽ εἰς ἀνάγκην καθεστήκαμεν (ὦ θεοί) μὴ πρεπομένω ὑμῶν τὰς δωρεὰς, οἷς βούλομαι διδόναι, τὸ κολάκων καὶ τῶν βω μολόχων τὸ τυραννίδος διδόναι, οἷς δ᾽ βούλομαι.

ρμβ'. Τεύ-

Jovem) haud invidioſum, quale cantu tibiiſque comitatum univerſa civitas ſpectaret; ſed pauxillum auri idque nocte omnino intempeſtâ; quaſi triſte aliquod & execrandum piaculum vidiſſes, receſſiſti? *nempe* ut par erat, ſiquidem mali viri & cæde hominum polluti dona videbantur. Verùm iniquus es moribuſque ingratis ô Agemorte; imò & erga me immitis, qui mei infælicis atque ita, uti nunc ſum, malè affecti non miſereariſ. Ego enim, cujus gratiâ maximè regnum affectavi, nimirum ut in amicos liberalis eſſem, cum id jam à Diis impetravi, non habeo in quos liberalis eſſe poſſim: ſed quod mihi ſolum erat in omnibus miſeriis ſolatium, id à me vos amici abſtuliſtis, qui non permittitis me ex ſuperfluis opibus veſtrum quenquam beneficiis ornare. In eam itaque (Di Boni) neceſſitatem redacti ſumus, ut dona, quæ vos non accipitis quibus dare velim, in eos quibus nolim adulatores, & Tyrannidis meæ aſſentatores conferam.

142. *Tem*

ρμβ'. Τεύκρῳ.

Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτιν (οἶσθα δήπου λέγω Τεῦκρε) βουλόμην ἐπὶ θυγατρὸς γάμοι ἰδεῖν, τοῖς δὲ πόσιν ἐκωλύθην· ἐφ' ἃ καί σε παρεκάλουν ἥκειν ἄν, εἰ μὴ δεῖ τοιαύτης κηδεμονίας ἐγώκειν ὁ Συρακόσας καταλιπεῖν· ἔνθεν ἡ δειλοτέρους ἄμεινον ἄν, ὡς ἐκ εἰκῆ σοι δεῖ αὐτῶν ἐπιστέλλομεν. μέτελθε τοίνυν αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῇ κηδεστῇ, γαμουμένης τὴ παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ἐπ' ἐμοῦ διορθούμενος. ἴσθι μοί τοι πιθανήν, πόθεν ἔχομεν Φιλοδήμου τοσαῦτα χρήματα, μὴ φάσκε εἰδέναι· ἀλλ' εἰς ἐμὲ τὸ λαβόντα, καὶ Φιλόδημον τὰ δόντα, τὸ γινώσκειν ἀνάφερε· καὶ χρὴ σπουδῆς μὲ ἔχε, Λέοντα κηδεστὴν ποιήσασθαι· ἀφίκετο γὰρ ὡς ἡμᾶς μετὰ τὸν γάμον, κἀγὼ χρὴ τάχιστ' ἐπανήκομεν, ἀπέταλκα αὐτὴν ὡς σε. κἂν δὲ ἄλλον πατὰ ἀμείνω εὕρηται νυμφίον ἡ μήτηρ τὴ παιδὸς, ἐκείνῳ

142. *Teucro.*

CUm mihi Cleænetam Philodemi uxorem (ſcis utique Teucer de quâ loquor) ob filiæ nuptias viſendi deſiderium fuerit, rebus preſentibus impeditus ſum; ad quas te quoque vocaſſem, niſi in tam pium officium te Syracuſis relinquendum decreviſſem: unde pleniùs intelligas nos tibi de illis non temere ſcripſiſſe. Ipſe illam convenì, & quinque talenta genero in dotem promitte, quamprimum puella nupſerit; & *hæc ita* adminiſtres ut non tam donum, quàm debitum videatur. Quòd ſi interrogaverit unde tam multas Philodemi pecunias habuerim, te quidem neſcire, mihi verò qui acceperim, & Philodemo qui dederit, rem ſatis cognitam reſpondeas; & diligenter enitere ut Leonta generum facias: venit enim ad nos & nuptias ambivit, quem ego, omnia ſtatim pollicitus, ad te miſi. Quòd ſi puellæ mater alium ſponſum invenerit magis idoneum,

illi

ἐκείνῳ τιὸ προῖκα ἀναδέχῃ, καὶ μηκέτι φθονε-
λοπιμοδ. ἢ γὰρ ἐφ' ἑνὶ κηδεστῇ Φιλοδήμου μεμνῆσθαι
ὁμολογήσαιμεν, οὐδὲ δωρήμενοι χρήματα χαριούμεθα
τῷ γάμον· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μὴ ὥσπερ ἀμελῶς χρῆ-
ἐγγύην, ὡς ἀποδιδοὺς, ἀλλ' ὡς λαμβάνων πάντα τὰ
λαντα, εἴ πῳ ἀνδρί τινι τοιούτῳ ζεῦξαι ἐφίεται. αἰ-
χρὸν γὰρ ἀτυχῆσαι δεδόσθαι, ἔνθα προῖκα δοκεῖ
τοῦτο με δοῦναι χαίειν, ἃ προσποιήσημεν χρήμα-
τα ἑκοντὶ ἀποτῖσαι. οὐ μὴν καταγοίλω γ' ἂν ἐμοὶ
τοιόνδε τι, ὡς ἔγωγε νὴ τὸν Ἥλιον δέξω ζημίαν μεί-
ζονα πρ' ἐμοὶ τὰ χρήματα, ἢ μέγα ὄφελος λα-
βόσης εἰς τὸν γάμον τῆς παιδός. ἢ γὰρ ὅμοια φερεῖ
δυνάμενα ἂν, μηδὲν εἰδότες περὶ ἐμοῦ· εἰ δὲ μὴ δεινὸν
ἀπανταχῇ Φάλαριν τὸν πρόπον προσβόων. πέμ-
πε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμή-
λικας, καὶ γυναικείας ἀμπεχόνας, ἃς ὑπ' ἡμῶν σα-
λείσας ἔχεις, καὶ χρυσᾶς ἑξήκοντα· καὶ ταχέως μὴ
ἀχθῶνα

illi dotem promitte, neq; ulterius contendas. Non enim nos in unum *quemvis* Philodemi generum liberales fore profitemur, neque quia dotem largimur, id nobis gratiæ reponi volumus, ut *huic* nubat. Verùm per Deos, ubi eam viro conjungere cupiat, ne te in ſponſalibus ita ſegniter geras, quaſi talenta quinque redderes, ſed *eâ* potiùs *alacritate* quaſi acciperes. Mihi enim, qui hoc *liberrimè* dedi, turpe erit ſpe fruſtrari, quandoquidem facile eſt videri me hujuſce *Leontis* gratiâ donaſſe pecunias, quas ſponte reddidiſſe ſimulavi. Sed mihi neutiquam iſtiuſmodi a liquid vitio verterim, imò detri mentum duxero ſi apud me man ſerit pecunia, quam, ſi puella a nuptias acceperit, in lucro ponam. Quin idem de me ſentire non po ſunt quibus omnino ignotus ſum utinam interim in Phalaridis vit nihil flagitioſius eſſet, quod paſſim calumniarentur. Mitte porrò pu ellæ ad nuptias virgines ſuarum a qualium quatuor, & muliebres ſto las, quas a nobis miſſas habes, & aureos ſexaginta; utq; nuptiæ cit celebrentu

ἀχθιῶσι πράσσει τοὺς γάμους, ὡς ἡ νῦν βραδέως ἀχθομένους. προθύμως δὲ πέμπε τὰς δωρεὰς, ὡς ὅτι τοῖς φαλάρεσι ἰδίας καρπούμενος χάριτας. ἡ ταῦτα μὲν ὕπως ἔχοι, Τεῦκρε· τὰ δ' ἄλλα, ὡς καὶ πατρὸς στομένῃ τῇ παιδὶ, καὶ ἀνδρὸς χηρευούσῃ γυναικὶ τίμιος γένοι, καὶ προφὰς αὐτῶν τῆς χρείας, μὴ τὸ ἰδιχθὲν φόβε τὸν γάμους ὡς μάλιστα πολυτελέσαι· μή τις Συρακοσίων τῶν προσηκόντων τῇ παιδὶ, ἐν τῇ καλλίστῃ ἡμέρᾳ, ἄθλιον ἀντὶ μακαρίου εἴπῃ Φιλόδημον, ἀλλὰ νικήσωμεν αὐτῶν τὸν τύχην.

ρμγ'. Κλεαινέτῃ.

Ο Φιλοδήμου πλὴς ὅτι τῷ ξένῳ, ἢ σοὶ μὲν ἀνδρὸς, ἡμετέρου δὲ ἀπιμήτου φίλου, σοὶ μὲν εὐχαίως ἔοικε προσήκεσθαι, τῇ θυγατρὶ δ' ὑμῶν εἰκοσὶν ἤδη ἔτεσιν οἰκουσῃ οὐκ εὐτυχῶς. ἡ μὲν γὰρ ἐπ' ἀνδρὶ χρεία χρόνοις προσλαμβάνουσα πλείω ἀρετὴν,

celebrentur hortare, ſiquidem jam tardiùs *quàm oportuerat* celebrabuntur. Dona etiam prompto atque alacri animo mittas, ut ex his quæ ſunt Phalaridis, tibi inſuper aliquis gratiarum fructus redundet. Et hæc quidem ita ſe habeant, Teucer; quod ad cætera attinet, quaſi in puellam patre orbam & mulierem viro privatam beneficus eſto, earumque inopiæ ſubveniens, de tuo *ſumptu* nuptialem etiam cœnam inſtruas quàm magnificentiſſimè: ita ut nemo è Syracuſanis puellæ cognatis, die iſto ſplendidiſſimo, miſerum potiùs quàm beatum reputet Philodemum, ſed illius fortunam ſuperemus.

143. *Cleænetæ.*

PHilodemi, tui quidem mariti, noſtri autem inæſtimabilis amici, ad terram peregrinam navigatio præclarè tibi accidiſſe videtur, filiæ vero domi vigeſimum jam annum agenti haud ita fæliciter. *Tibi* enim viduitas in longum provecta ampliorem virtu-

τιὼ, ἡ δὲ ὅτι παιδὶ πρὸ ὥρας μνηστευομένη παρθενία ἀβουλίαν κλῆται. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις αἴσχιστον δέδοκται, καὶ νὴ Δία ὅτι, ναὶ τοὺς τῆς φύσεως ἐρόντας θυγατέρ οἰκουρῆσα. πάλαι γὰρ ἐχρῆν καὶ σὲ ἐκείνης βίον, ὥσπερ τὸν σὸν, τοῖς ἄνδρα ἐπαινεῖσθαι. ἴσως μὲν οὖν ἀντὶ Φιλοδήμου νεμεσητὸν ἡγῇ παῖδα ἔχειν, ἢν ἐκεῖνος καὶ σὺ ἐγείνασθε· ἄμεινον δὲ ἀφ' ὅτου γαμέτω, θυγατέρα ἀποστερεῖν γάμων· καὶ οὐχ ὅμοιον, ἂν μετ' ὀλίγον ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρὸς, ἢ μήπω πεῖραν τις ἔσχηκε καὶ συνήθειαν τοῖς τῆς φύσεως ἀκμαζομένοις νόμοις. ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, ὥσπερ νῦν. καὶ μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον τοῦτο, ὃ μηδαμῶς κατοιωνίζου Κλεαινέτη· πεντάταλαντον γὰρ οἴκοι κατέλιπεν αὐτῇ Φιλόδημος ἐκπλέων παρ' ἡμῖν· καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον, ἔστι γὰρ αὐτῷ κοιναὶ καὶ τὰ Φαλάριδος χρήματα. ὥστε οὐκ οἶδα, Κλεαινέτη, τί ἂν μέλλοις· οὐ γὰρ οἷμαι δεῖν, μηδενὸς ὑστερίζουσαν εἰς τὸν γάμον,

tis laudem, puellæ autem diutina virginitas calumniam affert. Omnibus enim turpiſſimum videtur, & per Jovem *revera* eſt, virginem ultrà, quàm ætas poſcit, domi deſidere. Jamdudum enim oportebat illius vitam, uti tuam, viro commendari. Fortaſſis verò Philodemi loco aliquid ex eâ, quam ſimul genuiſtis, filiâ ſolatium ſperas: at iniquum eſt ob mariti deſiderium, filiam marito fraudare; neque idem eſt, aut viro mox reverſuro, aut eo deſtitui, cujus conſuetudinem nondum experta eſt ætate vigens, & naturæ legibus adulta virgo: *præſertim* cùm, uti jam ſe res habet, neque parentes obierint, neque deſint pecuniæ. Hæc *nuptiarum procraſtinatio* ſummæ infælicitatis argumentum videtur, quod tu Cleæneta nequaquam augureris; Philodemus enim, cùm è portu ſolveret, dotem quinque talentorum apud nos reliquit; neq; hæc ſolùm, ſunt enim illi communes & Phalaridis pecuniæ. Quare neſcio, Cleæneta, quidnam cunctaris; neque enim Philodemi reditum, cùm nihil tibi ad

nuptias

γάμον, ἢ Φιλοδήμου μένειν ἄφιξιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰκὸς εἰς ἢ ἐκείνου παρουσίαν ἀναβαλέσθαι, μὴ φθάνωμεν· ὅσα δὲ αὐτὴ κατεπείγει φύσις ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε μὴ βραδύνωμεν· ἐπεὶ τοὺς ὑμετέρους οὐκ ἀναδέχεται καιροὺς ἡ τῆς παιδὸς ὥρα. τάχα δὲ Φιλόδημος μὲν εἴργοι τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς εἴργεσθαι, ἐξώρου θυγατρὸς ὄντος εἰς γάμον· σοὶ δὲ γε κατέχειν οἰκαδε ὧδε τὸν νόμον τὴν παῖδα, εὐδεμία προφάσις. ὁ γὰρ ὕπνος αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός. σὺ δὲ τί πολλὰς ἀνάγκας, ἢ μελέτην τῆς τύχης ἀπόντι τῷ πατρὶ, προσνέμειν οἴει δεῖν ἢ παρεῖναι τὴν μητέρα; οὐκ. ἐάν γ' ἐμοὶ πειθθεῖσα, ἢ θυγατέρα βουλεύσῃ. πολλὰ γὰρ ἢ ἄλλα καλῶς δίκα Φιλοδήμου πεπράξασα, ἓν τοῦτ' ἀντὶ πάντων κοινὸν ἐργάσῃ ἀγαθὸν, ἢ γυναικὶ σωφρονούσῃ κόσμον οἷον, κηδεύσασα κατὰ νόμους τὴν παῖδα. τὰ μὲν οὖν χρήματα Τεῦκρος ὑμῖν, ὁπόταν ἐθέλῃς, ἀριθμήσει· εἰ δὲ τοῦ ἢ ἑτέρου δεῖ σοι πρὸς τὸν γάμον, ἐκεῖνος ὑπουργήσει.

nuptias deſit, expectandum cenſeo. Quæcunque in illius adventum differri decet, ne prævenia-mus; quæ verò, nobis invitis, ipſa natura feſtinari jubet, minimè moremur; ſiquidem veſtras opportunitates puellæ ætas non expectat. Fòrtaſſis verò Philodemus iis rebus impeditur, quibus haud abſimile eſt patrem impediri, *etiam tum* cum filia ad nuptias plenè matura ſit: tu verò cur puellam, ultra quàm par eſt, domi detineas, nullum habes prætextum. In præſenti enim non tam patris indiget, quàm mariti. Tu verò ob multas patris abſentis ærumnas & infortunia, matrem etiam domi manentem oportere putas eorundem participem fieri? minimè: ſi me audis, de viro fæliciter, & de filiâ decenter conſules. Cùm alia multa à te ſine Philodemo præclarè geſta ſint, hoc unum ſuper omnia commune bonum, & prudenti matre dignum præſtabis, ſi filiam juxta leges nuptum locaveris. Tibi pecunias, quandocunque velis, Teucer meus numerabit; & ſi quid aliud ad nuptias deſit, ille ſuppeditabit.

ὑπουργήσῃ. σὺ μόνον ἃ βούλει, πρόσταττε, καὶ Φιλόδημον εὔχου μὴ ἐλθεῖν εἰς τὸν γάμον· ὑπερβάλλει δὲ μηδαμῶς εἰς ὀφείλον ἔχουσα τοὺς τῆς παιδὸς γεγόνους. καὶ γὰρ σῶον ὀφείλον τοῦτο εἰ), καὶ παρέσεσθαι, καὶ τἄλλα μὴ ἔχω σοι μαρτύρια, μηδὲν δ' ἧσσον ἡ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.

ρμδ'. Νικοκλῆ.

Ἐπεστείλαμεν Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους, περὶ ὧν ἐλεγεῖον, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα ὡς χρὴ γράφειν. ὁ δὲ ἄσμενος ἡμῖν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπίδοσιν ὑπέσχετο, καὶ δραματίαν ἴσως ἡγούμενος ἔσεσθαί σοι καὶ πένθους τὴν σοφίαν. ἡ μὲν οὖν συμφορὰ δυσαπαρηγόρητος, καὶ βαρυτέρα, ἢ ὥστε λόγοις ὑπηνοφιλῶσαι, ἐπεὶ δισσοῖς ὠφειλομένοις ὀνόμασιν, ἑνὶ γέροντι, καὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ. ἀδελφιδῆς τε καὶ ὁμομητείας, καὶ γυναικὸς ἀγαθῆς ἀπενοσφίσθης, κάλλει μὲν ἐξοχωτάτης, σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ πρὸ ἑαυτῆς ἐώσης τόπον· ὡς ὀπέπλησας,

suppeditabit. Tu modò quæ vis imperes, & opta quidem ut Philodemus ad nuptias veniat; minimè autem opportunum filiæ tempus in illius usque adventum differas; illum & salvum esse, & adfuturum, tum alia tibi *satis* testentur, tum maximè *mea* in illum benevolentia.

144. *Nicocli.*

Vide Ep. 78. & 79.

AD Stesichorum misimus, quemadmodum rogasti, de illâ *in uxorem tuam* elegiâ, & modum quo scribendum sit suggessimus. Ille ingenii sui specimen libenter promisit, *suam* fortasse sapientiam tibi aliquod fore in luctu solatium spondens. *Tua* sanè calamitas consolationem vix admittit, graviorque est quàm ut verbis levari possit; siquidem duobus simul familiarissimis nominibus *destitutus* pro utroque discruciaris. Nepte enim ex germano eâdem matre genito orbatus es, & uxore optimâ, formâ præter cæteras egregiâ, & eâ prudentiâ, ut ne ulli quidem secundas concederet. Itaque perculsus

πέπληγας, ὦ παντα χόθεν ἀπέγνωκας σεαυτὸν, ὦ τὰς ὀλοφύρσεις, ὃ μεταποιούμενον ὦ τὸ σώζεσθαι, σφόδρα σοι. χρὴ δὲ μὴ βαρύτερον φέρειν, ἢ δυνατὸν ἐνεγκεῖν τὴν ψυχήν· ὃ γὰρ ἀρετῆς τοῦτό γε ἄξιον, εἰ σοὶς ὃ πένθος ἀπαλλάξεις σαυτὸν, ὦ χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ. ἀλλ' ἄγε, ὦ Νικόκλεις, μικρὸν ἀπὸ τὴς ἀνίας μεταφραθεὶς σκέψαι τὸν ἀλώπεκων ἀνθρώπων βίον, οἷα καθήρμοσται τάξει. γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ὑπὸ μυρίοις κακοῖς, ὦ ταῦτ' ὄτου μὲν ἀύσῃ, τὸ δὲ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ὑπὸ δημίας· περπνὸν δὲ ἡγούμεθα τὸν βίον τοιοῦτον ὄντα, πρὸ ὅσον οὐδὲν θανάτου χεῖρον ἡλπίκαμεν. ὦ τὸν τελευτήσαντα οἰκτίζομεν, ὅστις πρῶτος ἄπεισιν, οὐκ ἄποθεν ἐπόμενοι τούτοις, λελήθαμεν ἑαυτοῖς ὑπορρίπτοντες τὰ δάκρυα. αὕτη δίκη ἀνθρώπων, Νικόκλεις, ὦ ὑπὸ τοιούτῳ τέλει ἅπαντες ἀναστρεφόμεθα, οὐδὲ ὑστὸν, ὃν τινα τῶν γινομένων ἕπεσθαι οὐδίζεται χρῆμα τυραννικώτερον· μοῖρα τοῦτο παντὸς ἀνθρώπου, οὐ οὐδενὸς ὑποτευόμενον. ὁρᾷς ἐμὲ τὸν μόναρχον, ὃν πάντες

culsus es, animumque omnino despondes, & fletum *adeo immoderatum* adjicis, ut valetudinis tuæ nullam habeas rationem. Non autem oportet hæc supra animæ vires ægrè ferre; neque enim tuâ virtute dignum est, ut teipsum luctu conficias, & dolori indulgeas *quasi* immedicabili. Quin animum à tristitiâ paululum averte ô Nicocles, & quæ sit misera humanæ vitæ conditio intuere. Nascimur omnes ad innumera mala, quibus cùm perfuncti simus, à molestâ hac peregrinatione tandem requiescimus: sed istiusmodi vitam arbitramur jucundam, quatenus nobis nihil morte gravius eventurum timemus. Eum, quicunque primus oppetiit, mortuum lugemus & ipsi non procul secuturi; *adeoque* nobismetipsis ignari lacrymas effundimus. Hæc hominum sors est, Nicocles, & in hunc omnes finem educamur; neque *quisquam* est, eorum, quicunque nati sunt, quem fatum præ cæteris atrocius premit. Hæc *inquam* omnium sors est, & nullâ arte ludificanda. Me regem vides, quem omnes

πάντες ἄνθρωποι βιαιότατον ἀποφαίνονται· ταύτης, ὃ
ἄν με δεινότερον κηρύξωσιν ὧν νῦν ὄντες, οὐκ ἂν φέ
γενοίμην· οὐδὲν γὰρ τῶν πρὸ ἡμῶν χαλεπῶν ὑποστήσεται
ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι. εἰθε δὲ καὶ
ποιούτῳ ἐτύχομεν μοναρχίας, οὐχ ὅπως ἑαυτῶν ἀπωσόμε
τοὺς μόρους (ἡμᾶς μὲ γὰρ ἴσως καὶ πρὸ μοίρας ἀξίους φα
τις ἂν εἰ) ἀπολέσθαι, καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀξίωσιν οὐ
αὐτοὶ ἐναντιούμεθα) ἀλλ' ἵνα τῶν ὑπεικεστάτων, καὶ ὡς ὀλ
μήκιστον ἀξίων ζῆν, ἐπέχωμεν τὸ τέλος. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος
καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδε
χθημεν, ἠπίως χρὴ φέρειν· οὐ γὰρ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰ
οὐδὲν περαίνονται οἱ γάμοι, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ ἐκείνης δια
μονὴ, εἰ τῷ ἀληθοῖτό σε ὕπτιο κατασμυχόμενον ἀνιᾶσθ
μὲ εἰκός· αὐτὴν τὴν πλεῖστα μὲν εὐφρᾶναι ἄνδρα
καθεῖσαν δὲ ἐφ' οἷς ἔχαιρεν ἐκεῖνος, ἄχθεσθαι καὶ τῷ
θανάτῳ· οὐ (μὰ τὴν δίαν) μόνον σὺ τοιαύτης ἀπεσφάλη
γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπε
τοίνυ

omnes uno ore violentiſſimum pronuntiant: fatum autem, etiamſi me potentiorem prædicent mortales, ſuperare non poſſum: quod ſanè nulla apud nos tormenta pertingent, quin ubi fatalis hora poſcit, diſcedimus. Utinam verò illâ imperii *conditione* uteremur, non ut à nobis mortem repellere (nos enim dignos fortaſſe cenſet quiſpiam ut etiam ante deſtinatum diem obeamus, neque ipſi huic ſententiæ adverſamur) ſed ut ad eum uſque terminum, quo viri probi, longiſſimâque vita digni perveniunt, inhibere poſſi
mus. Quoniam verò illa in nos
non nos in illam imperium ha
bemus, æquo animo ferenda eſt
non modò quia lacrymis nihi
proficias, ſed etiam propter *uxo
ris* ipſius genium, ſe te ita con
triſtatum ſenſerit. Veriſimile e
nim eſt illam, quæ tantâ lætitiâ
virum affecit, quæque gaviſa eſ
iis quibus ille gauderet, *tecum
unà* etiam & mortuam diſcru
ciari; non ſolùm mehercule *quòd*
tu tali conjuge, verùm quòd &
ipſa tali marito orbata ſit. Cùm
itaque

τίνων ὅτε πρῶτος, ὅτε μόνῳ τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζῃ τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν, εἰ μὴ δι' ἐμὲ ἑτοίμως πρὸς θάνατον ἔχοντα συμφορῶν, ἀλλὰ λόγῳ τὴν ἰσότητα τῆς φύσεως. ὅπερ πᾶσι κοινὸν τοῦτο, κἂν σφόδρα πρεμφόβως ἔχωσί τινες, ἢ τοῖς μὴ λίαν ἐχθομφόροις πλεῖστα συμβέβηκεν ἀπολαύειν τοῦ βίου.

ρμε'. Στησιχόρῳ.

ΤΟ ἔλαιον ἐπέμψαμεν, ὡς ὀφειλόμενοι μὰ δι' ὃ σοὶ ὀφείλεται παρὼν, ἀλλὰ φυτευθῷ σου. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ μειράκιον ἄξιον ἡμῖν λόγου φαίνεται, καὶ τῆς γυμνασιαρχίας μηδὲν ἧσσον Ἀγησιλάου. βουλοίμην δ' ἂν αὐτὸν ἐκτελέσαι τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος. τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σὺ κομίζειν ἐβουλήθης τότε παρὼν, ἀμὴ λαβὼν ἔσῃ νῦν γε, πεισθείς, εὖ ἴσθι, πρὸς Ἱμεραίους καταψευσομαί σου. κἂν ἔτι ἀπιστῇς, ἐρώτησον δὲ σὺ οἶμαι καὶ τοῦτο, ὅτῳ πεπέμπειν εἰλόμην Πεμ-

μενήδη

itaque neque primus, neque ſolus hujuſmodi affectus ſis calamitate, humanam ſortem, ſi non propter me variis caſibus morti obnoxium, at ſaltem ob naturæ æqualitatem, moderatè ferendam eſſe cogites. Omnibus quippe commune eſt *fatum*, & nonnulli licet vehementiùs perhorreſcant, iis tamen, qui non nimis diſcruciantur, vita plerumq; diuturnior contingit.

145. *Steſichoro*

MIſimus oleum, quod decrevimus non hercle tibi hoc tempore, ſed nepoti tuo. Adoleſcentulus enim laude dignus videtur, & ad gymnaſii præfecturam nihil inferior Ageſilao. Ex meâ verò parte nihil deeſſe velim, quo evadat adhuc perfectior. Argentum à nobis miſſum, quod nuper cum præſens eſſes recipere noluiſti, ſi nunc non acceperis, crede mihi, falsò te apud Himerenſes accuſabo. Et licet dudum *in judicio* comparueris, tamen (ut opinor) Steſichore, gravior erit hæc *noſtra accuſatio*, cujus ut te præmonerem, Promenedem

μνήδη Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, ἢ δι' ἃ σ
σοφότερος εἶ πολλῶν, ἢ θαυμασιώτερος, τὰ ὀφίτ
δεύματα ταῦτα ἢ φέρε, καὶ τίμα· τῶν ἄλλων φθε
μῦθος, ἐν οἷς ποτ' ἂν κατ' ἄκρας εὐδοκιμῇς, ὁμοίως τ
πονηροτάτοις ἔσῃ.

ρμϛ'. Τῷ αὐτῷ.

Σὺ φθεὶ ἡμῶν, ὦ Στησίχορε, μηδὲν μήτε ο
ᾠδαῖς, μήτε ἄλλοθί που λέγε· οὐδὲν γὰρ βέλ
μᾶλλον, ἢ σιωπᾶσθαι τὰ ἡμέτερα. τῶν δ
ἄλλων φθόνος οὐδείς, ὑπὲρ ὅσων ἂν αὐτός τε χρῇ σαυ
τὸν ἐθέλῃς, καὶ πὶ νοῦν ἄγῃ τὸ σαυτοῦ δαιμόνιον. πολιτείαν δ
φεῦγε μάλιστα πάντων, ἡμᾶς ὁρῶν, ὃς νίκης μακαριστὸς ε
ἐδόκουν πᾶσιν, ὅτι τούτοις ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα ἀνιωμένῳ
εἰ δ' ἐγώ σοι κατ' ἐμαυτὸν εἰκότα πάσχειν φαίνομαι, μ
ναρχίας ὀρεχθεὶς ἑκών, ὑπὲρ πατρίδος δέ σοι πο
λιτευομένῳ, καὶ δημοκρατίας, οὐδὲν ἀπαντήσεσθαι δυσχερὲ
οἴει· τὸ μὲν καθ' ἡμᾶς ἄφες νῦν, εἰς δὲ σαυτὸν ἀτενὲ

βλέψο

menedem *nuntium* delegi. Tu verò muſas & ſtudia, quæ te ſupra alios venerandum & admirabilem reddunt, ames atque colas; omiſſis cæteris, in quibus cum ad ſummum honoris apicem evectus fueris, nihil demum tibi & ſceleratiſſimis intererit.

146. *Eidem.*

TU de nobis, Steſichore, neque in carminibus, neque alibi uſquam mentionem facias: nihil enim mallem quàm ut altum ſit de noſtris rebus ſilentium. Ut de aliis *dicas* quic quid ſive ipſe in animum tuum induxeris, ſive inſpiret Deus, ni hil repugno. Sed *hoc moneo*, re politicas quam maxime fugias, & me ante oculos pone, qui cùm omnibus viderer beatiſſimus, hinc maximè moleſtiarum tempeſtate expertus ſum. Quòd ſi ego in hæc meritò incidiſſe videar quia re gnum ultro affectarem, tibi verò pro patriâ rempublicam capeſſen ti nihil difficile occurſurum pu tes: quæ nos ſpectant omitte in præſens, atque teipſum Steſichor

intenti

βλέψον, ὦ Στησίχορε, καὶ κατανόησον. ὁ γὰρ ὑπὲρ βελτίωνων πὼς ὧδε καθαρωτέραν ὁδὸν σὺ βαδίσας, ἥψατο πολιτείας· ἀλλ' ὅμως λόγισαι καθ' σαυτὸν, οἷα μὲ πρὸ τύπων ἔπαθες; οἷα δ' ἐμέλλησας παθεῖν, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐχθρὸς ἦμην ἐγώ. καί τοι καλόν γε, κἂν εὐσεβῆ πὶς, ἐς κατ' ὄφθαλμὸν φέρηται πρὸς τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν αὐτὸν ὅπῃ τῇ τύχῃ. ἐγὼ γὰρ σὺ νῦν αὐτὸς, ὅτε τύραννος Ἱμεραίων, ὅτε ἐχθρὸς πᾶσιν (ὥσπερ ἡμεῖς) ἀλλ' οὐ πολιτείας ἐς φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτὸς, δι' ὃς ἐχθροὺς ἔχες ἡμᾶς· καὶγὼ μὴν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρῆν μοι νῦν αὐτῶν ἁπτὰ σὲ, ἐς σοῦ πραζόμενος. ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατανοήσας, πόσα ἄτλα πέπονθας ὑπ' αὐτῶν· εἰ δὲ βούλει, καὶ ὑπὸ τῆς πολιτῶν, ἀγαθὰ μὲ πλεῖστα πεπονθότα, κακὸν δὲ μηδέν, μήτε μὴν ἀχαριστηθέντα (καθάπερ σὺ) σκέψαι· ἐς μάθοις ἂν, ὡς ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις τὰ κοινῶν ἀφέμενος, τὰ ἰδίων προέστηκεν· ἐς ὃς οὐκ ἄλλό τι οἴεται δεῖν ἑαυτῷ πράττειν, ἀλλ' ἢ σκοπεῖν ὅπως μάλιστα ἡδέως ζῇ.

ρμζ'. Τῷ

intentis oculis respice & contemplare. Nemo enim meliori adductus ratione, aut puriorem quàm tu ingressus viam, ad rempublicam accessit; nihilominus reputes tecum & quid antehac passus sis, & quid passurus fueras, nisi me talem habuisses inimicum. Præterea utile est, si quis secundo flumine & prosperâ fortunæ aurâ feratur, non tamen omnino se illius arbitrio permittere. Tu verò, jam neque Himerensium Tyrannus, neque (uti nos) communis omnium hostis, in republ. versaris, &, ut tu ipse arbitraris, inter amicos, quorum gratiâ me pro inimico habuisti: dum ego interim Tyrannide fretus, neque in te, neque in illos (etsi *utrumvis consequi* possim) quicquam molior. Tu verò cogites tecum quanta ab illis passus fueris; imò, si vis, hominem à civibus suis beneficia quamplurima, nullas ærumnas, neque ullam (uti tu) ingratitudinem expertum intuere, & intelliges utique quòd *hic sit* ille vir qui, rebus publicis omissis, sua curat; quique nihil aliud sibi agendum putat, quàm ut id unum spectet, quo pacto leniter & jucundè vivat.

ρμζ'. Τῷ αὐτῷ.

Μὴ φέρε πιζε, ὦ Στησίχορε, τὴν Εὐβούλου καὶ Ἀρι
φάντου πρός με κατηγορίας, μηδ' ὅσον ἀχθε
σθῆς, εἰ τῆς καθ' ἡμῶν ἐπιβουλῆς τινὰ αἰτίαν, εἰς σ
ἀναφέρειν, καὶ τὰ σὰ κάλλιστα ἔπη ἠξίωκα. πρὸ ὅσου μὲ
γὰρ ἤλθομεν εἰς Ἱμέραν κινδύνου, καὶ σὺ οἶσθα· μηδὲν δ
ἡμῶν ἀνήκεστον παθόντων, ἤδεσθαι προσῆκέ σοι κατά γ
τινὰ ἐκείνων αἰτίαν μᾶλλον ἢ ἀνιᾶσθαι, τήν τε ῥώμης ἕνεκ
τῶν ποιημάτων, ἃ σοι πένευσιν αἱ θεαί, καὶ ἡμῶν φειδό
των, εἴ σοι ἄρα τι μέλομεν. ἃ πλεξήτακας καὶ κατ
μέλη, πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαρι
μείζον ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. ἡμεῖς δὲ καὶ κινδυνεύσαν
τες ἐκάπτως, καὶ εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς ἑταιρείαν
ἐμείναμεν, καὶ ὑ μεμφόμεθά σε μελλήσαντες ἀναιρεθῆναι
μᾶλλον δὲ ἀναιρεθέντες· οὐ γὰρ εἰ καὶ ἐτελέσθη τ
ἄδικον βούλημα, Στησίχορ☉ ἡμῖν παθεῖν ταῦτα ἐπη
νέσατο. σὺ μὲν γὰρ ἴσως εἰπὼν, κόσμῳ θειοτέρῳ τὸ

ραννοκτονεῖ

f. σπιπν- ut p. 140.

147. *Eidem.*

Vide Ep. 22. *&* 73.

NE te ſollicitum habeat accuſatio quam *contra te* Eubulus & Ariphantus mihi detulerunt, neque tantillùm diſcrucieris quoniam in te tuaque pulcherrima carmina inſidiarum, quæ nobis inſtructæ ſunt, cauſam tranſferre voluerint. In quantum diſcrimen Himeræ venerimus te non fugit; cum verò nihil nobis exitiale acciderit, plus tibi lætitiæ quàm mæroris afferre debet eorum accuſatio: tum quòd tanta *habita* ſit poëmatum vis, quæ tibi muſæ inſpirant, tum ob noſtram incolumitatem, ſi modò tibi curæ ſimus: *oſtendiſti* enim & carmini tui majorem eſſe quam lyræ vim & Phalarin Tyrannicidis ſuperiorem. In extremo conſtituti periculo Tyrannum quidem egimus & *pariter* in *Himerenſium* amici tiâ perſtitimus, neque te accuſare mus licet occidendi, imò licet occiſi eſſemus: non enim, ſi i improbum illud conſilium ben ceſſerat, nos hoc ſupplicio di gnos Steſichorus approbaſſet. T fortaſſe divino quodam verbo rum ornatu eum, quicunque Ty

rannum

τυραννοκτονεῖν ἐπαινεῖς, ἢ οὐκ ἀποτρέπομεν, εἴ τις θαυμάσῃ τὸν λόγον, ἀλλ' ἢ Φάλαριν· ἀνθρωποκτονεῖν γάρ ἐστι τὸ ζητούμενον, ἀλλ' ἢ τυραννοκτονεῖν. ἢ γὰρ οἶσθα ἄρχομαι πείρᾳ παθών. .... ἢδη Δρωπίδας, ἢδη ἄλλος ἀπείκης ἀνὴρ, οὐδὲ εἷς, ἀλλ' οὐδὲ ὁ σωτὴρ ὁ ἡμῖν Ζεὺς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερῶν· Εὐβούλου, καὶ Ἀριφάντου, δυοῖν ἀδίκοιν εἰς δίκην ἐγενόμην, ὃς τύραννόν με ἀπεσώσατο. Κόνων δὲ ὁ καταπροδοθείς, ἢ Θεαγόρας ὁ τοὺς ὀλέθρους ἡμῖν μηχανησάμενος, καὶ Ἀντιμήδης, καὶ Περικλῆς, καὶ ὅσοι δὴ τούτοις ὡμιλήκασι, ἀνηρέθησάν ὑπ' ἐμοῦ, τῷ δικαιοτάτῳ τῆς ἀμυήτου πόλεως· οὓς (εἰ μὴ καὶ τοσαύτης ἐξουσίας εἰχόμην) ἀποκτανεῖν ἂν εἰλόμην ἀντιμωρησάμενος. λεγάτωσάν με μιαφόνον, ἄθεον, ὀναγῆ, τύραννον, πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι· καὶ τούτων, ἂν δεινότερόν τι εἰπεῖν καθ' ἡμῶν ἔχωσι, μὴ φειδέσθωσαν. ἐπαινοῦντες γάρ με, βασκαίνειν ἔοικασι τοῖς τοὺς ζηλοῦσι μὴ πονηρόταται· ὧν ἂν ὑπ' ἐμοῦ ἐπυρώθησ ὑφ' ἡμῶν ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, οἱ δὲ ἀνεσκολοπίσθησαν,

rannum occiderit, laudasti (neque repugnamus si quis huic sententiæ accedat) non *qui* Phalarin; hoc enim est hominem occidere, non Tyrannum. Ut tu probè nosti non jam primùm pericula experius sum. .... *Eo tempore, quo* neque Dropidas neque alius quisquam vir fortis & bonus, imo nec ipse conservator Jupiter in templo manere sustinuerit, ego solus inter Eubulum & Ariphantum homines nefarios constiti justus, & me Tyrannum *Jupiter* liberavit. Conon verò libidinosus, & Theagoras qui mortem mihi machinatus est, & Antimedes, & Pericles, cæterique horum similes à me justissimâ vindictæ lege interfecti sunt: quos modò ultus essem (si me salvum præstare minùs valuissem) statim æquo animo mori vellem. Appellent me homicidam, impium, sceleſtum, Tyrannum, multis atque infandis pollutum criminibus; & si quid gravius habeant dicere, nequaquam parcant. Cùm enim laudent, tum maximè calumniari me apud bonos & sapientes videntur nequissimi homines; quorum alii à nobis tauro inclusi cremantur, alii in cru-

λοπίαθησαν, ἵνα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς λοιποῖς, μηδὲν καθ' ἡμῶν τεχλαίνειν κακόν· ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν, πυὸς δ' ἄκρα διεκόπη, ἡ κατὰ τοιχῶν ἐλυμήθησαν, καὶ κεφαλὰς ἄλλοι διεσκυθίσθησαν· οἱ δ' ὡς ἔτυχεν ἀδικίας διαπράξαντες, ὀλέθρῳ πικρῷ καὶ δίκῃ διεφορήσαντο, δι' ὧς ὁμολογοῦμεν ἀναιρεθῆναι τύραννοι, καὶ οὐκ ἀρνησόμεθα κατὰ πονηρῶν μοναρχίας ὀρεχθῆναι, οὐδὲ παυσόμεθά ποτε τὴν ὠμότητα, καὶ ἀπανθρωπίας· διὸς δὲ τοὺς λοιποὺς ὁμοιοί γε ἐσμὲν ἄρχοντες, οἷοίπερ ἐγενόμεθα πεῖν ἄρξαι. μὴ δὴ δόξῃς, ὦ Στησίχορε, καθ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν, ὅταν κατὰ δυνάτου γεάφῃς ὑβριστείαν· ὑποδέχου δὲ ἄσμενος τὰς ᾠδὰς, δι' ἡμᾶς μηδὲν τῶν ὑπὸ νοῦν ἡκόντων ἀποδιαπομπεύμενος, ἴσθι γὰρ, ὡς μηδεὶς τυραννοκτονήσῃ Φαλαριν ἔξω τῆς ἰδίας μοίρας, ἣν ἀπὸ νεότητος ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν, ἐὰν καὶ τὰ τῶν ὑμνοπόλων σιγηθῇ μέλη· ὅθεν ἥκουσαν αὐτοῦ ἀναγκαίως ὁπόταν θέλῃ, ὡς ὀφειλομένην ἑαυτοῖς ὁμοίως ὑποδεξόμεθα. τοῖς δὲ περὶ Εὔβουλον τυραννοκλόνοις, ἐπεὶ πρὸς

cem ſublati, unde â cæteris conſpici poſſent, *eoſque monere* ut nihil contra nos machinarentur: nonnullis occuli exuſti, *manuum pedumque* extremitates quibuſdam amputatæ ſunt, ipſique in rotas contorti; aliis detracta eſt capitum cutis; alii qui me injuriis provocarunt, acerbiorem mortem jure ſubierunt: ob quos ſanè fateor me Tyrannum evaſiſſe, neque inficior me poteſtatem contra ſceleratos affectaſſe; imò id ſævitiæ atque inhumanitatis minimè deponam: erga bonos autem talem me gero imperator, qualis fui nondum adeptus imperium. Ne igitur, Steſichore, aliquod carminum eorum, quæ in Tyrannos ſcribis, contra me inſpiratum putes; quin muſas libenter ſuſpice, neque quicquam, quod in mentem venerit, noſtri causâ rejicias. Scias enim quòd nemo Phalarin occiſurus ſit citra fatalem diem, quam ab ineunte ætate nobis conſtitutam habemus, etiamſi poëtarum ſileant carmina: quam, cùm neceſſariò venerit, quandocunque id fuerit, eodem modo quo debitum excipiemus. Eubulo tamen cæteriſque percuſſoribus, qui

ὦδε ταύτην ἐπεχείρουν, ἆθλα ἀπεδώκαμεν, οὐχ ἃ παρὰ νόμων φροσήκῃ ἀνδράσι κενὴν δόξαν θηρωμένοις ὅπῃ καθαιρέσῃ μοναρχου, ἀλλ' ἃ παρὰ τυράννου πλέον ἰσχύοντος νόμων. καταπλέντες γὰρ εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοσον ἄχρι τῶν σηθῶν, μυρίας πολλὰς ἄλλας αἰκίας τρόπους, τῇ λώβῃ διευκλέρευξ. σὺ δὲ ὡς ὅπῃ μήκιστον εὐτυχοίης. ἔρρωσο. καὶ τὸ μὲ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον οὐκ ἂν συνευξαίμεθά σοι (παρὰ γὰρ τὴν ἰδίας δικαιοσύνης τοῦτ' ἔχειν φαίης ἄν) ἀλλὰ μηδὲ δρᾶσαί ποτε ἀνάγκην γενέσθαι Φάλαριν παραπλήσιον. μέλοιεν δέ σοι μουσῶν εὐκλεεῖς πόνοι, πέμπε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶν ποιημάτων, ἃ τὰς παρούσας ἐπανήσῃ φροντίδας.

ρμή'. Ἐννάμοις.

ΕΓὼ οἶμαι μὲν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐμαυτὸν αἴτιον ὑμῖν γεγονέναι· ἀλλὰ σοὶ μὲν τῆς ἐλευθερίας, ἣν μέμφομαι ὑμῖν ἀχαρίστοις εἶναι· τὸ μὲν τοι ἀργύριον ὃ ἐδωρεισάσθε, ἀπόδοτε. καὶ γὰρ αὐτὸς οὐ χρεία εἰμὶ οὐ μετρίᾳ, καὶ σοὶ πέμπω χρήματα δανειζόμενος εἰς ἅπασαν Σικελίαν· καὶ ἃ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεον-

qui me, renuente fato, aggressi sunt, præmia reddidi, non qualia iis, qui inanem ex Tyrannicidio gloriam aucupantur, leges decernunt, sed qualia Tyrannus qui ultra leges valet: nempe in ferarum antrum apud Himerenses pectorum tenus detrusi, post multa alia suppliciorum genera in *eo* tormento pernoctarunt. Tu verò quàm diutissimè fælix sis. Vale. Deosque precor, non dico ne quid tale patiaris (hoc enim tuæ virtuti debitum meritò dixeris) sed ne tibi necesse sit ut Phalaridi simile quicquam facias. Curæ tibi sint præclara musarum studia; ad nos etiam mitte poëmata, quæ præsentem sollicitudinem leniant.

148. *Ennensibus.*

ME vobis fuisse libertatis autorem satis scio; neque tamen vestram hâc in re ingratitudinem reprehendo; pecuniam verò quam mutuò accepistis reddite. Ipse enim inopiâ non mediocri laboro, & per omnem Siciliam literas mitto, ut pecunias mutuò sumam; quas nonnulli nobis donarunt, ut Leon-

Λεοντῖνοι, ϗ Γελῶοι· οἱ δὲ ὑπέχην δανείσειν, ὡς Υαλαῖοι ϗ Φιντιεῖς. τί ἂν οὖν περὶ Διὸς αὐτοὶ ὑπολάβοιτε περὶ αὐτῶν, τινικαῦτα ἃ δεδάνεισθε μὴ ἀποδιδόντες, ὁπότε ἄλλοι χαείζονη τὰ αὐτῶν, μηδὲν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν πεπονθότες; εἰ δὲ πύθοιντο οἱ ὑπεχημένοι χαειεῖαν, ὅτι ἀντὶ τοῦ κομίζεαν τὰ ὀφειλόμενα τοῖς μηδὲν ὀφείλουσι βαρεῖς ἐσμὲν, ἆρ' ἔτι δώσειν οἴεσθε αὐτούς; ἐγὼ μὲν γὸ οἶμαι μηδὲ τοὺς ὀφείσειν ὑπεχημένους δανείσειν ἔτι, ἀλλ' ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ μὴ ἀναπεφασόμενος τὰ αὑτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς ὀφείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμηθέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε αὐθέωτε· εἰ δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσειεν, εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγῳ χρεῖαν τινὰ εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσῃ ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἀναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν ἐστίν.

Leontini & Gellenſes; alii verò, è quibus Hyalæi & Phintics, ſe daturos pollicentur. Quid igitur (per Jovem) ipſi de vobis cenſetis, qui dum alii nullis à me affecti beneficiis opes ſuas ultro conferunt, ne mutuum quidem redditis? An eos qui nobis ſubſidia dudum polliciti ſunt, cùm reſciverint me nihil debentibus gravem eſſe, debita interim non exigere, quicquam adhuc daturos putatis? Ego ſanè non puto: imò facilè credent eum, qui ſua à debentibus non repetit, multò minus debita redditurum. His perpenſis pudeat vos *mutuum* non reſtituere; quod ſi hæc nihil valeant, erit aliquid ratione fortius, quo vos *ad juſtitiam* cogamus, ſi modò juſta agere poſſint coacti.

Φαλαρίδος Τυραννου Επιστολῶν

ΤΕΛΟΣ.

ANNOTATIONES.

EPIST. 1. Ὧν ἐμοὶ παρῃτήπεις, ad quæ me *hortaris.*] i. e. moribus tuis nequiſſimis provocas.

Epiſt. 3. Εἰς ἣν τῦ δαιμονίε παρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ.] Quaſi dignus eſſem de quo vindex Dei providentia pœnas ſumeret.

Epiſt. 4. Οὗπερ οἶδα κἀγὼ Λυκίνου πόρνου &c.] Suum commemoravit, Lycini autem genus patriamque per contemptum præterit, quaſi obſcuræ ſtirpis, & incerti laris homo eſſet.

Ibid. Ασελγῆ ἐν ἡδοναῖς.] Cum intemperantiæ vitia *ſigillatim* perſtrinxerat, nimis *generali* nomine vocat ἀσελγῆ ἐν ἡδοναῖς.

Ibid. Ἐκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖνοι.] Illi ipſi, quo magis doleas, quorum gratiam captas.

Epiſt. 6. Δι' αὐτὰ δὴ ταῦτα &c.] Nempe ob *ſenectutem* pater, qui jam nimiùm peccavit; ob *juventutem* filius, ne vitioſam ſenectam attingat.

Epiſt. 7. Μᾶλλον γὰρ βέλομαι ἀφ' ἧ ἐκείνε ζωῆς σε λυπεῖν, malo te illius *vitâ* cruciari.] Utpote quæ tibi calamitoſa erit, quia turpis.

Epiſt. 8. Ναυμαχίαν.] Primum navale prælium inter Corinthios & Corcyræos commiſſum memorant: quod accidit Olymp. 28. An. 4. *Scalig.* Ισορ. συναγωγ.

Ibid. Τοσαύτῃ κακοηθείᾳ.] Nimis apertè; magis diſſimulandum erat in Ironicè dictis, quorum in eo præcipua vis eſt & venuſtas ut aliud ſentias, aliud dicas.

Epiſt. 12. Κἂν ἀποσφαλῶμεν ἧ ἀρχῆς, imperio exutis.] i. e. ſi quando fortè imperio exuamur.

Epiſt. 15. Ζῇ γὰρ ἐκεῖνος.] Erat verò mortuus Steſichorus ut patet ex Epiſt. 31. quem tamen Phalaris vivum reputat: uti & in Ep. 31. ἐμοὶ ὁ πιστὸς ἀπέθανε· & iterum in Ep. 54. μηδὲ ὀπίσω ἕνα τῶν νεκρῶν Στησίχορον.

Epiſt. 17. Γράφε, reputes.] Elegantior eſt vox Græca: quaſi dicat in computis tuis me debitorum ſcribas.

Epiſt.

Epiſt. 18. Χαιρεύειν ὑπὲρ ἐμεῖναι μᾶλλον, ἢ γήμασθαι &c.] Hanc Erythiæ fidelitatem, quam ſæpe & ſummo cum affectu laudat tandem illi mortis cauſam fuiſſe memorat Ep. 51.

Ibid. Ἀμφότερα, καὶ μήτης αὐτῆς, καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ, ἐγένω.] Omittenda videtur vox τροφὸς ut in MS. *Sel.* ἀμφότερα enim non niſi duobus reſpondet.

Epiſt. 21. Πολύκλειτον ἢ ἰατρὸν ὑμῶν.] Negat vero *Celſus* alium quem ante Hippocratem extitiſſe, qui artem Medicam profeſſus fuerit.

Ibid. Τῆς τέχνης αὐτῆ ἢ τρόπον μᾶλλον.] Patet tam ex iis quæ hic ſequuntur, quàm ex Ep. 70. τρόπον ad mores referri, utcunque aliter ſenſerint interpretes.

Epiſt. 23. Η Φαλάεια δὸς τυραννὶς, ἢ Πυθαγόρα φιλοσοφίας πλεῖσον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι.] Cum ab omni Philoſophiâ aliena eſt crudelitas, tum præcipuè à Pythagoricâ, quæ ita homicidio non favet, ut etiam brutorum ſanguini parcat.

Epiſt. 24. Δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκ λογισμῶν λελοίπασιν, ex rationibus duæ adhuc myriades apud te reſtant.] i. e. duæ ſunt myriades quarum mihi nullam rationem reddidiſti, *vel aliter* duæ ſunt quas in computis tuis diſſimulaſti.

Epiſt. 25. Λεοντιάδη.] *Leontiades* non idem eſt ac *Leontes* Ep. 135. (ut opinatur *Naogeorgus*) qui Philodemi filiam duxit, Leontiadis enim uxorem ſibi eſſe conſanguineam hìc memorat Phalaris: Philodemi verò filiam ſibi ullo modo cognatam negat, Ep. 59.

Epiſt. 26. Δι' ἃς προείρηκα αἰτίας.] i. e. δι' αὐθάδειαν καὶ ἀλυσίαν.

Ibid. Διατείνων ἐν οἷς ὅτι, ſuam *expendens* conditionem.] Διατείνω alium ſenſum hìc vix admittit, in eodem tamen uſurpatum nullibi invenio. Meliùs itaque in MS. *Reg.* Διὰ πόνων. Sententiam ſic legas, ὅταν ἐπ' αὐτῆ γένηται τῷ κακῷ διὰ πόνων ἐν οἷς ὅτι, cum in hoc inciderit malum ob ea quæ jam agit.

Ibid. Μὴ προσποιῆται δοκεῖν ἠγνοηκέναι.] i. e. ut nullo modo ſimulare poſſit ignoraſſe ſe *quanta à me expectare debuerit ſupplicia.*

Epiſt. 29. Διαφέρῃ ὃ καθόσον &c.] Idem fere occurrit in Ep. 139.

Epiſt. 31. Στησίχορον ὃ ὃ μόνον παύτης ἢ χάειτον ἄξιος &c. Ea fuit in mortuum Steſichorum Phalaridis gratia, quam à nemine Poëta ille vivus ſperarat

Θανόντος ἀνδρὸς πατ' ὄλυτ' ἀνθρώπων χάεις.

Steſic. fragm. apud *Stob.*

Epiſt.

Epiſt. 32. Ταῖς ἐμαῖς βυλαῖς ἢ πρέξειν ὑπῆνδαι Λεοντίνους.] Phalaris Leontinos bello victos arma deponere coegit, & conviviis vinoque enervavit: unde in nummis ſuis Bacchum Κισσοκόμην expreſſerunt. *Hubert. Goltzius in Hiſtor. Sicil.*

Epiſt. 33. Ταυρομηνῖται.] Ita leg. apud *Goltzium* in numiſmatis. Legitur etiam Ταυρομηνεῖται apud *Suidam alioſque*, & paſſim in his Epiſtolis.

Ibid. Νόμῳ τῶν Ἑλλήνων.] Pleræque Siculorum urbes, uti erant Græcorum coloniæ, ita Græcorum leges retinuerunt.

Epiſt. 34. Ἐγὼ δὲ ἐνδιέτειαν ἤδη φεύγω.] Legendum forſan ἐκπιέτειαν, quam enim interpretationem ἐνδιέτειαν hìc admittat non video.

Ibid. Ἑρπετῶν, &c. reptilium.] Potiùs *ſerpentum.*

Epiſt. 36. Μετρητὰς καὶ μεδίμνους.] Metreta eſt liquidorum menſura Attica, continens 12 congios. *Adrian Jan.* Medimnus aridorum menſura 6 modiorum. *Suidas.*

Ibid. Εἰ μὴ καὶ ταῦτα &c.] Apta hæc erant dona in eorum uſum ad quos mittebantur (ungendis in gymnaſio athletis oleum, corroborandis frumentum: Juveni vinum quod muſam excitet, poemata quæ imitetur, pueri qui ea tranſcribant) ſeditioni autem movendæ minime idonea, utpote parum pretioſa.

Epiſt. 37. Αἰακὸν, καὶ Μίνω, καὶ Ῥαδάμανθυν.] Innuit ſe Tyrannum licet, ſimile tamen fatum expectare, ac juſtiſſimi illi principes ſortiti ſunt.

Epiſt. 38. Οὐδὲ Θεῶν τῷ δικαιεύοντι &c.] Dixerat in initio Epiſtolæ, ſi Deum aliquem ſecuritatis ſponſorem haberet ſe Tyrannidem fortaſſe depoſiturum, nunc re attentiùs perpensâ negat id ſibi vel à Jove perſuaderi poſſe.

Epiſt. 40. Ὃν τύχης μὲν ἕνεκα.] Veriſimile itaque eſt coronam illam à certamine aliquo Paurolam victorem reportaſſe.

Epiſt. 42. Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων &c.] Tui enim ejuſmodi ſunt mores, ut nullam à me ſperare debeas clementiam.

Ibid. Σώφρονι ἐμοὶ καταδικάζεις.] Prudentis enim eſt tali inſidiatori non parcere.

Ibid. Ἧκε ἐν ἐμοὶ πεποιθὼς ἀνδρὶ δόλου καὶ ἀπάτης, veni igitur ad me, mihique poſitâ omni fraude confidas.] i. e. poſitâ omni de me fraudis ſuſpicione.

Epiſt. 46. Τοὺς φυγάδας, in exilium pulſos.] Vel fortè *deſertores.*

Ibid. οἷς μὲ γὰρ ἐλαθρείας &c.] Illius, quod modo dixerat, *Phalarin neque beneficiis neque injuriis quiſquam ſuperat*, luculentum exemplum: leviſſima enim erat triremis vel à Leontinis merſæ injuria, vel à Melitenſibus ſervatæ gratia; illis verò graviſſimum ſervitutis ſupplicium, his ampliſſimum libertatis præmium rependit.

Ibid. οἷς μὲ &c. Μελιτάιοις δέ.] Ita MS. *Cant.* Impreſſi habent οἱ μὲ &c. οἱ δὲ Μελεταῖοι.

Epiſt. 47. Τὸν δὲ ὃ μέμφομαι.] Solet verò iis iraſci qui oblata ab illo munera non acceperint, ut in Ep. 133, 141. & alibi.

Ibid. Ὁ μὲ γὰρ ὐδὲν ἠλάτ]ωσέ με λαβὼν, ὅδ' ὐδὲν ἐζημίωσε.] Antitheta minimè diſtincta.

Epiſt. 49. Κατὰ πεῖσαιν, caſu quodam.] Potiùs reddas *obortâ ſeditione* cum *Conſtantino* in voce πεῖσαις· ob Tyrannidis enim ſuſpicionem exulavit Phalaris.

Epiſt. 51. Θνητοὺς γὰρ ὄντας &c.] Hanc ſententiam ex veteri Poëtâ habet *Ariſtotel. Rhetor. lib.* 2. *cap.* 22.

Ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαξῃ θνητὸς ὤν.

Leges fere eadem apud *Eurip. in Philoct.*

Ὥσπερ γὰρ θνητὸν κὴ σῶμ' ὑμᾶς ἔφυ,
Οὕτω πρέπει μηδὲ θ' ὀργὴν ἔχειν
Ἀθάνατον ——

Ibid. Οὐδ' ἂν ἀποθανὼν ὑπιλαθοίμιλω, nec mortuus quidem *obliviſcar.*] i. e. *oblivi ſci velim*, ita enim ſupra modum iraſcitur ut doleat memoriam injuriæ vel in morte extingui.

Epiſt. 54. Τῦτο βεβιωθεῖσιν, εἴτε ἐνυπνιωθεῖσιν.] i. e. qui hoc in votis habuerunt & demum conſecuti ſunt.

Ibid. Ἐν μὲ Ἱμέρᾳ νεὼς ἱςάσθω Στησιχόρυ.] De templo Steſichori memoriæ conſecrato nihil invenio: de ſtatuâ ejus Himeræ ita *Cic. in Ver*, 2. Erat hìc Steſichori poëtæ ſtatua, ſenilis, incurva, cum libro; ſummo, ut putant, artificio facta.

Ibid. Ἐν δὲ Κατάνῃ τάφον.] Steſichorus ad Catanam profugus venit ibique interiit; Catanenſes prope portam Steſichoream (ejus nomine tum inſignitam) ſplendidum illi ſepulchrum erexerunt. *Suid. Pauſan.* Hujuſce ſepulchri memoriam ſuo tempore extitiſſe ſcribit *Fazellus Dec.* 1. *lib.* 3.

Ibid. Ὡς ὅτε ἐλθεῖν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώτας ἔσιν εὐσεβεῖς· ὅτε μὴ ἐλθεῖν ἀσφαλές.] Ita reſtitui ex utroque MSS. *Bodleiano*, cum in hactenus impreſſis corruptiſſimè legatur, ὡς ὅτε ἐλθεῖν

ὑμῖν

ὑμῶν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώτας ἐστὶν ἀφρικτὲς, ἤτε μὴ ἐλῶσιν ὑμῶν πόλιν ἐν Σικελίᾳ Σικελιώτας ἔστιν εὐφρικτὲς, ἤτε μὴ ἐλῶσιν ἀσφαλές.

Ibid. Οὔτε μὴ ἐλῶσιν ἀσφαλές.] Niſi enim vos priùs eorum urbem, periculum eſt ne illi veſtram capiant.

Epiſt. 55. Τῶ γὰρ πεὶ ἡ ὁπισολὼ τάχος σωτομώτερον, citiùs quàm hæc ad te feſtinare poſſit epiſtola. *Fortaſſe ita intelligendum*, citiùs quàm hæc ſcripta ſit epiſtola: ſit licet breviſſima.

Epiſt. 56. Ὥσπερ ἄλλοι πολλοὶ πρὶ ἀξίων λόγε.] Pythagoras *ſcil.* Steſichorus, aliique; dicit etiam apud *Lucianum* multos Græcorum ſapientiſſimos ſecum fuiſſe verſatos. *Phal.* 1.

Epiſt 57. Ἐδείξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως καὶ ὠμότητος.] Ad Phalaridis Epiſtolam humanitatis pleniſſimam acerba nimis reſponſio, ſed *Scythâ* Philoſopho fortaſſe non indigna.

Epiſt. 59. Ταύτῃ ἔχειν τὴν ἀπλογίαν τὸ μὴ δωσάσθ &c.] Non negat ſibi objectum largiendi crimen, ſed defendit.

Epiſt. 61. Ἐπιχάρμῳ.] Veriſimile eſt fuiſſe hunc Epicharmum Poëtam Siculum, quem eundem cum Epicharmo Philoſopho Pythogoræ auditore faciunt Commentatores in *Laertium in vitâ Epichar.* etſi de poëſi ejus taceat *Laertius.*

Ibid. Καὶ Δημοτέλης.] Quale fuerat Demotelis Phalaridi conſilium videbis in Ep. 38.

Epiſt. 63. Ταχίσλω.] Melius μεγίσλω ne coincidat cum ὠκ εἰς μαχράν.

Epiſt. 64. Τῶν ὑμῶν, veſtrum *alterutrius.*] Potiùs *cujuſpiam*: refertur enim ad *utrumque debitorem*, & *Teucrum* ſimul: eâdem de causâ paulò infra pro *utervis* repone *aliquis.*

Epiſt. 65. Τῶν ἐπ ζώντων.] Legitur in Impreſſis pariter & MS. ὠκ ἐπ ζώντων. At non dubitavi expungere particulam ὠκ authoritate Ep. 78. ubi apertè dicitur ſemper cautum fuiſſe Steſichoro ne quid de ſui ſæculi viris ſcriberet.

Epiſt. 66. Εὖ μὰ τοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι πρὶ μέλλειν καὶ ἄλλες &c.] Crudelitatem ſuam fallaci argumento defendit Phalaris: dicit Perilaum ideo in Tauro periiſſe, quia hoc tormenti genus invenerat, in quo alii erant perituri, qui ſi nulli demum fuerint, injuſtè periiſſet. At certè æquum fuit plecti Perilaum illius necis artificem, quam alii poterant ſubiiſſe, etiamſi nemo ſubierit.

Ibid. Τὰς πεὶ τούτων αἰτίας, hoc tormenti genus.] Ita videtur ſe habere ſenſus, obſcura ſunt verba: poſſis interpretari, *horum*

ſuppliciorum cauſas, vel *hujuſmodi contra me accuſationes.*

Ibid. Καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τοῦ μὴ φρονοῦντων, ὅπως τὸ φιλεῖν δοκεῖν ἔχῃ τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος, & injuſtam Tyrannidis adverſus inſidiatores infamiam vitans.] *Potiùs ita reddas*, & cum aliorum nihil ad me ſpectantium gratiâ Tyrannici adverſus inſidiatores animi infamiam ſubiero.

Epiſt. 67. Εἴ τινα πρὸς σύγκρισιν ἐξεταζοίη.] i. e. ſi qua digna fuerint quæ cum iis comparentur.

Ibid. Ἴσος ἀξίως πᾶσιν ἔσῃ.] i. e. cave ut Tyrannidem neque patiaris neque exerceas; ſed in Democratiâ vivas, ubi omnes æquali ſorte utuntur.

Epiſt. 68. Μὴ δὴ καταδέμβυός με.] Legendum fortè μηδὲν καταδέμβυός με, *nihil me reveritus*; aliter poſcit conſtructio Græcis uſitatior ut μὴ verbo ſequenti referatur, quod ſenſum reddet confuſum.

Epiſt. 69. Πατρὸς ἂν εἴη τάχα μᾶλλον, ἢ μητρός.] Videtur ab eo diſſentire quod ſupra dixerat Ep. 19. πατρὸς ἀμείνων μᾶλλον, ἢ μητρὸς &c.

Epiſt. 70. Τιμὰς πυραννοκτόνου.] Conſtat ex hac Epiſt. Phalaridis inimicos ſingularis præmii ſpe Polycletum ſollicitaſſe; quanquam etiam Tyrannicidis præmia à legibus conſtituta eſſent: ut videbis in Ep. 147. & apud *Lucian. in Tyrannicidâ.*

Ibid. Τῆς ἐμαυτῆ ψυχῆς χαριστήρια, animi mei pignora.] Nempe ob eam, quam tibi acceptam refero valetudinem.

Epiſt. 71. Μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ, ſalutem illi non concedere.] i. e. illius gratiâ, *alteri* ſalutem non concedere.

Epiſt. 73. Ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς.] Eubuli & Ariphanti inſidias intelligit. De quibus Ep. 71. quas etiam in templo inſtructas fuiſſe memorat Ep. 147.

Ibid. Ταῦτα μὲ ἓν ὄντ' εἰς ἂν τῶν ἄλλων ὑπολάβοι.] Me ſcilicet crudelem adeo Tyrannum divinâ providentia conſervatum.

Epiſt. 77. Μᾶλλον ἢ ἐπὶ βουλομένοις εἶναι, ἢ ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πρᾶξαντα ὑπὸ τῶν τυραννίδων.] Viſus eſt Cliſtheni Phalaris ita deſpectui habere Democratiæ fautorem, ut illum notitiâ ſuâ indignum cenſuerit, ideoque de rerum ab illo geſtarum fælici exitu minimè ſollicitus eſſet.

Epiſt. 79. Ἐπίδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, ſummam dediſti operam in iis quæ à te petii.] i. e. in iis argumentis quæ in ſuperiori Epiſt. tibi propoſui.

Ibid.

Ibid. Ἔσονται δὲ &c.] Locus corruptus; ſi pro ἔσονται legas αἰτίσονται conſtabit ſenſus.

Epiſt. 81. Τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν &c.] Ita MS. *Cant.* Impreſſi legunt τὸ γὰρ ἀληθῶς μὴ ἔχειν πλὴν πόλιν &c. *ſenſus eſt*, niſi illum, quem furto apud me arguitis, hujuſce criminis reverà damnetis, me à vobis deluſum cenſebo.

Epiſt. 82. Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας, μὴ πεπεισμένων &c.] Legitur in MSS & Impreſſis τῆ ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ' ἐμοῦ &c. ſed κατ' ἐμοῦ apertè redundat, ſtatim enim ſequitur κατ' ἐμῆς γνώμης ἀγείρειν.

Ibid. Κατὰ πλὴν ἀξίαν οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας, ἀνιᾶσῃ.] Inepta eſt & frigida antitheſis; niſi ita intelligas; Ob ea quæ patieris, etſi non poſſis dignè pro facinorum tuorum meritis pati, ſatis tamen dolebis.

Ibid. Εἰ μὲ γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπέπληξαι σὺ &c. Si enim, quod tu *ita* expaviſti, nobis curæ eſſet *Camarinenſibus quicquam* perſuadere &c.] i. e. Si ſollicitus eſſem, ut Camarinenſibus arma deponere, pacem mecum inire, tuis conſiliis non auſcultare, vel ejuſmodi quicquam ſuaderem; quod tu non ſine timore ſuſpicatus es, &c. Hunc è verbis obſcuriſſimis ſenſum eruimus; ſi pro πεῖσαι legas δεῖσαι facilior erit explicatio, viz. ſi ego timidus forem, uti tu es.

Ibid. Τὸ μηκέτι ἐναρμόσαι σαυτὸν τῷ παρ' ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ.] Nimirum dignus es qui in tormento noſtro nunquam penitus intereas, ſed æternùm crucieris: ut ex ſequentibus patet.

Ibid. Δεῖ γάρ σοι κολαζομένῳ τὴν κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρας βίου.] i. e. Vellem vitam tuam in tormentis producere ultra conſtitutum tibi â naturâ vivendi terminum.

Epiſt. 84. Τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς.] Celeberrimum apud Meſſanenſes ſacrarium memorat *Cic. in Ver.* 4. huc fortè dona ſua miſerat Phalaris.

Ibid. Σοὶ γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, συνομολογήκατε μηδὲν εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων.] i. e. Eo quòd dona hæc (quæ Diis, utpote polluta, indigna cenſuiſtis) vos ipſi acceperitis, non polluta eſſe confitemini; ſi eſſent enim, oportuerat vos non accepiſſe. Eodem fere argumento utitur Ep. 140. εἰ γὰρ δῶρα &c.

Epiſt. 85. Ζαγκλαῖος.] Zancle jam dicta erat Meſſana à Meſſeniis

Meſſeniis Græcis qui huc migrarant circa Olymp. 39. non diu ante Phalaridis tempora; fortaſſe igitur vetus nomen nondum penitus interierat.

Epiſt. 87. Πολλῷ δὲ χρεῖττόν ἐστι &c.] Jambos hoſce nuſquam legi.

Epiſt. 88. Ὥσπερ καὶ πρότερον ὑμῖν ἐπίστευλα.] Nempe in Ep. 108.

Ibid. Περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευόμεθα.] Steſichorum liberatum videbis Ep. 93. De Cononе, Dropidâ & Steſichoro à Phalaride captis ita *Tzetzes in Chil.* v.

Κόνωνα Φάλαριν ἀπέσφαξεν εὐθέως,
Τὸν δὲ Δρωπίδαν ἔπεμψεν ἐντίμως τῇ πατρίδι,
Στησίχορον δὲ ὁμόψυχον εἶχεν αὐτῷ, καὶ φίλον.

Ibid. Καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτῷ, οὐδὲ συγγενεῖς πόλῃ ὄντας.] Hanc inter alias affert rationem cur Cononem interfecerit, ut neminem præter ipſum peccantem contriſtare velle videatur.

Epiſt. 91. Ἐπὶ δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους, εἰπεῖν μᾶλλον ἱκανώτερος πέφυκας ἢ ἀκοῦσαι.] Melius omiſſo commate ita reddas; Nec non fortunæ inconſtantiam narrare potiùs, quàm ab aliis narratam audire idoneus.

Epiſt. 92. Οὐδ' ἂν εἰ θεός σέ τις καθ' ὑμᾶς τὸν ποιητὰς αἰτιάσῃ.] Id quo fugæ ſuæ prætexuit *Horatius Od. 7. lib. 2.*

Sed me per hoſtes Mercurius celer
Denſo paventem ſuſtulit aëre.

Alludit fortaſſe Phalaris ad eos quos *Homerus* Deorum ope nebulâ obductos fingit. *Iliad.* 3. 382. *Odyſſ.* 7. 14.

Epiſt. 94. Ἀφελόμενος ὑμᾶς ἐλάττω ἀρχῶ, πλῶ μείζω δέδωκας.] i. e Eo quòd Himerenſibus perſuaſeris ne meis imperiis exercitum ultra permittant, mihi majoris imperii in illos obtinendi copiam feciſti: poſſum enim illos, hoc uſus prætextu, eodem modo ac Agrigentinos Tyrannidi meæ ſubjicere. hoc enim illis minatur Phal. Ep. 121. Scribit vero *Ariſtotel. in Rhetor. lib. 2. cap.* 21. Steſichorum in Phalarin, qui tum Himerenſium copiis præfuit, hanc fabulam contexuiſſe: quam ita reddit *Horatius Epiſt. lib.* 1. 10.

Cervus equum pugnâ melior communibus herbis
Pellebat, donec minor in certamine longo
Imploravit opes hominis, frænumque recepit.
Sed poſtquam victor violens diſceſſit ab hoſte,
Non equitem dorſo, non frænum depulit ore.

Ibid.

Ibid. Εὖ μὰ τοι ἴδη &c.] *Quasi dicat*, Tu certè hoc non ignoras, qui apud me Agrigenti captivus eras, & Cononem vidisti in tormentis meis pereuntem. Colligi enim potest ex Epist. superiori Stesichorum, postquam à Phalaride dimissus erat, nova in illum consilia esse molitum.

Epist. 96. Εἴωθε ἀπίθη τὸ δόξαν.] Nimirum ut Leontini tuis consiliis acti bellum contra me suscipiant.

Epist. 97. Τραγῳδίας.] *Plato in Min. Dialog.* contendit Tragœdiæ originem non à Thespide sed multò altiùs esse repetendam, adeoque ut videtur, longè ultra Phalaridis ætatem.

Epist. 101. Οὐκέτι αὖθις ἐπιβέλευσαν.] Neque enim ulteriùs vivunt.

Epist. 103. Πεπαιδεῦτο δὲ μεδαμῶς &c.] Id ex patre didicisse potuerant, cujus hoc extat fragmentum apud *Stob.*

Ατελέσατα γὰ χὴ ἀμήχανα τοὺς θανόντας κλαίειν.

Ibid. Μηδὲ ὑφαιρεῖσθε τιὼ δόξαν.] i. e. Ne lugete eum tanquam morte extinctum, qui in ore omnium semper vivit.

Ibid. Ἔγε θείας τύχης, ὥσπερ τὰ λοιπὰ τᾶ φύσιως στοιχεῖα, χὴ τὸ χᾶ τᾶ Ἄττιλω πῦρ μεμοίραται.] Animam mundi intelligit per universa elementa diffusam, secundum Pythagoricos.

Ibid. Τὸν πάντων ἐπόπτην ἅλιον.] Solem præcipuè nominat, vel quia (ut ait *Homerus*) πάντ' ἐφορᾷ χὴ πάντ' ἰθύνει, vel quia caloris author sit, adeoque illum meritò expectent vindicem, qui ignem innocentium sanguine polluerunt.

Epist. 105. Τῷ σῷ πατεί.] Verisimile est Nicæneti patrem fuisse Ariphraden, quem de unici filii insolentiâ & temeritate humanissimè admonet Ep. 26.

Epist. 106. Επὶ τοῖς προφάσεις ἀλλὰς κακοῖς.] Desunt hæc verba in Codicibus Impressis: ea inserui ex utroque MSS *Bodl.*

Epist. 110. Επὶ τᾶ λόγε βλαβέντες &c.] Videbis in Ep. 77. quo contemptu Phalaridis consilium Clisthenes excepit.

Epist. 119. Αἰτησαμβύης.] Ita censeo legendum; omnes Codices habent αἰπασαμβύης, procul dubio corruptè. *Stilo Catabes, ad M. Ant. lib. VII, 13.*

Epist. 121. Τᾶ δὲ μὴ ἐξεῖναι δίκαιόν τι ποιῆσαι.] Impeditis justitiam meam, eò quòd illos ad me non mittatis, de quibus justa sumam supplicia.

Epist. 122. Οὔτε ἠκούσαμεν γόων &c.] i. e. Vociferatio, quæ ad aures meas pervenit, non hominis gemitus, sed tauri mugitus videbatur.

Ibid.

Ibid. Πάσης ἀμιλίας ἄδικον ἐπιμωρήσατο.] In MSS *Cant.* hæc ſequuntur immutatâ paulum punctatione: ταυτὸν ἔν τῶτ' ἐὰν Φάλαεις, εἰς τὶὼ ψυχὶὼ ὑπὸ τῆς καρτερησάντων ὑφ' ἑαυτῶ παθῶν, ἐρᾳάσηϑ (κἂν πολλῆς πρόφεσιν ἀπολογίας πύρανϑ ὤν) κὴ μίσυς ἄξιϑ ὄζίν; ὁ μηδὲν μαθὼν ἀνήκεσον, ὦ φίλτατοι, μηδὲν ϑ μελήσῳ [μελήσας] ἔκτοπϑ κὴ πικρὸς ἔχθυς ἄξιϑ; ἐχ· ὅπ πρεὶ τῶ παθεῖν ἀνταμωιάμϑϑ. τοιῶτον εὑρὼν Πειέλαον &c. Verba obſcura ſunt & mutila: à Græculo quodam, qui ſententiam ſuperiorem τὶς γὸ ὑμῆς ὦ Αθηναῖοι &c. non ſatis plenam putavit, adjecta videntur; quibus hoc fortè intelligi voluit. Si igitur Phalaris, cum vita à quibuſdam, qui ſub ipſius poteſtate vivunt, inſidiis petatur, idem faciat (etſi multâ interim, cum Tyrannus ſit, excuſatione *indigeat*) eſtne odio dignus? qui nihil inhumanum, Viri optimi, nihil *cuiquam* grave aut acerbum meditatur, odione dignus? Minimè vero; cum de aliis pœnas ſumit, ne ipſe patiatur. Poſt ἐτιμωρησάμιλιν, adduntur hæc in eodem MS. κὴ τ χαλεπὸν ἕνα κὴ παντὸς ὀπτήδειον ὀλέϑρε παρ' οἰκείας τύχης [τέχνης] ἔμαθον. i. e. & illum eſſe acerbum quendam & omni ſupplicio dignum ex *hoc* ejus artificio intellexi.

Ibid. Τοιῶτον εὑρὼν Πειέλαον, talem expertus Perilaum.] Nempe inſidias ſtruentem; non mihi quidem, ſed humano generi.

Ibid. Οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων, Πειέλαϑ ἂν λῷ, ὔτε ἐκεῖνϑ μοναρχῶν, Φάλαεις.] i. e. Ego, ſi privatus eſſem, tale tormentum in humanum genus non excogitaſſem; neque, ſi monarcha eſſet Perilaus, juſtam adeo de ejuſmodi artifice pœnam ſumpſiſſet.

Ibid. Εἰ δέ τις ὄζίν, ᾧ ὁ μόῤϑ ἐκ ἤρεσεν, ἰδέτω ὡς ἐδὲ Πειελάῳ ἀρεσὰ πεφάξαμϑ.] Nimirum injuſtis & Perilai ſimilibus juſta non placet ſententia. Legitur in omnibus Codicibus ἄεισα, pro quo legendum eſt ἀρεσὰ, ut rectè conjecerat *Naogeorgus.*

Epiſt. 123. Πρὸς εἰδέπας.] Quorum ſiquidem alii cum matre tuâ, alii cum uxore familiariùs verſati fuerint; adeoque licet harum utraque tacuerit, ille te ſpurium, hi currucam norunt.

Epiſt. 130. Αλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτῶ πρός με σύεργετεῖν βεβυλημένον ἂν ὄζιεικέϛερϑ ὀφθήσῃ.] Ita emendavi ex Ep. 60. ubi idem ferè occurrit; cùm antea mendosè legeretur, ἀλλὰ μηδὲ σὺ σαυτῶ πρός με σύεργετεῖν βεβυλημένον ἀνεπιεικέϛερϑ ὀφθήσῃ.

Epiſt. 131. Θεανώ.] Philodemi filia, ut patet ex Ep. 131.

Epiſt. 132. Εμαρτύραϛο ἡμᾶς ὡς κατὰ σῶ τὶὼ ἀρχὶὼ πικρὰν ἔχοντας.] i. e. Ad me confugit quaſi ego apud te magis valere poſſem,

poſſem, ut redeas: uti paulò infrà ſequitur, κἀκεῖνη μὲν &c.

Ibid. Ἐπιζοησαμένη ἀ ἑαυτῆς πατέρα &c.] Quodnam auxilium à patre imploret Teleſippe à marito deſerta, obſcurè innuit: nec nobis manifeſtum eſſe poteſt, quod illi, ad quem ſcribit, conjiciendum relinquit.

Ibid. Οὐκ ἴσως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην φοβεῖσθαι.] Redundat φοβεῖσθαι· quid ſi legas? ἐκ ἴσως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθ', ὡς Τελεσίππην φιλεῖσθαι.

Epiſt. 133. Ὀκνηρότερος ἡμᾶς ἡγεῖσθαι ἐκ εὐπορεῖν, ἀλλ' οὐ πάσχειν.] Minatur ſe à Polymneſtore beneficia non ultra accepturum: ignobilem animum non tangunt hujuſmodi minæ; generoſum, qualique erat ipſe Phalaris multùm commovent.

Epiſt. 136. Τὸς σὺν Κλεόμβροτον.] *Reddas*, Cleombrotum cum ſociis. Patet enim ex αὐτοῖς plures fuiſſe cum illo conjuratos.

Ibid. Χαλεπὸν μὲν, εἰ κ μάλα συμφέροι αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πειθέντας ἄφελεσθαι τ ἔργων.] Ita peſſimus es orator, ut tibi ne utilia quidem ſuadenti obſequantur.

Ibid. Ὁ δημηγόρος ἐδὲ μικρὰ ἔοικε τ τότε ταλαιπωρίας.] i. e. Etſi bellum per ſe ſatis grave ſit, tamen propter te illius ſuaſorem videtur illis adhuc gravius.

Epiſt. 137. Εἰ κ ταύτης ἐσὶ τῆς γνώμης, quòd ſi hoc animo *non* ſitis.] Videbatur mihi deeſſe particula ἐκ. Sed fortaſſe rectiùs ita ſe habet ſententia, Etiamſi ſitis animi adeo ingrati, tamen ſi vos inopes cognoverim, mea vobis non deerit liberalitas.

Ibid. Τὰ δήμου κλέψαντες.] Qualem deſcribit Periandrum Ep. 81.

Epiſt. 138. Ὀλίγοις γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀγωνισαμένοις, paucis qui pugnavimus.] i. e. Non conductis militibus qui ſeriùs venerunt.

Epiſt. 139. Οἱ νῦν ἄνθρωποι.] De famâ enim apud poſteros ſum ſollicitus.

Epiſt. 140. Τινὲς ὁσιώτατοι, ἀλλὰ κ πάντων εὐσεβέστατα κατέχον.] Meſſenii *ſcil.* de quibus queritur Ep. 84.

Epiſt. 142. Ὑπὲρ θυγατρὸς γάμου.] i. e. Ut agerem de filiæ nuptiis; nondum enim nupta erat.

Ibid. Τοῖς ἐν ποσὶν.] Quæ ante pedes ſunt. *Terent.*

Ibid. Τότε με δοῦναι χάειν.] Omnes Codd. legunt μὴ δοῦναι, ſed neſcio quo ſenſu intelligi poſſit.

Epiſt. 143. Ἀντὶ Φιλοδήμου τὸ θυγάτριον ἡγῇ παῖδα ἔχειν, Philodemi loco è filiâ aliquid ſolatium ſperas.] i. e. E filia apud te detentâ; cujus conſortio conjugis vice frui optas.

Ibid. Εἴργεται τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς ἐγκρᾶσαι.] i. e. Iis rebus impeditur, quæ illum ſatis excuſatum habent, quòd nuptiis non interſit.

Ibid. Μηδὲν δ' ἧσσον ἡ ἐμὴ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη, tum maximè *mea* in illum benevolentia.] Vel fortè *tua* benevolentia; *mea*, quaſi poteſtatem habeam illum ſalvum præſtandi; *tua*, quaſi Dii tam piis pro illius reditu votis non poſſent non annuere.

Epiſt. 144. Τῶν σοφίαν.] i. e. Poëſin. A Poëtis enim tradita erat omnis veterum ſapientia. Unde ait *Horat. de Art. Poët.*

—— fuit hæc ſapientia quondam.

Ibid. Οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτῆς ἐώσης τόπον.] i. e. Quæ ſecundas habet, longe ab illâ quæ prima eſt, diſtat; eodem fere ſenſu quo dixit *Virgil.*

Proximus huic, longo ſed proximus intervallo.

Ibid. Λελήθαμεν ἑαυτοῖς ὑπεξέποντες τὰ δάκρυα.] i. e. Fallimus nos ipſos pietatis ſpecie; revera enim nobis dolori eſt non amici defuncti mors, ſed noſtræ mortalitatis recordatio.——

Ibid. Οὐδέ ὅτιν, ὅν τινα τῶ μνομένων ἕτερον ὑποδέξεται χρῆμα τυραννικώτερον.] i. e. Omnes pari modo morti debemur, nec quiſquam eſt, qui queri poſſit de durâ præ aliis ſorte.

Epiſt. 145. Τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σὺ κομίζειν ἐβουλήθης.] Ita rectè uterque MSS *Bodl.* Impreſſi legunt, τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ὑμῶν ὃ μὴ σοὶ κομίζειν ἐβουλήθην.

Epiſt. 147. Α' παρεξήπτακας &c.] Neſcio an in verſione Authoris ſenſum aſſecutus ſim; Græca obſcura ſunt & mendoſa paſſim in hâc & 145 Epiſt. quibus nullum habeo è MSS ſubſidium.

Ibid. Εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμείναμεν, Tyrannum quidem egimus, & pariter in *Himerenſium* amicitiâ perſtitimus.] i. e. Nollem meam cum Himerenſibus amicitiam violari, etſi quoſdam eorum cives mihi inſidiantes ſuppliciis affecerim. Poteſt etiam ita reddi, Quicquid in me Tyranni erat vici, & in tuâ *Steſichore*, amicitiâ perſtiti.

Ibid. Δικαιοτάτῳ τῆς ἀμυνῆς νόμῳ.] Inſidiatori enim (ut ait *Cicero in Milon.*) quæ poteſt afferri injuſta nex? eſt autem hæc non ſcripta, ſed nata lex &c.

Epiſt. 148. Ἑλαῖοι.] Nullum hujus nominis in Siciliâ populum inveni: legendum puto Ὑβλαῖοι, quos in agro Gelloo ſitos memorat *Thucyd. l.* 6. Erant verò plures Hyblæ in Siciliâ.

INDEX

INDEX

RERUM MEMORABILIUM.

A.

ABaris, Philoſophus Scytha, Apollinis Sacerdos: plura de ejus tam cum Pythagora quàm cum Phalaride colloquio narrat Jamblichus in vitâ Pythag.

Illius familiaritatem expetit Phalaris Epiſt. 56. ille renuit 57.

Æacus, Minos, Rhadamanthus Judices inferni Ep. 37.

Ægeſta vel Egeſta, Latinis plerumque Segeſta, urbs mediterranea ad occidentem Siciliæ ſita; ab Egeſto (quem Aceſtem vocat Virgilius) Trojano ſtatim poſt bellum decennale condita Dionyſ. Halic. lib. 1. cujus fabuloſam originem leges apud Servium ad Æn. 1. verſ. 554.

Minatur Ægeſtæis Phalaris ſi ab illo in exilium miſſos recipiant Ep. 46.

Ætna, mons Siciliæ, incendiorum famâ nimiùm notus.

In illam 30 Phalaridis ſubditi à Catanenſibus conjecti ſunt. Ep. 104.

Agrigentum, Virgilio Agragas, hodie *Gergenti*, urbs mediterranea verſus meridionale latus Siciliæ, à Gellenſibus condita Thucyd. lib. 6. & totius Siciliæ exceptis Syracuſis ampliſſima: ſuſa illius deſcriptio apud Diodorum lib. 13.

Sub Phalaridis imperio fuit Ep. 4.

Alæſa vel Haleſa, *inter Siciliæ civitates imprimis numeranda*, Cic. in Ver. 3. maritima eſt in occidentaliori inſulæ latere.

Ab Haleſinis copias contra Phalaridem petiit Steſichorus; uti & ab Aluntio. Ep. 92.

Aluntium, Aleuntium Plinio, Alontium Ptolemæo. *Supra mare ſitum eſt opidum difficili aſcenſu atque arduo*, Cic. in Verr. 5. non procul ab Alæsâ.

Animam cuique magis curæ eſſe oportet quàm corpus. Ep. 67.

Ariſtolochus, Poëta malus, quem Phalaris facetè reprehendit, quòd in ipſum verſus ſcripſerit. Ep. 63.

Aſtypalæa, urbs Cretæ; in qua natus Phalaris. Ep. 4.

Aſtypalæenſium cum Phalaride amicitia Ep. 119.

Athenienſibus ſe excuſat Phalaris, ob Perilli ſupplicium. Ep. 122.

C.

Camarina, hodie *Camarana*, urbs Siciliæ maritima, non mediterranea ut ait Ptolemæus. Cluver. Sicil. Antiq. iib. 1. c. 14. ſita eſt ad meridionalem inſulæ oram

non procul à Peloro, ubi cognominis illa palus notiſſima
—— *fatis nunquam conceſſa moveri*,
ut ait Virg. Æn. 3. v. 700.
Camarinenſes contra Phalaridem excitantur oratione Leontidis Ep. 15. Timandri 82. 136. Lamachi 113. Nicarchi 114.
Caphareus, mons Euboeæ, ſcopulis terribilis, & Græcorum naufragio cûm à Trojâ redirent, celebris. Ep. 92.
Catana, hodie *Catania*, urbs maritima in orientali Siciliæ orâ, à Naxiis condita. Thucyd. lib. 6. Catanenſes 30 Phalaridis ſubditos in Ætnam præcipitant Ep. 104. Steſichorum ſepeliunt 54.
Charybdis, Gurges vorticoſus in freto Siculo Scyllæ oppoſitus, de quibus paſſim multa poëtæ. Ep. 92.
Conſolatio ad Lacritum ſuper amiſſo filio. Ep. 10. ad Steſichori Liberos ſuper Patre mortuo. 103. ad Nicoclem ſuper mortuâ uxore. 144.
Creta, Hecatompolis dicta, hodiè *Candie*, inſula ex adverſo Peloponneſi, unde mare, quod interfluit, nomen accepit. Ep. 69.

D.

Debitorem minimè oportet prodigum eſſe Ep. 81. æquè tenetur ille juſto aut injuſto debitum ſolvere, 83. creditorem, cum mutuatur, laudare ſolet; cum ad ſolvendum poſcitur, vituperare. 83.
Demoteles, Philoſophus Fazell. Dec. 1. lib. 6.
Phalaridem hortatus eſt Tyrannidem deponere Ep. 38.
Dona non tam in dantis laudem cedunt quàm accipientis, modo rectè iis utatur. Epiſt. 119.

E.

Engyum, urbs Siciliæ mediterranea non procul à Syracuſis.
Engyini Phalaridis ſubditos in carcere detinuerunt. Ep. 107.
Enna, *loco præcelſo atque edito eſt, qui locus, quòd in media eſt inſula ſitus, umbilicus Siciliæ nominatur*, Cic. in Verr. 4. à Syracuſis duce Enno condita eſt Steph. Bizan.
Ennenſibus Phalaris remittit pecunias, quarum ſe à Periandro ſpoliatos ſimulant. Ep. 81. multa mutuantur Ennenſes, pauca ſolvunt. 137, 148. immemores ſunt libertatis, cujus iis author fuit Phalaris. 148.
Epicharmus, Siculus, Poëta comicus & Philoſophus: cujus meminerunt Hor. in epiſt. 1. lib. 2. & Cicero in Tuſc. Quæſt.
Phalaridem hortatus eſt ut Tyrannidem deponeret Ep. 61. bonum fert de Phalaride Teſtimonium 98.
Erythia, Phalaridis uxor.
Illius pietas in virum Ep. 18. in filium, ib. mors, 51.
Exprobatio ingratitudinis Ep. 2, 52, 60, 106, 137. debiti non ſoluti, 27, 137, 148.

F.

Fatum cuique ſuum à Deo eſt conſtitutum Ep. 37, 147. æquè omnibus commune eſt 87, 144.
Fides inter homines rara Ep. 34. eam Phalaris nunquam violavit 41, 42. perinde eſt fidem an juſjurandum violes, 41.

G.

Gella vel Gela, urbs Siciliæ mediterranea inter Agrigentum & Camarinam ſita; quam Antiphemus è Rhodo & Entimus à Creta colo-

colonias ducentes communi operâ condiderunt. Thucyd. lib. 6. Decem talenta Phalaridi pollicentur Ep. 118. Phalaridi inopiâ laboranti pecunias mutuò dant, 148.

H.

Hyalæi. Vide notam ad Ep. 148.
Himera, celebris urbs Siciliæ, maritima, occidentem & ſeptentrionem ſpectans; à Zancleis condita Thucyd. lib. 6. ab Hannibale diruta Diod. Sic. lib. 13. Himerenſes Steſichorum reipublicæ ſuæ adminiſtrum habent Ep. 93. renuunt illum Phalaridi tradere 122. de illius ſepulturâ cum Catanenſibus contendunt, 54.

L.

Laus vulgi contemnenda Ep. 77. unius probi viri laus totius multitudinis voci anteponenda. 98.
Lacritus, Phalaridi exercitûs dux: filium in bello ſe fortiter gerentem amiſit. Ep. 10. nimiam illius in bello audaciam amicè increpat Phalaris 125, 126.
Leontini, olim Cyclopum & Læſtrigonum patria Euſtath. ad Odyſſ. 9. v. 166. item Didym. ad Odyſſ. 10. v. 1. hodie *Linturi*, urbs mediterranea verſus orientale latus Siciliæ: eodem nomine gaudent cives. Leontini cum Phalaride bellum gerunt, Ep. 4, 5. illius regionem populantur, 112. illi pecunias commodant, 118.
Lugendi non ſunt qui fortiter pereunt, Ep. 10. Luctui non indulgendum eſt, 144.

M.

Mater cur potiori jure liberorum affectum vendicet. Ep. 19.
Megarenſes, à Megarenſibus Atticis oriundi, priùs dicti Hyblæi Thucyd. lib. 6. quorum urbs Megara, hodie *Ageſta*, mediterranea eſt verſus orientalem Siciliæ oram. Eorum in Phalaridem ingratitudo, Ep. 2. 52.
Melita, inſula maris Libyci inter Siciliam & Africam, hodiè *Malta*. Melitenſes honoratum quoddam Phalaridi officium deſtinant, Ep. 117.
Meſſana, olim Zancle Herod. lib. 7. hodiè *Meſſina*, urbs maritima non longè à Peloro, in orientali Siciliæ latere ſita: à Meſſeniis Peloponneſi incolis, qui huc colonias tranſtulerunt, nomen accepit. Meſſanenſes Phalaridis dona ipſorum diis conſecrata inter ſe partiuntur, Ep. 84.

N.

Nauplius, Rex Euboeæ, Palamedis pater; qui filii mortem ultum iri cupiens, igne per noctem elato effecit, ut Græcorum naves illic appellerent, & inter Capharei ſcopulos perirent. Dict. Cretenſ. lib. 6. ad hanc hiſtoriam alludit Phalaris Ep. 92.
Nomades, Africæ populi, dicti etiam Numidæ; utrumque nomen habet Virg. Æn. 4.

—Nomadumque Tyranni
Hinc Numidæ infræni cingunt.—

Ep. 34.

O.

Olympia, Ludi quibus Græciæ juventus varie exercebatur, quinto quoque anno redibant, inſtituti ſunt An. Mundi 3174. de authore non convenit; ſed eorum Inſtitutio celebris eſt apud Chronologos Epocha. Ep. 39.

Pachy-

P.

Pachynus, Siciliæ promontorium orientem & meridiem ſpectans, hodiè *Cabo Paſſaro*. Ep. 108.

Paurolas, Phalaridis filius.
Illum pater ad matrem colendam hortatur, Ep. 19. ad literarum ſtudia, 20, 67. ad liberalitatem, 68. à Tyrannide conquirendâ dehortatur, 67.

Perilaus vel Perillus, Athenienſis, ærei Tauri faber.
Cur eum Phalaris tauro incluſit, Ep. 66. fuſiùs, 122.

Peloponneſus, Græciæ peninſula, hodiè *Morea* dicta. Ep. 108.

Phalaris, ſucceſſus ſui famâ inimicos angit, Ep. 8, 55, 85. & pœnæ expectatione atque metu, Ep. 1, 4, 6, 13, 14, 30, 75, 82, 97, 101, 115, 116, 127.
Amicos dona ipſius non recipere ægrè fert, 12, 35, 133, 140, 141, 144. iis imperat ut de ipſo taceant, 16, 50, 79, 80, 146.
Tyrannidem neceſſitate excuſat, 23, 29, 80, 121, 122, 139, 147. eam non ſuis ſed aliorum moribus imputat, 99, 100, 124.
Queritur famam ipſi iniquam fuiſſe & malignam, Ep. 56, 117, 121, 135.
Ipſius de genere ſuo, de fortunâ, præſertim de moribus teſtimonium, Ep. 4, 23, 34, 42, 46, 49, 91, 119, 121.
Benevolentia & affectus in uxorem & filium, 18, 19, 20, 40. 69.
Munificentia, 11, 12, 17, 33, 36, 47, 68, 90, 95, 119, 131, 133, 137.
Humanitas, 26, 89, 99, 105, 110, 130.
Fortitudo in contemnendis morte, inſidiatoribus, & calumniis, 28, 37, 82, 87, 91, 98, 101, 102, 139.
Crudelitas in puniendo. 57, 96. & fusè 147.
Generoſitas in condonando, Ep. 72, 92, 93, 106.

Phintia vel Phinthia, hodiè *Lycata*, urbs maritima in orientali Siciliæ latere, non mediterranea ut Ptolemæus. Cluv. Sicil. Antiq. lib. 1. cap. 16. à conditore Phinthiâ nomen accepit, Diod. Sic. Excerp. lib. 22.
Phinthies Phalaridi pecunias pollicentur, Ep. 148.

Polycletus, Meſſanenſis Philoſophus & medicus Fazell. Dec. 1. lib. 1.
Perfidiæ apud civos ſuos accuſatur quòd Phalaridem ſanaverit, Ep. 1, 21. ob artem & mores laudatur, 21, 70. Phalaridis in illum gratitudo, 70, 71.

Privata vita imperio præferenda, Ep. 38, 67, 146.

Pythagoras, Philoſophus Samius, de quo vide plura in vitâ Phalaridis.
Illius familiaritatem expetit Phalaris Ep. 23. eum de Tyrannide deponendâ conſulere voluit, ib. renuit primò ad Phalaridem venire, ſed venit tandem, 74.

R.

A Reipublicæ negotiis gerendis dehortatio. Ep. 67, 77, 109.

Reprehendere in aliis quod ipſe facis ſummæ eſt impudentiæ. Ep. 9.

S.

Sacrilegi à Diis pœnam expectent, Ep. 24.

Steſichorus, Himerenſis, Poëta Lyricus celeberrimus; ita dictus à chorearum inventione quas primus inſtituit, cum antea Titias vocaretur. Suid.
Inſidiarum adverſus Phalaridem accuſatur, Ep. 22, 63, 73.
Laudatur, 54, 79, 103.
Laudantur ipſius filiæ, 67.

Noluit

Noluit de ſui ſæculi viris ſcribere, Ep. 65, 78.
Elegiacum carmen in Clearistam ſcripſit, rogante Phalaride, 79.
Se reipubl. negotiis immiſcuit, à quibus illum dehortatur Phalaris, 93, 109, 146.
Catanæ ſepultus eſt renuente Himerâ, 54.
Phalaridis erga illum etiam mortuum benevolentia, 15, 31, 33, 54.
Syracuſæ, olim Ortygia Strab. lib. 1. hodiè *Syrogoſa*, urbs ad orientale Siciliæ latus ab Archia uno ex Heraclidis condita, Thucyd. lib. 6. & Græcarum omnium urbium pulcherrima, Athenis non minor, Idem lib. 7. Spendida illius deſcriptio apud Cic. in Verr. 4.
Illius meminit Phalaris Ep. 18. 111.

T.

Tauromenium, hodiè *Tauromini*, urbs maritima in orientali Siciliæ orâ ad Taurum montem ſita: condita eſt ab Andromacho Timæi Hiſtorici patre, poſt Naxum à Dionyſio juniore dirutam, Diod. Sic. lib. 16.
Tauromenitis captivorum pretia (petente id Steſichoro) remiſit Phalaris, Ep. 15, 31, 33. quos tamen maximè inimicos habuit, ib.
In Tauro æmeo 37 viri perierunt Ep. 113. de quo fusè Ep. 122. vide plura in vita Phalaridis.
Teucer, Phalaridis procurator, quo nomine eum vocat Phalaris Ep. 70.
Tyrannidem deponere periculoſum, Ep. 38. 61. ſuſcipere inconſultum, 61, 67, 77.

V.

Vindictam diſſimulare animi eſt parum generoſi, Ep. 13.
Virginitas puellis calumniæ, Ep. 143.
Virtus ſola nobilitas, Ep. 120.
Vulgi deſcriptio, Ep. 77. illius favorem aucupare quam vanum ſit, ibid.

Z.

Zancle, Siciliæ urbs vetuſtiſſima, poſtea Meſſana dicta, Thucyd. lib. 6. vide Meſſana.

MVSEVM BRITAN NICVM

ORDO

ORDO EPISTOLARUM ALPHABETICUS.

Abaridi 56.
Adimanto 45.
Ægestæis 46.
Agemorto 141.
Agesilao 132.
Aglao 12.
Alcandro 91.
Alciboo 1.
Amphidamanti & Thrasybulo 64.
Amphinomo 17.
Androcli 22.
Antimacho 27.
Antistheni & Theotimo 47.
Arimacho 139.
Ariphœtæ 16, 128.
Ariphradi 56.
Aristæneto 87.
Aristolocho 60, 63.
Aristomeni 28.
Astypalæensibus 119.
Athenienſibus 122.
Autonoæ 95.
Axiocho. 120.
Camarinenſibus 118.
Catanenſibus 30, 104.
Cebroni 99.
Cleænetæ 143.
Cleænetæ ac Theano. 80.
Cleobulo 101.
Cleodico 102.
Cleomedonti 116.
Cleomenidi 36.
Cleostrato 9.
Clistheni 110.
Critophemo 32.
Ctesippo. 33.
Demarato 76.
Demoteli 38.
Engyinis 107.
Ennenſibus 81, 137, 148.
Epicharmo 61, 98.
Epistrato 49, 127.
Erythiæ 18, 69.
Eteonico 51.
Evandro 73.
Euctemoni 100.
Eveno 7.
Eumelo 14.
Gorgiæ 37.
Hegesippo 77.
Herodico 13.
Hieroni 86.
Hieronymo 212.
Himerenſibus 54, 88, 93, 108, 121,
Hippolytioni 41.
Lacrito 19, 125, 126.
Lamacho 113.
Leontiadi 25.
Leontidi 75.
Leontinis 5, 53.
Lycino 4.
Lysandro 138.
Lysicli 123.
Lysino 97.
Megacli 11.
Megarenſibus 2, 52.
Melitenſibus 83, 117.
Menecli 48.
Messanenſibus 21, 84.
Mnesicli 90.
Nausicli 59.
Neolaidæ 89.
Nicæneto 105.
Nicæo 115.
Nicarcho 114.
Niciæ 44.
Nicippo 111.
Nicocli 144.
Nicophemo 96.
Onetori 50.
Orsilocho 74.
Paurolæ 19, 20, 40, 67, 68.
Pelopidæ 65.
Peristheni 72.
Phædimo 130.
Phalaridi 57.
Philodemo 131.
Polluci 34, 106, 124.
Polycleto 70, 71.
Polygnoto 35.
Polyinnestori 133, 134.
Polystrato 39, 140.
Polystrato & Daisco 58.
Polytimoni 42.
Pythagoræ 23.
Sameæ 8.
Stesichoro 78, 79, 92, 94, 109, 145, 146, 147.
Stesichori filiabus 31.
Stesichori liberis 103.
Teleclidi 66.
Teucro 15, 43, 135, 142.
Thoraci 24.
Thrasenori 55.
Timandro 82, 136.
Timolao 129.
Timonacti 85.
Timostheni 62.
Tyrseno 3.
Xenopithi 29.
Zeuxippo 6.

FINIS.